EDWINA MARLOW

O lume întreagă între noi

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Ar trebui să merg să consult un psihiatru, murmură Roselyn descurajată.

Împinse încă o dată mai pe spate șuvițele de păr care-i cădeau pe frunte. În zadar; coafura nu i se schimba doar cu atâta. Părul lung, brunet, se afla acum în fundul unei pubele. Îngrijorarea ce o măcinase în timp ce coaforul mânuia foarfecele nu fusese nimic pe lângă descumpănirea care tocmai pusese stăpânire pe ea.

„Niciodată nu ar fi trebuit să mă las convinsă de Claude, își spuse. Sau mă voi transforma în piatră, sau voi vorbi prost. Oricum, voi fi ridicolă. În fața tuturor acelor oameni, mă voi simți goală, fără părul meu…“

Soneria stridentă îi întrerupse cursul gândurilor sumbre. Cu o ultimă strâmbătură spre imaginea din oblindă, Roselyn se duse să deschidă ușa.

– For-midabil! Fan-tastic!

Dinții strălucitori ai lui Claude sclipiră în barba roșcată. Și ochii căprui îi străluceau.

– Roselyn, îngerul meu, îi vei cuceri pe toți în seara asta.

– Dacă nu încep prin a mă prăbuși.

– Ia ascultă, făcu Claude pe un ton tărăgănat, totuși asta nu te impresionează în asemenea măsură?

– Crezi? Ar fi mai bine să plecăm imediat, dacă nu vrei să mă vezi târându-mă sub pat și rămânând acolo. Simt deja un milion de ochi începând să mă facă bucățele.

– Toți acești oameni îți vor citi cu siguranță cartea, remarcă tânărul bărbat cu un zâmbet larg.

Își frecă bucuros mâinile, cu anticipație.

– Îți faci iluzii, exclamă Roselyn, luându-și poșeta și cheia camerei de hotel.

– Nu există nici o publicitate mai bună decât televiziunea. Mâine, vânzările se vor înzeci.

Roselyn își urmă însoțitorul până în parcajul din subsol. Ascultă distrată comentariile sale entuziaste. Desigur, admitea necesitatea publicității dar nu era chiar sigură că se va descurca, în seara aceasta, cu succes la interviu. O coafură la modă și o rochie elegantă, poate vor avea efect asupra telespectatorilor, dacă se comporta cu stângăcie.

Claude se instală în Jaguarul său nou și tânăra femeie se lăsă pe blana de oaie care acoperea scaunul. Oare posesia unei mașini de sport luxoase, ar avea o influență benefică asupra psihicului său? se întrebă Roselyn cu ironie. Îi trebuia în viață ceva palpabil, ceva solid de care să se agațe. Scrisul îi umpluse un gol, era conștientă de asta, dar se afla de asemenea într-o lume crepusculară, foarte îndepărtată de realitate. Realitatea aceea, caldă, făcută din plenitudine, murise cu John... și cu David. Cu un efort dureros, își readuse gândurile în prezent, la

interviul care o aștepta. Trebuie să-și revină în fire, să câștige cu orice preț, deoarece cărțile sale erau tot ce-i rămăsese.

În torsul ușor al motorului, mașina se angajă în valul circulației. Claude își gratifică vecina cu o privire încurajatoare.

– Te frământi degeaba, Roselyn. Nu te-am văzut niciodată fără cuvinte, și Brad Parsons este un profesionist adevărat. Nu vei avea decât să te lași condusă de el, atâta tot.

– Da, știu, oftă aceasta.

– În acest caz, ce nu este în ordine? Patrick Hagan?

– Nu.

De-abia dacă îi acordase un gând scriitorului care va fi intervievat în același timp cu ea.

– Mi-ar plăcea mult să-i fiu agent literar, făcu Claude. Toate cărțile sale valorează aur. Sex și putere! O combinație extraordinară!

Avea dreptate, era de netăgăduit. Patrick Hagan era autorul a șase romane de succes, dintre care după trei se făcuseră filme.

– Probabil ești fericită la ideea de a-l cunoaște?

– Nu sunt foarte sigură. Cărțile sale nu-mi plac foarte mult.

– Se vând bine.

La această observație caracteristică, Roselyn începu să râdă.

– Regret pentru tine, Claude, că nu sunt un alt Patrick Hagan.

Fericit s-o vadă mai relaxată, acesta zâmbi.

– Nu mă plâng. Tu te adresezi inimii. Într-una din zile, vei fi la fel de celebră ca Patrick Hagan, îți promit.

Îi luă mâna cu afecțiune.

– Încă un mic efort în seara asta și, cu apropierea Crăciunului, cartea ți se va vinde bine. Nu este nici o problemă, adăugă sigur.

– Vei fi printre spectatori; voi fi obligată să mă descurc, ripostă tânăra femeie, eliberându-se.

Claude se arătase dispus să-și asume viața Roselynei. Aceasta nu-l încurajase. Bineînțeles, nu era lipsit de seducție. Înalt, viguros, trecuse cu puțin de treizeci de ani. Barba și părul roșcat atrăgeau privirea, ochii căprui străluceau permanent de bună dispoziție. Roselyn simțea prietenie pentru el. Îi admira dinamismul, energia, optimismul fără cusur, dar nu aveau cu adevărat afinități. Universul lui Claude nu era și al ei.

Oare va întâlni într-o zi bărbatul care îi era destinat? se întrebă. De la moartea lui John, mulți bărbați îi arătaseră interesul, dar numai pe plan sexual. Aparent, o văduvă trebuie în mod obligatoriu să dorească acest gen de relație, încă de la prima întâlnire. Dar, dacă Roselyn era frustrată, era mai degrabă mental, decât fizic. Ar fi dat orice pentru a descoperi un bărbat inteligent, capabil de sentimente profunde. Ar fi avut atâtea lucruri de oferit, numai că... Îi scăpă un oftat ușor. Poate spera imposibilul. Poate mașina de scris va fi mereu singura căreia să-i împărtășească gândurile...

Sosirea lor la studio îi fu rapid anunțată Janetei Trimble, asistenta lui Brad Parsons. Era o femeie scundă, foarte activă, eficientă. Aruncă o privire spre ceas și se întoarse spre Claude.

– Domnule Atkins, o iau imediat cu mine pe domnișoara Devlin, la machiaj. Vreți s-o însoțiți, sau preferați să vă duceți să vă ocupați locul în studio?

– Roselyn?

– Mi-ar plăcea mai mult să fiu singură, mulțumesc, Claude.

– De acord. Pe curând și noroc!

Cu un zâmbet și un salut din mână, porni pe culoar. Janet Trimble o șterse în pas grăbit și Roselyn o urmă.

– Douăzeci de minute pentru machiaj. Apoi vă voi duce în anticamera studioului și veți aștepta să vă chem. Întrebări?

– Nu.

– Îmi place mult rochia dumneavoastră. Va da perfect.

– Mulțumesc.

Tânăra femeie fusese avertizată: nu trebuia să îmbrace nici roșu, nici alb. Tonurile de violet și de acvamarin ale rochiei de la Pucci erau evident acceptabile. Această achiziție reprezentase o pură extravaganță, dar nuanțele de pietre prețioase îi puneau în evidență tinerei femei pielea bronzată, iar mătasea scumpă i se mula perfect pe trup.

– Pe aici.

Janet Trimble deschise o ușă și pătrunse prima în salonul de machiaj. Prezentă rapid machiora și o privi cu un aer critic pe Roselyn instalând-o în fața oglinzii.

– „Marele joc“ pentru domnișoara Devlin, Beverley. Cred că se vor completa în mod foarte mulțumitor.

Și apoi, ieși brusc, fără să aștepte comentariile. Tânăra femeie privi puțin îngrijorată produsele de machiaj aliniate în fața sa. Se va face cu siguranță de râs, așa că nu avea nevoie să aibă și un aer ridicol.

– Ce a vrut să spună domnișoara Trimble? întrebă pe un ton suspicios.

Beverley îi adresă un zâmbet liniștitor.

– Va trebui să vă aplic un tratament de prestigiu. Nu va fi greu: aveți niște ochi superbi și fața bine modelată.

În timp ce vorbea, unse din abundență fața Roselynei cu o cremă demachiantă. Tânăra femeie așteptă să fie scăpată de ea, pentru a murmura cu prudență:

– Nu-mi place să fiu foarte machiată.

– Nu vă faceți griji, nu voi exagera, afirmă Beverley, care-i aplica acum fond de ten. Trebuie să înțelegeți un prim lucru: pielea dumneavoastră are nevoie să fie mai colorată, pentru a neutraliza lumina reflectoarelor. Apoi, evident, nu rochia trebuie să atragă atenția. În sfârșit, Janet nu ține să-l vadă pe Patrick Hagan eclipsându-vă.

Această ultimă remarcă trezi curiozitatea Roselynei.

– Este oare atât de impresionant?

Beverly își roti ochii, uimiți.

– Impresionant, vă cred! spuse cu înflăcărare, fără să-și întrerupă pentru asta munca. Este fenomenal! Și totuși, am văzut trecând multe fețe în meseria mea! Se spune despre femei că au o privire seducătoare, dar el! Și accentul acela american, puțin tărăgănat... o adevărată voce de seducător!

Roselyn izbucni în râs și se simți puțin mai relaxată. Chiar fără să-i fie prezentat fizic confratele său, nu se așteptase să-l găsească extrem de seducător. Dacă era un astfel de donjuan, asta explica de ce, în romanele sale, femeile erau întotdeauna partenere îndrăgostite și nimic mai mult.

– Să nu aveți încredere în el, reluă Beverley, pe un ton glumeț de avertisment. Este fermecător, al naibii de sexy, dar trebuie să fie alunecos ca o anghilă. Adineaori, în timp ce-l machiam, îl însoțeau două femei și rivalizau în „Patrick iubitule“ pe aici, „Patrick iubitule“ pe dincolo. Nu încetau să-l dezmierde, și știți de ce?

– Nu. De ce? făcu tânăra femeie amuzată.

– Le lua complet în râs! Mi-a făcut cu ochiul în oglindă, ca și când era vorba de o glumă bună. Aș paria că-i este de-ajuns un pocnet din degete, pentru a atrage o femeie în patul său. De altfel, dacă mă gândesc bine, n-aș refuza invitația!

„Eu, da, gândi Roselyn. Acest gen de bărbat este detestabil. Pentru ei, totul este prea ușor...“

Beverley continuă să flecărească. În cele din urmă tăcu, pentru a examina imaginea Roselynei în oglindă.

– Este bine, spuse cu satisfacție. Acum, gura. Nu vă mișcați.

Ochii albaștri ai tinerei femei fuseseră puternic accentuați, iar după aplicarea rimelului, genele lungi, negre, păreau artificiale. Pomeții, machiați cu pricepere, dădeau feței un aspect puțin și niciodată Roselyn nu folosise tonul de prună, la rujul de buze, pe care Beverley tocmai i-l întindea cu grijă.

– Și gata!

Cu un zâmbet triumfător, esteticiana desfăcu capa din material plastic.

– Priviți: machiajul se armonizează perfect cu rochia.

Tânăra femeie trebui să admită că efectul obținut era absolut uluitor. Brusc, găsi puțină siguranță și zâmbi.

– Mulțumesc, Beverley.

Janet Trimble intră în trombă și-și plimbă rapid peste Roselyn ochii scânteietori.

– Bună treabă, Beverley. Gata? adăugă spre Roselyn, cu un gest nerăbdător care îi cerea s-o urmeze.

În drum, îi dădu alte instrucțiuni.

– Vă voi așeza în salonul de așteptare cu domnul Hagan. Nu veți intra înainte de partea a doua a programului. Asta vă va da timp să vă cunoașteți mai bine, înainte de a înfrunta camerele. Vă voi anunța, când va fi timpul. De acord?

– Da, mulțumesc, murmură Roselyn.

Cu un zâmbet încurajator, Janet Trimble ciocăni la o ușă și o deschise. Trei perechi de cohi se ațintiră asupra tinerei femei.

– Ah, domnule Hagan, îmi pare rău, dar prietenele dumneavoastră trebuie să vă părăsească, dacă vor să se alăture auditoriului din studio. Dacă binevoiţi, doamnelor...

Tonul autoritar era fără replică. Două femei de o extraordinară eleganţă se desprinseră cu regret de bărbatul aşezat între ele. Mai tânăr decât crezuse Roselyn, acesta putea avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. Înalt şi subţire, purta haine foarte ajustate care-i ascundeau silueta atletică. O masă de păr negru în dezordine cobora până la gulerul cămăşii şi încadra o faţă care atrăgea puternic atenţia. Era o faţă energică, având nasul acvilin, bărbia agresivă şi sprâncenele arcuite într-o permanentă expresie de sfidare. O licărire de surpriză străluci o clipă în ochii de o strălucire întunecată, care o măsurau pe tânăra femeie cu o privire admirativă.

Cele două însoţitoare ale sale o cercetară şi ele pe Roselyn, dar cu un aer rece. După câteva cuvinte tandre adresate lui Patrick Hagan, ieşiră cu graţie.

Tânăra femeie ridică din umeri în sinea sa şi îşi întoarse atenţia asupra confratelui său.

– Domnişoară Devlin, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Patrick Hagan. Domnule Hagan, iat-o pe domnişoara Devlin, cealaltă invitată a emisiunii. Vă rog, simţiţi-vă bine.

Cu aceste cuvinte, Janet Trimble, mulţumită, dispăru la rândul său. Roselyn nu avea încrederea ei. Patrick Hagan înaintă spre ea.

– Sunt încântată să vă cunosc, murmură tânăra femeie politicoasă.

– Plăcerea este de partea mea.

Vocea era gravă, plăcută; zâmbetul maliţios descoperea nişte dinţi perfecţi. Cei doi oameni tineri schimbară o strângere de

mână și la acest contact, Roselyn simți un șoc neașteptat. Reacția sa nu scăpă de altfel lui Patrick Hagan care, evident, era pe deplin conștient de magnetismul său.

– Este întotdeauna interesant să descoperi bărbatul care se ascunde în spatele cărților, declară Roselyn pe un ton profesional, destinat să-i ascundă stânjeneala.

– Este și mai interesant să întâlnești o femeie la fel de inteligentă pe cât de frumoasă.

„Oh, Dumnezeule! își spuse Roselyn. Chiar avea toate seducțiile".

– Nu vă lăsați înșelat de iluzia machiajului de studio, domnule Hagan.

Lăsă ochii în jos, apoi, ridicând semnificativ o sprânceană:

– Pot oare să-mi recapăt mâna?

I-o eliberă deliberat cât mai lent posibil. Privirea ațintită asupra ei strălucea de un amuzament demonic.

– Totuși, nu vă negați inteligența, insistă el.

– Într-adevăr, nu sunt idioată, domnule Hagan. Și v-ași fi îndatorată să vă amintiți asta, replică Roselyn, agasată.

Se îndepărtă și se așeză într-un fotoliu. El veni nepăsător să se sprijine de o masă. O măsură pe tânăra femeie cu o nonșalanță exasperantă, oprindu-se în trecere asupra pieptului frumos modelat, a picioarelor lungi...

– Ați terminat? îl întrebă Roselyn. Pot oare să mă ridic și să merg pentru a vă ușura examenul?

Fără nici cea mai mică jenă, Patrick îi zâmbi.

– Mă așteptam la cu totul altceva la o femeie scriitor, spuse.

– Zău? făcu ea ironic. Cât despre dumneavoastră, sunteți exact așa cum îmi imaginam, adăugă pe un ton mai tăios.

– Sunt fericit că nu v-am decepționat, răspunse Patrick cu o mină amuzată.

Roselyn simți o intensă dorință să facă să dispară de pe fața sa acel aer arogant.

– La drept vorbind, erați pentru mine un nume și nimic mai mult. Beverley, machiora, machiora mi-a vorbit foarte mult în timp ce-și exercita talentele asupra mea. Pentru a rezuma, sunteți extrem de seducător, sexy și alunecos ca o anghilă. Desigur, n-a spus nimic despre alte puncte.

– Care?

Roselyn îl gratifică adresându-i un zâmbet enigmatic.

– Le rezerv romanelor mele termenii cei mai expresivi. Aveți o imaginație puternică, domnule Hagan. Vă las preocuparea de a descoperi cuvintele care se potrivesc.

Bărbatul izbucni într-un râs sincer.

– Va trebui să-mi procur cărțile dumneavoastră și să le citesc, spuse. Se pare că am ratat ceva.

– Oh, nu mare lucru. Propriile dumneavoastră romane dovedesc o vastă cunoaștere a lumii.

– Le-ați citit?

– Unul, sau două.

– Nu v-au pasionat suficient pentru a vă da dorința de a citi mai multe?

– Intrigile erau construite cu pricepere, spuse Roselyn, cu o ridicare din umeri.

Scriitorul ridică o sprânceană sarcastic.

– Dar...? Haide, domnișoară Devlin, adăugă văzând-o ezitând. Fiți sinceră. De-abia așteptați să-mi spuneți ce v-a displăcut.

– Dimpotrivă. Dumneavoastră sunteți cel care insistă. Nu aveți nici o nevoie de părerea mea. Succesul la marele public vorbește de la sine.

Patrick Hagan se amuza sincer de această tactică evazivă.

– Sunt tot mai fascinat. Continuați, vă rog. Mă supără acest gen de rezervă.

„Nu mă îndoiesc“, gândi Roselyn cu cinism. Se hotărî să profite de ocazie pentru a-l pune la locul său.

– Când citesc un roman, îmi place să mă pot atașa de unul din personaje. Ale dumneavoastră sunt bine conturate, dar nu inspiră nici o simpatie și nu mă interesează ce li se întâmplă. Este un punct de vedere pur personal.

– Există și altceva care vă provoacă dezaprobarea?

Roselyn se încruntă. Nu ținea să se arate complet lipsită de tact. Cu mâinile în buzunare, Patrick Hagan aștepta.

– Domnișoară Devlin, sunt sătul până-n gât de complimente entuziasmate. Continuați așadar, vă rog.

Tânăra femeie oftă.

– Dacă țineți s-o știți, găsesc foarte supărătoare scenele erotice. A trebuit să sar nu știu câte pagini pentru a urmări povestirea.

De data aceasta, zâmbetul lui Patrick Hagan se încărcă de o a

– devărată malițiozitate.

– Când mă gândesc la schimbările pasionante la care m-am dedat pe această temă!

– Dar descrierile sunt prea cinice! protestă Roselyn. Nu iau în calcul nici una din emoțiile personajelor. Este anatomie și nimic mai mult.

Bărbatul începu din nou să râdă și Roselyn se surprinse răspunzând cu un zâmbet bunei sale dispoziții. Imediat, o licărire de satisfacție apăru în ochii negri ai lui Patrick Hagan.

– Mi-ar plăcea să continuăm această conversație după emisiune. Vreți oare să cinați cu mine?

Această propunere o luă pe nepregătite și o clipă fu măgulită. Dar reveni cu brutalitate pe pământ.

– Oare nu uitați nimic? îl întrebă suav.

– Nu, nu cred. Am fost prezentați după toate regulile de politețe. V-ați exprimat un anumit interes pentru această întâlnire. Îmi face plăcere să vă aud exprimând un punct de vedere asupra operei mele. Unde este piedica?

– Poate v-am subestimat gustul pentru compania feminină. Cea mai mare parte a bărbaților s-ar mulțumi cu două femei.

El schiță un gest neglijent.

– Vă asigur că este vorba despre o povară temporară. Ele au insistat să asiste la emisiune. Invitația la cină se referă numai la dumneavoastră.

Sub privirea insistentă, Roselyn simți un fior trecându-i pe spate. Dar bunul-simț fu mai presus. Scutură din cap.

– Nu, mulțumesc.

– De ce?

– Stilul meu nu este și al dumneavoastră, domnule Hagan. V-ați lăsat înșelat de această versiune sofisticată, destinată exclusiv camerelor de luat vederi. Nu mă asemăn deloc cu prietenele dumneavoastră și cu siguranță n-aș răspunde atenției pe care mi-o acordați.

– Nu sunt bărbatul care să judece după aparențe, insistă el. Asupra acestui punct mi se pare că ne-am înțeles.

– Dar uitați că v-am citit romanele. Când este vorba despre femei, vă bănuiesc de a avea o idee fixă. Și nu doresc câtuși de puțin să vă însoțesc pe acest teren.

Ușa se deschise brusc. În deschizătură apăru fața Janetei Trimble.

– Este timpul. Urmați-mă în cea mai mare liniște posibilă, vă rog. Să nu spuneți nimic înainte de a fi pe platou.

Roselyn se ridică și își netezi rochia pe șolduri cu o mână nervoasă. Surprinse cu coada ochiului zâmbetul experimentat al

lui Patrick Hagan și inima începu să-i bată mai puternic. Oare nu comisese o imprudență respingându-i avansurile? Se va răzbuna când vor aparea împreună în public?

Mergeau alături și tânăra femeie îi observă siguranța. Avea o carismă personală care probabil făcea minuni la televiziune. Din clipă în clipă, se îndoia tot mai mult de propriile capacități. Strânse din dinți, încercând să se concentreze pentru a-și domoli pulsul agitat.

Când ajunseră pe platou, camerele filmau un grup de cântăreți. Cu un gest, Janet Trimble le atrase atenția asupra cablurilor care străbăteau solul în toate sensurile; îi conduse până la fotoliile așezate de fiecare parte a lui Brad Parsons. Chipul banal al acestuia se încreți într-un zâmbet încurajator și îi salută cu un semn din cap. Așteptă un semn de la asistenta sa pentru a se apleca spre Roselyn și a pune mâna pe a sa.

– Relaxați-vă. Voi începe cu Patrick, îi murmură.

Întâlnind privirea prietenoasă, tânăra femeie zâmbi.

– Se vede atât de mult?

– Nu. Sunteți superbă. Nu vă agitați. Vă voi ghida eu.

Se aprinse o lampă și, fără efort, Brad se lansă într-un text de prezentare, înainte de a-și concentra toată atenția asupra invitatului cel mai celebru. Roselyn fu obligată să-l admire pe Patrick Hagan. Povestirile sale, mai mult sau mai puțin îndrăznețe amuzară publicul, cu atât mai mult cu cât amesteca întotdeauna personaje bine cunoscute. Adăuga uneori un sâmbure de malițiozitate crudă comentariilor, când descria anumite vedete. Își pasiona auditoriul și tânăra femeie nădăjduia, împotriva oricărei speranțe, ca la momentul potrivit să nu fie prea penibilă în contrast cu el.

Clipa sosi. Brad Parsons se întoarse spre ea cu un gest care îi era cunoscut: o mișcare rapidă a mâinii, pentru a insista asupra

schimbării de direcție. Roselyn se încordă. Își închipui familia, prietenii, elevii și numeroși alți spectatori, pregătiți să o privească. Era impresionant și-l căuta cu disperare din priviri pe Claude.

– Spre deosebire de Patrick, Roselyn, dumneata ai călătorit

– foarte puțin. Ai petrecut o vacanță în Japonia, așa este?

– Da.

Înghiți nervoasă în sec. Trebuia să-și revină cu orice preț.

– După dumneata, faptul de a nu fi părăsit aproape niciodată Australia, ți-a limitat experiența de viață?

– Firește, în anumite privințe. Trebuie să fie stimulant să abordezi direct culturi diferite. Dar, după părerea mea, sub aspecte diferite, toate ființele se aseamănă. Toate cunosc dragostea și ura, poate cu scopuri și din motive diverse, dar emoția rămâne aceeași.

„Oh, Dumnezeule, se gândi cu amărăciune, iată-mă lansându-mă în clișee“. Își recăpătă respirația, înainte de a adăuga:

– Am călătorit puțin, dar nu mă simt defavorizată pentru atâta.

– Dar ți-ar plăcea să vizitezi alte țări? Patrick se pare că are un suflet de boem, fără încetare în căutare de noutate. Ai oare același gen de predispoziție?

– Nu, nu cred. Pretutindeni unde mergi, te afli cu tine însuți. Sunt mulțumită să fiu unde sunt.

– În prezent, ești profesor într-un colegiu mixt.

– Este exact.

– Dumneata ți-ai făcut studiile într-un pension de călugărițe?

– Da.

– Consideri instituțiile mixte de preferat celorlalte?

Răspunsurile sale scurte nu erau suficiente. Brad Parsons cerea mai mult. „Foarte bine, își spuse, să mergem în mijlocul problemei“.

– M-am opus separării dintre băieți și fete. Este un procedeu total antisocial, care duce la cea mai rea formă a atitudinii discriminatorie față de femei.

I se păru că o undă de interes trecea prin asistență și respiră mai ușor.

– Cum asta, Roselyn? Personal, mi-am făcut studiile într-un colegiu de băieți și cred că am o atitudine perfect rezonabilă față de sexul opus.

Brad Parsons agita mâna pentru a domoli câteva râsete amuzate din asistență. Zâmbitoare, tânăra femeie aștepta să vadă interesul revenind asupra sa.

– Dacă înțeleg bine, nu vezi în fiecare femeie un obiect sexual?

– Ba da, bineînțeles! Și găsesc asta foarte sănătos.

De data aceasta, râsul fu general.

– Și ți-ar plăcea să fii dumneata însuți un obiect sexual? întrebă perfid Roselyn.

– Măcar dacă aveam acest noroc! gemu el, cu o melancolie exagerată.

Sala explodă. Brad clipi din ochi spre tânăra femeie, care râse la rândul său, mai mult de ușurare, decât de amuzament. Schimbul de întrebări și de răspunsuri spărsese gheața și se hotărî să se arate în continuare absolut liberă. Când rumoarea se potoli, Brad Parsons reluă mai serios:

– Dar înțeleg punctul dumitale de vedere. De fapt, ai explorat foarte dramatic această problemă în primul roman, „Drumul de catifea“.

– Exact. Când unui băiat sau unei fete i se conduc acțiunile pe timp nemăsurat, în general, la prima clipă de libertate, se grăbesc spre teritorii neexplorate. După părerea mea, de acolo vin deziluziile și suferințele.

– Unul dintre personajele dumitale m-a fascinat: profesorul care profita de inocență. L-ai scos din viața reală? Îți pun întrebarea pentru că mi-e greu să cred că te poți lăsa sedusă de un bărbat care se mulțumește să spună „Te vreau“.

– Acest aspect aparține realității, afirmă Roselyn, cu un zâmbet ironic. Pare prea ușor, nu-i așa? Dar, dacă un bărbat repetă fără încetare: „Te vreau“, o tânără fată naivă se lasă antrenată de dorința de a afla până la ce punct este dorită. În schimb, bărbatul n-are nevoie să fie extraordinar de seducător. Tânăra fată se lasă prinsă în capcana propriei vulnerabilități. Elevele mele din colegiul mixt ar ieși din încurcătură cu un râs, numai dacă n-ar fi cu adevărat atrase de bărbatul în chestiune.

– Te pot oare întreba dacă vorbești din experiență, sau plecând de la simple observații? interveni brusc Patrick Hagan.

Roselyn era acum prea angajată în plăcerea de a se vedea primită bine de public, pentru a se formaliza de o întrebare atât de personală. Și, venind de la Patrick Hagan, constituia o provocare irezistibilă.

– Amândouă, declară, cu ochii strălucind.

Brad Parsons se lansă în luptă.

– Poți explica mai mult?

– Ei bine, din punct de vedere feminin, m-ar irita să văd o abordare atât de cinică repurtând un asemenea succes. În ziua în care cineva a încercat-o asupra mea, am avut o plăcere răutăcioasă să-i enumăr toate motivele pentru care nu-l voiam.

Nu se putea stăpâni să nu arunce o privire semnificativă spre Patrick Hagan; acesta răspunse cu un zâmbet.

– L-ai convins? o întrebă.

– Nu. A început pur și simplu să caute o pradă mai ușoară.

– Imbecilul!

Roselyn izbucni în râs. Tonul schimbului lor de cuvinte trezise în asistență un interes viu și tânăra femeie își reluă toată gravitatea când își dădu seama de asta. Se întoarse cu o atenție vizibilă spre Brad Parsons.

– N-am avut încă plăcerea să citesc ultimul dumitale roman, „Doamne de onoare“, dar, mi s-a spus, este vorba despre relații mai evoluate, declară Brad.

Poate nu m-aș exprima astfel, răspunse gânditoare tânăra femeie.

– Ce fac aceste doamne? întrebă Patrick Hagan, aparent foarte hotărât să intervină în conversație.

– Așteaptă să-și vadă dorințele realizându-se.

– Și, pentru asta, se bazează pe bărbați? continuă el.

Roselyn prinse nada, dar pentru a-și folosi argumentele.

– Nu neapărat. Suntem interdependenți, domnule Hagan. Nici un bărbat nu este complet singur. Și nici o femeie. Într-un moment oarecare, toți depindem de cineva pentru ceva. Rareori ne îndeplinim dorințele, ceea ce nu ne împiedică să așteptăm în taină.

– Dumneata, oare ce aștepți în taină?

– Ăsta este secretul meu, răspunse tânăra femeie zâmbind.

– Și dumneata, Patrick? întrebă Brad Parsons. Oare ce aștepți?

– Aștept cu nerăbdare să pot pune mâna pe cărțile domnișoarei Devlin. Mi se par pasionante.

– Iată, doamnelor și domnilor, un veritabil compliment făcut de celebrul scriitor Patrick Hagan, dragei noastre Roselyn Devlin.

Aplauzele fură asurzitoare. Tânăra femeie roși de plăcere și aruncă o privire rapidă spre Patrick, a cărui ultimă remarcă o surprinsese prin generozitate. Acesta îi zâmbi cu amabilitate. Pentru a încheia, Brad Parsons mulțumi celor doi invitați, asistenței și nenumăraților telespectatori. În clipa în care răsunară ultimele note ale genericului, se întoarse spre Roselyn.

– Te voi invita din nou. Ți-a fost puțin greu la început, dar ai terminat de toată frumusețea.

– La amintirea cuvintelor mele, cu siguranță mâine îmi voi tăia gâtul.

Adăugă, adresându-se lui Patrick Hagan:

– Îți mulțumesc pentru ceea ce ai spus.

– Mă tem că am spus doar o jumătate de adevăr, domnișoară Devlin, făcu acesta. Aș prefera autorul operei sale. O găsesc mult mai pasionantă și aștept în taină s-o văd schimbându-și părerea.

O asemenea aroganță îi tăie respirația, dar luă partea amuzantă. Avusese plăcerea să-l înfrunte verbal. Dacă aroganța lui Patrick Hagan nu și-ar fi găsit fundamentul într-o virilitate exacerbată, poate ar fi acceptat să continue. Dar, în acest caz, să continue relațiile cu el, ar însemna să se joace cu focul.

– Îmi pare rău că te decepționez, îi spuse zâmbind.

– Mă îndoiesc să fii în stare de asta.

Privirea intrigată a lui Brad Parsons mergea de la unul la celălalt. Întrebă, pe un ton amuzat:

– Este pură închipuire din partea mea, sau există într-adevăr descărcări electrice deasupra capului meu?

– După părerea mea, domnule Parsons, este vorba de un scurtcircuit, răspunse vioi Roselyn. Este în general ceea ce se

produce când o încărcătură pozitivă intră în contact cu una negativă. Complet negativă.

– Ah! făcu Parsons. Ce crezi despre asta, Patrick?

– După toate aparențele, am pierdut. Dar, în realitate, mai am încă șanse. Provocările sunt pâinea mea de toate zilele.

– Această provocare există doar în mintea dumitale, domnule Hagan, spuse suav Roselyn. Sunt în trecere.

– Și nu ți-ar plăcea să te împiedici? insinuă acesta.

– Nu-mi mai julesc genunchii din adolescență și am oroare de drumurile prea frecventate.

– Brad Parsons era gata să se sufoce de râs.

– Oh, la naiba, iat-o pe Janet. Voi rata finalul duelului.

– Am ajuns deja acolo, declară tânăra femeie.

– Pentru mine, este un început, remarcă Patrick Hagan, cu aerul unui bărbat care merge la luptă.

Din fericire, sosirea lui Janet Trimble întrerupse intimitatea micului grup. Îi conduse pe Roselyn și pe Patrick afară din platou, pentru a-i lăsa din nou în mâinile esteticienei. Tânăra femeie fu încântată: se grăbea să plece.

Capitolul 2

Aflându-se pe culoarul care mergea de-a lungul platoului, Roselyn medita încă asupra atitudinii lui Patrick Hagan. Fără să aibă timp să acționeze, Claude se năpustise deja asupra ei; o îmbrățișă și o ridică de la pământ.

– Ai fost absolut senzațională! exclamă. Niciodată, în vecii vecilor, nu te-aș fi crezut că ești în stare să te angajezi astfel. Roselyn, îngerul meu, ești visul oricărui agent literar!

– Nu-mi mai spune îngerul meu și dă-mi drumul. Tocmai mi-am dat seama că m-am comportat ca o proastă.

– Fugi de aici! protestă el.

O așeză din nou pe picioarele sale.

– Tu nu ai de înfruntat o clasă întreagă de adolescenți.

– Este adevărat, dar mă gândesc la cititorii care se vor îngrămădi în librării, spuse Claude cu satisfacție.

Se întoarse cu respect spre Patrick Hagan, care urmărea scena cu interes.

– Și dumneavoastră ați fost formidabil, domnule Hagan. Iertați-mă, dacă am o slăbiciune pentru autorul meu preferat.

– Este foarte firesc. Sunteți agentul domnișoarei Devlin?

Claude Atkins, spuse el, cu mâna întinsă.

– Patrick iubitule! Ai fost minunat.

Sosea contingentul de adoratoare, pentru a-și copleși idolul cu dezmierdări, sărutări și complimente bizare. Roselyn o văzu pe Janet Trimble rostogolindu-și ochii, furioasă; îi adresă o privire de simpatie.

– Vom găsi drumul, domnișoară Trimble. Vă mulțumesc pentru solicitudine, spuse, politicoasă.

– De acord. Vă las.

Asistenta bătu discret în retragere. Tânăra femeie se întoarse spre Claude. Acesta savura spectacolul celor două adoratoare ale lui Patrick Hagan: evident, aprecia maniera în care își exprimau entuziasmul. Roselyn îi aruncă o privire ironică scriitorului și-i dădu un cot agentului.

– Pleci cu mine, Claude? murmură.

– Bineînțeles, răspunse acesta luând-o de braț.

– O clipă, Claude! Tocmai mi-a venit o idee, declară Patrick Hagan, pe un ton de călduroasă prietenie. Dacă am merge toți undeva, să sărbătorim? Avem nevoie să ne destindem puțin.

Roselyn percepu atenția însoțitorului său.

– Formidabil! Sunt întru totul de acord. Roselyn? adă

– ugă de formă.

Aceasta avea deja pe vârful limbii un refuz caustic, dar nu și-l putu exprima: tânăra femeie blondă protestă pe un ton plângăreț:

– Dar, Patrick, suntem așteptați la serata familiei Sharmon, știi doar!. Nu poți retracta acum, preciză cu o mină îmbufnată. Toată lumea va fi teribil de decepționată.

– Oh, nu putem permite o asemenea catastrofă, interveni suav Roselyn, fără să țină seama de privirea încărcată de reproș a lui Claude. Poate rămâne pentru altă dată, domnule Hagan. Vino, Claude.

Dar Patrick Hagan nu voia să audă nimic.

– Nu se pune problema. Țin la această cină. Poate tu ești obligată, Lissa, dar eu sunt stăpân pe timpul meu. Fă cum vrei. Dacă dorești, însoțește-ne. La fel și tu, Kate.

Nehotărâte, cele două femei se priviră. Lissa scoase un oftat exasperat.

– Ești imposibil, Patrick. Scott va fi furios dacă nu mă vede.

– Iar Trevor mă va strânge de gât, întări Kate.

– Schimbă-ți părerea, vino la serată.

Privirea Lissei era plină de promisiuni.

Roselyn se săturase. Se întoarse spre Claude, care părea încremenit locului. Patrick Hagan o simți gata să plece și puse capăt discuției.

– Refuz să mă aflu în seara asta în mijlocul unei mulțimi, Lissa. Hotărâți-vă. Imediat.

Cele două femei își luară cu regret rămas-bun. Scriitorul se întoarse spre Claude cu un zâmbet triumfător.

– Sper că nu mă veți lăsa să cinez complet singur.

– Nici un pericol, afirmă cu bucurie agentul literar.

– Și dumneata, domnișoară Devlin?

Licărirea care-i strălucea în ochi mărturisea fără jenă subtila sa manevră. Mândria o sfătuia pe Roselyn să refuze, dar își reținu cuvintele care îi stăteau pe buze: nu putea risca să-l facă pe Claude să piardă șansa de a stabili un contact prețios în lumea literară. Îi datora prea mult pentru a nu se arăta generoasă în această situație.

– De acord, dar nu vreau să mă culc târziu.

Privirea ironică îi era ațintită asupra lui Patrick Hagan: dacă-și imagina că a câștigat, nu va întârzia să-și schimbe părerea.

Scriitorul scoase un carton din portofel și i-l întinse lui Claude.

– Ai vrea să rezervi o masă la această adresă? În acest timp, domnișoara Devlin și cu mine, ne ducem să ne demachieze.

O luă pe tânăra femeie de braț și o conduse. Foarte hotărâtă să nu-l încurajeze deloc, se eliberă. Cu o nemaipomenită grație, Hagan deschise ușa salonului lui Beverley și se dădu la o parte în fața Roselynei.

– Onoare doamnelor! făcu zâmbind. Ocupați-vă de domnișoara Devlin și dați-mi cele necesare: mă voi descurca singur.

Operațiunea de demachiere impunea tăcere. Roselyn fu fericită. Patrick Hagan era cinic, arogant, amoral și periculos de seducător. Îți asumai un risc mare, frecventându-l. Pentru un motiv necunoscut, îi trezise interesul dar la el, interesul era evident trecător. Totuși, cu Claude ca a treia persoană, își putea permite pe timpul unei seri să se bucure de farmecul său dubios.

– V-ar plăcea să vă fac un machiaj ușor? o întrebă Beverley.

Roselyn aruncă spre scriitor o privire ironică.

– Nu, mulțumesc. Prefer să redevin eu însămi.

Patrick îi întâmpină privirea cu un zâmbet zeflemitor.

– Nu va merge, să știi.

– Despre ce vorbești?

– Îmi placi și mai mult fără machiaj.

– Lingușirea nu va duce la nimic.

– Nu te lingușesc. Încerc numai să privesc peste zidul cu care te înconjori.

– Nu te luam drept un privitor.

– Ia-mă cum îți va plăcea: esențialul este să mă iei.

Tânăra femeie izbucni în râs, dar în fața ochilor rotunzi ai lui Beverley, își recăpătă seriozitatea.

– Cu siguranță ai fi avut mai mult succes la serata aceea.

– Dar aș fi pierdut plăcerea acestei lupte prietenești cu dumneata.

– Va fi și Claude acolo, domnule Hagan. Nu uita.

– Ah, este adevărat. Este ceva între voi?

– Este un prieten excelent. Nu-mi place să fie folosit.

– Totuși, el are intenția să se folosească de mine.

– Timpul meu, merită o recompensă. Nu-ți face în nici un caz idei greșite, domnule Hagan.

– Recunosc întotdeauna serviciile care mi se fac, domnișoară Devlin și nimeni nu m-a acuzat vreodată că nu-mi plătesc datoriile. Dacă ți-ai lăsa la o parte, pentru o seară, orgoliul și prejudecățile?

În această clipă, Claude năvăli în încăpere.

– Totul este aranjat. Cum mergem acolo? Ai mașina dumitale, Patrick?

– Nu. Mă bizui pe voi să mă duceți.

Agentul literar se încruntă.

– Nu vei avea prea mult loc. Am un Jaguar. Un coupé.

– Mi-e egal. Este o mașină bună, nu-i așa? Și rezistă bine la drum.

N-ar fi putut găsi ceva care să-i facă mai mare plăcere lui Claude. În timpul drumului, acesta enumeră toate calitățile mașinii sale dragi. În fața Jaguarului, Patrick arătă admirația care se aștepta de la el.

– Mă instalez în spate, Claude, hotărî Roselyn.

– Ești sigură că nu te deranjează?

Roselyn știa că era pură politețe. Prefera să-l aibă pe Patrick alături: asta le ușura conversația. Tânăra femeie se strecură pe scaun, descoperindu-și picioarele lungi. În acea clipă surprinse privirea admirativă a lui Patrick și roși de mânie. Acesta schiță un zâmbet.

– Te simți bine?

– Da, mulțumesc, ripostă pe un ton tăios.

Pe drumul spre restaurant, se abținu de la orice contribuție la discuție. Observă complezența cu care Patrick accepta toate întrebările lui Claude. Îi răspundea fără rezervă, arăta interes pentru activitățile sale profesionale de agent, exprima sugestii. Fără să vrea, tânăra femeie simțea o anumită recunoștință.

Patrick Hagan făcea cinste înțelegerii lor cu o generozitate și un farmec extraordinar. Dacă prin asta voia s-o impresioneze pe Roselyn, reușise. Condamna prudența care o sfătuia să renunțe la orice relație durabilă cu el. Se simțea irezistibil atrasă de acest bărbat, dar refuza să ia în calcul o reacție pur fizică. Nu avea nici o intenție să figureze în palmaresul său.

Hotărârea i se întări când o ajută să coboare din mașină. O prinse de talie și își aținti asupra ei o privire care evoca eventualitatea unei mai mari intimități. Roselyn se îndepărtă prompt, ascunzându-și cum putea mai bine tulburarea care o cuprinsese. Da. Trebuia neapărat să fie atentă!

Restaurantul era unul dintre cele mai bune din Sydney. Șeful de sală îi conduse la masa lor și fură înconjurați cu toate atențiile.Claude nu-și ascundea bucuria de a se face văzut în compania unei celebrități. Roselyn se adânci în citirea meniului, și făcându-și alegerea, îl închise fără să spună o vorbă.

– Ce vin preferi, domnișoară Devlin?

Patrick pusese accentul pe „domnișoară“. Aceasta ridică surprinsă ochii și i se păru că citește o anumită decepție pe trăsăturile aspre ale scriitorului. Acesta îi zâmbi, dar zâmbetul nu urcă până în ochi:

– Te las să alegi, domnule Hagan.

– Devlin, este numele soțului dumitale?

Privea atent inelele de pe inelarul ei stâng. În mod reflex, Roselyn aranjă poziția micului nod de diamante.

– Nu, răspunse încet. Este numele meu de fată și, în același timp, numele de scriitoare.

– Ia te uită! Așadar, soțul se opune activității dumitale literare? În seara aceasta a strălucit prin absență.

– Zău, Patrick... îl întrerupse Claude, stânjenit.

– N-are importanță, Claude, îi luă vorba Roselyn. Cu siguranță, domnul Hagan este obișnuit să frecventeze soții infidele. Este foarte normal din partea sa, să mă ia drept una dintre ele.

– Roselyn!

Claude nu-și credea urechilor. Îi privea pe cei doi pe rând, cu un aer năucit.

– Este ridicol, declară. Adevărul este...

– Claude, asta nu mă privește decât pe mine.

– Oh, spune-i tot. De ce să rămână o neînțelegere?

Plină de resentimente, Roselyn mai rămase o clipă tăcută, înainte de a spune cu o precizie rece:

– Soțul meu nu a fost aici în această seară, pentru că a murit, domnule Hagan. Și nu țin să vorbesc mai mult despre asta.

– Îmi pare rău. Nu știam... Iartă-mă.

Tânăra femeie încuviință cu un semn, fără să-și ridice ochii. Poate era sincer, dar nu voia s-o știe. În mod irezistibil un val de

amintiri îi veni în memorie. Ciudat cum, din nebăgare de seamă, Patrick Hagan pusese degetul pe una dintre problemele căsniciei sale. John nu apreciase s-o vadă începând să scrie; îi reproșa că astfel se refugia într-o lume care îi era proprie, o lume pe care nu o putea împărți cu ea. De altfel, cu temperamentul său convențional, n-ar fi aprobat apariția la televiziune, în această seară.

Ca toate cuplurile căsătorite, cunoscuseră unele neînțelegeri, dar John se arătase iubitor, cald, neclintit în afecțiunea și loialitatea sa, foarte hotărât să construiască pentru ei un viitor sigur și fericit. Tânăra femeie fu scuturată de un frison: imaginea îngrozitorului accident îi veni în minte. În acea clipă teribilă, în care John și David muriseră amândoi, toată viața sa se prăbușise. Închise ochii cu un oftat. Nu trebuia să se gândească la David. Era prea dureros.

– Roselyn?

Claude și Patrick erau cu ochii ațintiți asupra ei. În spate, aștepta un chelner.

– Comanda ta, explică încet Claude.

O dădu rapid și reuși să se relaxeze. Patrick o examina cu curiozitate. Îi înapoie privirea. Agresivitatea care se instalase între ei, părea că dispăruse. Patrick redevenise un necunoscut, interesant și seducător fizic, dar fără o consistență veritabilă. Spre deosebire de John...

– La ce te gândești? o întrebă acesta brusc.

– Cred că gândurile mele nu ți-ar plăcea deloc.

– Nu insista, Patrick, interveni Claude. Se numește Roselyn, dar trandafirii au spini.

– S-ar crede că aud vocea experienței.

Agentul literar ridică expresiv sprâncenele și tânăra femeie zâmbi. De-a lungul anilor, Claude fusese uneori supus sincerității puțin diplomatice a Roselynei.

– Totuşi mă voi expune rănirii, glumi Patrick.

O provoca. Roselyn nu putu rezista.

– Tocmai te comparam cu o panteră, declară.

În faţa expresiei sale intrigate, se explică:

– Mă amuz deseori să văd oamenii sub aspectul animalelor. Claude este un urs. I se întâmplă să facă pe ursul de pluş, dar în realitate este un adevărat grizzly.

– Şi de ce o panteră?

– O impresie, făcu tânăra femeie, cu o ridicare din umeri. Semeni puţin cu un animal de pradă, superb şi crud. Urmăreşti vânatul, îl capturezi şi iei ceea ce-ţi place înainte de a abandona restul.

Hagan medită o clipă la cuvintele sale, apoi ridică sarcastic o sprânceană.

– Superb?

– Da, confirmă Roselyn cu nonşalanţă. Te rog, fără falsă modestie. Eşti conştient de propria frumuseţe, aşa cum eu ştiu că nu sunt frumoasă. Spre deosebire de dumneata, eu nu posed arta linguşelii.

– Am remarcat.

– Măcar dacă mi-ar spune cineva că sunt frumos, oftă Claude, înainte de a izbucni în râs.

Fură serviţi şi conversaţia luă o turnură mai puţin personală. De mai multe ori, în timpul mesei, Patrick încercă să afle mai multe despre Roselyn. Aceasta îi evita întrebările şi se folosi de Claude pentru a-i respinge asalturile. Erau la cafea când acesta îi lăsă singuri pentru câteva minute.

– Ce faci mâine? întrebă Patrick.

– Îmi prezint cartea într-o librărie şi trebuie să fac cumpărături pentru Crăciun.

– Și mâine seară?

– Fără îndoială, voi fi prea obosită pentru a mă mai ține pe picioare, răspunse tânăra femeie cu o ridicare din umeri.

– De când ești văduvă?

Roselyn se încordă și îl privi cu neîncredere. Privirea care se adâncise în a sa, pretindea un răspuns. Se resemnă.

– În curând, trei ani.

– Atât de mult timp?

– Da. Uneori mi se pare o eternitate, iar alteori, mi se pare că a fost ieri.

– Și, de atunci, ai trăit singură?

– Sunt singură când vreau să fiu. Locuiesc foarte aproape de părinți și am prieteni.

– Dar nimeni mai apropiat?

Lăsată pe spate, Roselyn îl privi cu un aer ironic.

– Pui prea multe întrebări, Patrick Hagan. Ți-a făcut plăcere această cină?

– S-a dovedit interesantă.

– În ce scop ai desfășurat toată această viclenie, Patrick? Oare ce ai avut de câștigat?

– Mă intrigi. Mă intrigi mereu. De ce nu cobori din turnul dumitale de fildeș, Roselyn?

– Nu-ți consider brațele suficient de solide pentru a-mi da drumul, Patrick, chiar dacă aș dori s-o fac.

– Te-aș putea învăța să uiți, îi sugeră el.

– Nu vreau să uit nimic.

– Totuși nu mi-am imaginat această expresie de tristețe pe chipul dumitale.

Fără să răspundă, Roselyn își plecă privirea asupra verighetei.

– Acum te cunosc mult mai bine, Roselyn. Nu mi-am pierdut timpul.

Blândețea convingătoare din vocea sa, o enervă.

– Crezi? îl întrebă cu ironie. Crezi că vei reuși să mă convingi să împart patul cu dumneata?

– Nu. Când faci un lucru, este numai din proprie voință. În seara aceasta ți-ai dorit să-i faci un serviciu lui Claude. De acord. Acum, este vorba de dumneata și de mine. Să nu negi, Roselyn: între noi există o atracție.

– Nu ești irezistibil, Patrick. Mă pot dispensa ușor de dumneata.

– Pentru a dovedi ce? o întrebă încruntându-și fruntea.

Evident, nu-i înțelegea atitudinea. Brusc, se sătură de aceste pretexte și-l măsură pe Patrick grav, cu o umbră de melancolie.

– Pentru că nu simți nici un sentiment profund. Nu cred că te-a preocupat vreodată vreo persoană, în afară de dumneata. Se ghicește din cărți. Este implicit și în comportamentul dumitale din seara asta. Mi-ai spus, pe scurt: „Vino să te joci cu mine. Ne vom distra bine“. Dar, sunt vulnerabilă. Nu știu să mă expun la o nouă suferință. N-ai să înțelegi niciodată asta, știu bine. Dacă îți dau o explicație, este din pură curtoazie. Te-ai arătat generos cu Claude; îți datorez cel puțin asta.

Aplecat în față, cu coatele pe masă, o privea pe tânăra femeie cu atenție sus

– ținută.

– Ai dreptate. Nu te înțeleg. De ce te temi să suferi din vina mea? Oare nu am putea să fim fericiți și unul și celălalt?

– Nu este niciodată atât de simplu. Între noi este o lume întreagă. Suntem două nave care se întâlnesc în noapte. Să rămânem pe loc.

– Și dacă refuz?

Tânăra femeie zâmbi.

– Cu siguranță, vei putea scoate din întâlnirea noastră o poveste amuzantă: „Mica idioată care nu a știut să recunoască un dar al cerului“. Și s-o clasezi la „Eșecuri“.

Patrick îi zâmbi și el, cu o nuanță sarcastică.

– Ciudat, dar nu găsesc asta amuzant. Îmi plac mai mult succesele.

– Și lui Claude, remarcă Roselyn, în clipa în care agentul se întorcea la masă.

– Se vorbește despre mine în spatele meu? făcu acesta pe un ton glumeț acuzator.

– Îți găseam puncte comune cu Patrick. Și acum, dacă nu vedeți nici un inconvenient... Mi-ați promis să nu prelungim seara.

Nici unul, nici celălalt nu protestă. După o scurtă discuție, Patrick plăti nota și ajunseră la mașină. De data aceasta, Roselyn se așeză în față: Claude trebuia s-o lase la hotel. Când se opri în fața clădirii, îi puse mâna p

– e braț.

– Nu coborî. Mulțumesc pentru tot.

– Luăm mâine prânzul împreună?. Aș putea trece să te iau de la librărie.

– Nu. Nu voi avea timp să prânzesc. Totuși mulțumesc.

– De acord. Te voi suna mâine seară.

Roselyn se întoarse spre Patrick, cu un zâmbet politicos.

– Mulțumesc pentru seara plăcută. La revedere, Patrick.

– Plăcerea a fost de partea mea. Noapte bună, Roselyn.

Subtila emfază asupra acelui „noapte bună“, nu-i scăpă tinerei femei, dar n-o arăta. Fără o privire în urmă, pătrunse în hotel. Patrick Hagan era o superbă panteră, dar Roselyn nu dorea să devină prada sa. Nu s-ar fi mulțumit cu o legătură temporară, iar el nu era bărbatul care să-i ofere altceva.

Capitolul 3

Clienții soseau fără încetare. Uneori chiar se forma un șir de așteptare. Roselyn zâmbea și semna fără încetare: avea mâna și fața crispate. Treptat, semnătura devenise o mâzgălitură neciteață. Unii admiratori solicitau câteva cuvinte personale, ceea ce reprezenta un efort suplimentar. Mai multe persoane îi spuseră cât de mult apreciaseră emisiunea din ajun. Claude nu se înșelase asupra puterii televiziunii. Roselyn devenise celebră de pe o zi pe alta.

La ora două după-amiază, chiar nu mai putea. Directorul magazinului apăru în sfârșit, anunță politicos încheierea ședinței și împrăștie cu fermitate oamenii adunați. Cu un oftat de ușurare, tânăra femeie se ridică și se întinse îndelung.

– Istovită?

Se întoarse brusc și întâlni privirea zâmbitoare a lui Patrick Hagan. Fără să-i lase timp să-și revină din surpriză, îi luă poșeta și o conduse încet spre ușă.

– Da, știu, nu ai timp pentru masa de prânz. Dar tocmai ai trăit niște ore grele și am pus să ți se pregătească un întăritor

ușor. Restaurantul se află foarte aproape de aici, șampania este deja la rece și bucătarii sunt în alertă, pentru a ne servi imediat. Într-o jumătate de oră, vom putea porni să explorezi magazinele.

Tentația era irezistibilă. Roselyn avea mare nevoie să respire o clipă, înainte de a înfrunta nebunia cumpărăturilor de Crăciun. Singura umbră din tablou era obligația de a se supune voinței lui Patrick. Ezitând, îl privi și îi observă mina mulțumită.

– Credeam că m-am făcut bine înțeleasă, aseară.

– Mmm, făcu Patrick cu nonșalanță. Privește în jurul dumitale. Vezi vreo intimitate, pe un trotuar care mișună de trecători? Din respect pentru dorințele dumitale, am renunțat la mijloacele mele cele mai eficiente.

Tânăra femeie izbucni în râs. Își aținti asupra însoțitorului privirea cu un aer prefăcut acuzator.

– Ești foarte abil. Te-ai bazat pe faptul că mă surprinzi într-o clipă de slăbiciune, nu-i așa?

– Într-adevăr, începusei să ai un aer epuizat și m-am gândit că mâna dumitale dreaptă nu va fi în stare înainte de a-și reveni, să care o pungă de mâncare.

– Mă observai? îl întrebă mirată.

– Trebuia să cumpăr cartea dumitale de undeva. Ieri, Claude nu a avut să-mi ofere decât „Doamnele de onoare“.

Îi remarcă stupoarea și zâmbi ironic.

– Mi se întâmplă să nu vorbesc doar ca să mă aud vorbind, Roselyn. Chiar doresc să-ți citesc cărțile.

Jenată în fața acestui reproș făcut pe un ton detașat, se văzu obligată să-și revizuiască părerea despre Patrick. Fusese ușor să-l considere drept un seducător, îi era mai greu să-i presupună sentimentele sincere. În timp ce se lăsa condusă, se întrebă cum

oare putea să trezească în el un asemenea interes. Nu-l încurajase deloc; și totuși, continua să-i caute compania.

Atmosfera din restaurant era liniștită; existau acolo mese din lemn de culoare închisă, lustruite, capitonate cu piele; în jurul meselor se vorbea cu voce stăpânită. Sosirea lui Patrick declanșă o mulțime de activități, fără nici o neînțelegere. Fură conduși la o masă unde aștepta un chelner, pregătit să destupe o sticlă de șampanie. De-abia așezați, sosi o chelneriță cu două cocteiluri din fructe de mare.

Apoi, la un semn al lui Patrick, fură lăsați în mod discret singuri.

– Pentru a câștiga timp, mi-am luat libertatea de a comanda în locul dumitale.

– Bine ai făcut, mulțumesc.

Tânăra femeie mâncă încântată niște stridii delicioase. Degustă cu poftă restul cocteilului, însoțindu-l cu șampanie. După care, cu paharul în mână, își lăsă capul pe spătarul scaunului și-și privi cu atenție însoțitorul. În timpul prânzului ușor, nu încercase să lege o conversație; chiar și acum, părea că vrea să-i lase inițiativa. Îl gratifică prin adresându-i un zâmbet amuzat.

– Remarcabil organizat. Și dacă spuneam nu?

– Un risc calculat. Șansele erau în favoarea mea.

– Și firește, nu te uiți la cheltuială, remarcă ironic tânăra femeie.

– Uneori, banii sunt folositori, recunoscu Patrick sincer. Cred că nu ai fi venit cu mine doar din plăcerea de a mă însoți?

– Ce plăcere descoperi la mine?

Nota de suspiciune din vocea tinerei femei aduse în ochii lui Patrick o licărire amuzată. Dar când îi răspunse, o făcu pe un ton de o absolută gravitate.

– Ești o ființă deosebită, Roselyn. Să spunem că ai valoarea unui obiect rar. Doar un bărbat lipsit de orice sensibilitate te-ar întâlni, fără să vrea să te mai vadă.

O replică rostită pe un ton de flirt i-ar fi păstrat Roselynei orice rezistență; acest răspuns dat cu voce scăzută, i-o slăbi subtil. Se cramponă de hotărârile sale, pentru a declara:

– Nu-mi mai rămâne decât să-mi fac cumpărăturile.

Râsul lui Patrick o dezarmă și mai mult.

– Aș fi fost foarte decepționat dacă ți-ai fi schimbat părerea. Aveam intenția să te însoțesc. Pentru a-ți căra pachetele, n-am pereche la asta.

– Nu ți se va părea plictisitor?

– Cu dumneata, nu. Ce vrei să cumperi?

– Cadouri de Crăciun.

– Pentru cine?

– Pentru familie. Tata, mama, fratele, soția lui și cei șase copii ai lor. Acum, îți dorești să bați în retragere? îi răspunse cu un zâmbet care-l tachina.

– Dimpotrivă. Iată o ocazie de a-mi face educația.

– Nu cumperi niciodată cadouri de Crăciun?

– Pentru mine, este o zi ca celelalte.

– Dar nu ai familie?

– Tata trăiește la New York, cu amanta actuală. Mama locuiește în Florida, cu cel de-al patrulea soț. Eu reprezint o greșeală de tinerețe și încă de la cinci ani am fost trimis dintr-un internat în altul. N-am nici cea mai mică dorință de a face cadouri cuiva.

La ideea unei existențe atât de singuratice, Roselyn se încruntă. Nimic uimitor dacă Patrick Hagan se comporta mai mult sau mai puțin ca un nomad. Nu avea rădăcini din care să ia puteri.

– Ți-au lipsit multe lucruri, Patrick, spuse cu seriozitate.

– Poate. Dar pe de altă parte, nu sunt tot timpul solicitat de legăturile de familie.

– N-ai fost niciodată tentat de căsătorie? De-a lungul atâtor ani, ți s-a întâmplat cu siguranță să iubești. Ce vârstă ai?

– Treizeci și nouă de ani și sunt un celibatar convins. N-am cunoscut niciodată o căsnicie de invidiat. A dumitale cum a fost?

Întrebarea foarte directă o luă pe nepregătite. Pentru a câștiga tmmp, bău o înghițitură de șampanie.

– În ansamblu, foarte mulțumitoare, cred. Îmi lipsește enorm ceea ce împarți zilnic. Și de asemenea, impresia că aparții cuiva, adăugă.

– Dar această căsnicie n-a fost perfectă, nu-i așa?

– Nimic nu este perfect vreodată. Dacă balanța se apleacă de partea bună, n-ai de ce te plânge, răspunse Roselyn cu fermitate.

– Și acum, ce aștepți? Imaginea perfecțiunii, un vis care nu se va realiza niciodată?

– Poate.

– De ce nu iei ceea ce ți se oferă, ceea ce este real, în loc să speri un viitor imaginar?

Cuvintele lui Patrick o atinseră drept în inimă, în mijlocul acelui vid care avea cu disperare nevoie să fie umplut. Poate era mai rezonabil să ia ceea ce i se oferea, chiar dacă mulțumirea era probabil de scurtă durată? Era cel puțin ceva.

Li se aduseră salatele cu jambon. Cel care răspundea de vinuri, le umplu paharele. Roselyn începu să mănânce automat. Reexamină situația. Îi plăcea compania lui Patrick Hagan. Poate se dovedea stupidă refuzând o legătură cu el? Poate trebuia să-și arunce principiile învechite într-o pubelă, cum făcuse cu părul său lung? Ideea îi aduse un zâmbet pe buze.

– Pot să iau parte la amuzamentul dumitale?

Roselyn ridică ochii și oftă.

– Ce aștepți de la mine, Patrick?

– Dar firește să te însoțesc la cumpărăturile pentru Crăciun. Pentru mine va fi o experiență complet nouă. Ai o listă, sau vom cumpăra ceea ce ne atrage atenția?

– Puțin din amândouă.

Oare această bună dispoziție o va ține toată după-amiaza? Îi va acorda aceste câteva ore lui Patrick. Apoi, va vedea, se hotărî.

Se distrară foarte bine. Patrick nu se lăsă descurajat nici măcar de alegerea unui covoraș de tapițerie, destinat mamei tinerei femei și a mătăsurilor multicolore necesare confecționării lui. O sfătui să cumpere pentru Paul, fratele ei, o undiță de pescuit de un model nou. Avu o plăcere ștrengărească să aleagă pentru cumnată, o cămașă de noapte ispititoare. Cadourile destinate nepoților fură de asemenea alese cu entuziasm. Se opri în fața unui joc electronic extrem de complicat și insistă să-l cumpere pentru nepoți. Când fu vorba de nepoate, Roselyn trebui să insiste ca el să pună înapoi pe rafturi un braț plin de păpuși; aveau deja destule pentru toată viața, îi afirmă.

– Și pentru tatăl dumitale?

– Tata este interesat de timbre și de muzică. I-am comandat niște discuri.

Cu brațele încărcate de pachete, se îndreptară spre stația de taxiuri.

– Mă întreb cum te-ai fi descurcat fără mine, remarcă Patrick.

– Aș fi făcut mai puține cumpărături. Ai o influență dezastruoasă, spuse tânăra femeie râzând.

– O clipă! făcu Patrick, încremenit brusc locului.

– Ce se întâmplă?

Cu un semn din cap, îi arătă o rochie de vis, în vitrina unui magazin.

– Privește asta! Este cadoul dumitale de Crăciun. Îți va veni minunat, Roselyn. Vino, o vom cumpăra.

Tânăra femeie măsură rochia cu o privire admirativă. Albastrul viu al muselinei o încânta. Bustiera era drapată artistic în jurul decolteului în V; un cordon lat înconjura talia, iar jupa, în întregime plisată, se termina într-o spumă de puf.

– Da, este încântătoare, dar nu voi avea ocazia s-o port, declară ferm.

– Prostii! Încetează așadar să fii rezonabilă și fă o nebunie.

Nu putea protesta mai mult. Patrick intră cu pas hotărât în magazin și lăsă toate pachetele pe un fotoliu aurit, acoperit cu catifea.

– Am dori să vedem rochia albastră expusă în vitrină, o anunță pe vânzătoarea foarte elegantă.

– Sincer, nu am nevoie de ea, murmură Roselyn.

– Și dacă ieșim împreună diseară? Te duc să dansezi. N-ai nici un pretext întemeiat pentru a refuza, încheie cu un zâmbet triumfător.

Tânăra femeie mai ezită puțin, înainte de a renunța la orice prudență. Da, era o nebunie, dar subit, o sfida nebunește. După-amiaza trecuse în veselie și frivolitate, iar Roselyn era încă amețită. Să renunțe la bucuria unei seri întregi petrecute cu Patrick ar fi fost absurd. Și rochia era superbă. Și îngrozitor de scumpă. În timp ce avea impresia că-și pierduse orice simț al realității, tânăra femeie plăti suma cerută și acceptă fără să discute să-l lase pe Patrick s-o însoțească până la hotel.

În cameră, atârnă noua achiziție în dulapul pentru haine și murmură:

– Sunt nebună că-ți accept astfel pretențiile.

Patrick nu păru s-o audă. Instalat cu nonșalanță într-un fotoliu, ținea în mână paharul cerut pentru serviciile de hamal. Pachetele acopereau patul. Roselyn se prăbuși într-un alt fotoliu și își scoase pantofii, pentru a-și masa picioarele care o dureau.

– Te previn, Patrick: dacă dorești să dansăm, va trebui să mă susții.

– O baie bună te va repune în formă, declară acesta cu siguranță. Ai la dispoziție două ore și jumătate să-ți revii. În seara aceasta vom mânca, vom bea și ne vom bucura, cum spune cântecul de Crăciun.

– Și mâine, voi fi cu siguranță moartă, oftă tânăra femeie. Am o altă ședință de autografe în perspectivă. Din fericire, ultima. După asta, mă voi putea întoarce acasă, pentru a-mi relua viața normală.

– Acasă? făcu Patrick, încruntat. Când pleci?

– Mâine, sau poate poimâine. Nu m-am hotărât încă.

– Nu hotărî nimic, îi ordonă pe un ton repezit, înainte de a-i zâmbi. Nu suport ideea de a te pierde atât de repede. Nu întâlnești în fiecare zi o companie atât de încântătoare.

– Vom vedea.

În taină, complimentul îi făcu plăcere. Cu toată sinceritatea, avea același sentiment față de Patrick. Transformase această expediție prin magazine într-un joc amuzant și-i apreciase spiritul vioi și farmecul spontan. De ani de zile nu mai râsese atât de mult.

Bărbatul își goli paharul și se ridică.

– Ar fi mai bine să plec, pentru a te lăsa să te odihnești. Nu, nu te mișca, adăugă. Te voi întâlni la ora opt. Și mulțumesc, Rowelyn: am petrecut o după-amiază plăcută.

Cu un zâmbet și un gest dezinvolt de rămas-bun, plecă. Tânăra femeie se îndreptă. Nu-și revenea că putuse capitula astfel. Desigur, rămânea convinsă de neseriozitatea înrădăcinată a lui Patrick, dar o amuza și venise timpul și pentru ea să se amuze puțin.

***

Se bătu la ușă și Roselyn se duse să deschidă. Se aștepta să-l vadă pe Claude, dar se afla în fața unei enorme vaze pline cu garoafe roșii și scoase un strigăt ușor de plăcere privind comisionarul punând-o pe măsuța de toaletă. Acesta îi întinse un plic și refuză bacșișul: îi declară că fusese deja plătit pentru serviciile sale. Tânăra femeie se grăbi să rupă plicul și citi zâmbind biletul pe care-l conținea:

„Crăciun fericit. Am fost tentat să-ți ofer trandafiri roșii, dar, gândindu-mă bine, n-am vrut să mă expun unei acuzații de ipocrizie. La ora opt fix! Timpul fuge...

Patrick“

Gestul o emoționă profund pe Roselyn, chiar dacă rațiunea îi spunea că acest gen de gest extravagant făcea fără îndoială parte din comportamentul lui Patrick cu orice femeie. Micile sale atenții, solicitudinea permanentă, toată atitudinea sa trăda

bărbatul foarte experimentat în vulnerabilitatea feminină. Știa că această cunoaștere venea dintr-o lungă experiență. Dar plăcerea nu i se diminuă pentru atât.

Tocmai se hotărâse să facă o baie prelungită, când sună telefonul. De data aceasta, era Claude. O întrebă despre cum și-a folosit timpul în acea zi și-i ceru detalii despre ședința de autografe.

– Dacă am cina împreună? îi sugeră în cele din urmă.

– Nu, mulțumesc, Claude.

– Aș putea veni să te întâlnesc la hotel.

– La drept vorbind, cinez diseară cu Patrick Hagan.

După o scurtă tăcere, Roselyn îi auzi vocea dezamăgită:

– Oh, înțeleg.

– Mulțumesc că m-ai sunat, Claude.

– Așteaptă puțin, Roselyn. Am putea lua mâine prânzul, când vei termina la librărie.

Tânăra femeie ezită: nu voia să se angajeze, dar nu voia nici să-l ofenseze.

– Nu știu încă ce voi face mâine. Poate mă întorc acasă.

– Oare am dreptate presupunând că planurile tale depind de Patrick Hagan? o întrebă cu o anumită agresivitate.

– Da, îi răspunse cu sinceritate.

Mai bine să-i spună adevărul lui Claude. Nu avea nici un drept asupra ei.

– Sper că știi ce faci.

– Credeam că-l găseai simpatic.

– Este altceva. În ceea ce privește femeile, are o reputație întru totul meritată. Nu mă așteptam să te văd căzându-i în capcană, Roselyn. Ieri seară am crezut chiar că simt la tine o urmă de ostilitate.

– Pentru Dumnezeu, Claude! îl întrerupse cu iritare. Nu sunt o puștoaică. Sunt în stare să iau singură decizii.

– În acest caz, nu mai am nimic de spus.

Tânăra femeie oftă. Îl jignise.

– Este vorba doar de o seară, Claude. Mă amuză.

– Măi să fie! făcu el cu un râs ironic. Este la fel de amuzant ca o panteră! Comparația este a ta și, nu te înșela, va termina prin a sări asupra prăzii. Dar dacă ții să joci rolul de victimă voluntară, evident nu te pot împiedica.

Închise brusc. Avertismentul se insinuă în mintea tinerei femei, risipindu-i starea de bine. Era conștientă că Patrick avea instincte de fiară, dar se străduise să le ignore. Se asemăna cu o șampanie dintr-o foarte bună recoltă, a cărei savoare minunată te încuraja să bei dincolo de orice prudență. Poate o dată, măcar o dată, își dorea să se îmbete.

Capitolul 4

Patrick se dădu un pas înapoi pentru a o examina pe îndelete pe tânăra femeie. Nici o altă rochie nu i-ar fi avantajat mai mult tenul și silueta: culoarea îi punea în valoare albastrul profund al ochilor, iar muselina îi accentua fiecare rotunjime a trupului.

– Foarte plăcut! proclamă pe un ton care-i displăcea Roselynei.

– M-ai invitat la cină și la dans, îi replică. Nu te aștepta la nici un alt supliment.

Patrick zâmbi ușor și pocni din degete cu un gest de prefăcută nemulțumire.

– Știam că fac o greșeală lăsând minții dumitale raționale timp să bată în retragere. Te-am lăsat prietenoasă, aproape tandră, și te găsesc o femeie care nu vrea nici măcar să mă strângă la piept!

Roselyne izbucni în râs, ușurată de această întoarcere rapidă la o veselie firească.

– Așa este mai bine, declară Patrick, trecându-și brațul pe sub al său, cu cea mai strictă curtoazie. Dacă am pleca?

– Unde mergem?

– Am modificat puțin programul. După o matură gândire, am ajuns la concluzia că a trece dintr-un local de noapte, în altul mai strălucitor, nu este cel mai bun mod de a folosi aceste ore petrecute cu dumneata. Așa că vom rămâne în acest hotel și ne vom instala în Salonul de la apus, unde se mănâncă bine, unde lista de vinuri este absolut mulțumitoare și muzica suficient de înceată.

„Și nu este foarte departe de camera mea“, se gândi cu cinism. Dar la ce se aștepta oare? Acceptându-i invitația, îi dăduse un motiv întemeiat să spere într-o capitulare. Și realmente capitulase...

Ieșiră din ascensor și străbătură un culoar lung pentru a ajunge la Salonul de la apus. Roselyn remarcă privirea plină de dorință ale femeilor, asupra însoțitorului său. Avea înfățișarea unei celebrități internaționale. Costumul ușor, de culoare crem, era de o eleganță degajată, la care se mai adăuga cămașa strălucitoare de mătase, de culoare portocalie vie. Desfăcută la gât, aceasta descoperea un lanț fin de aur și un medalion. Cu siguranță, Patrick era conștient de atenția trezită de frumusețea sa, dar se consacra în întregime Roselynei și ochii îi zâmbeau.

Îndată ce intrară în sală, li se veni în întâmpinare, pentru a fi conduși la masă. Li se așeză imediat în față o tavă de argint încărcată cu gustări apetisante. Un chelner destupă o sticlă de „Veuve Clicquot“ și le umplu paharele cu băutura efervescentă.

– Întotdeauna ești servit cu această atenție? murmură Roselyn când fură singuri.

– Numai când îmi dau osteneala să mă ocup de asta, îi răspunse zâmbind. M-am gândit că poate îți va fi foame.

– Mulțumesc pentru această amabilitate. Mulțumesc de asemenea pentru buchetul încântător.

– Trandafirii au un parfum mai dulce, o tachină Patrick.

– Dar știu că și unul și celălalt exprimă dragostea adevărată.

Dragostea adevărată. Nu va fi vorba niciodată despre așa ceva cu Patrick. El se va mulțumi cu un scurt adio, când nu va mai vrea nimic de la ea. Va putea oare să accepte asta?

– Am terminat de citit „Doamne de onoare“.

– Ah? Probabil citești extraordinar de repede.

Încerca o curioasă aversiune de a vorbi cu el despre munca sa de scriitor.

– Eram nerăbdător să te descopăr prin cartea dumitale.

Roselyn începu să râdă.

– Și ce ai descoperit?

– Că reușești să transmiți emoția cu o profunzime care m-a surprins. Teama de singurătate este interpretată cu prea multă exactitate pentru a fi pură imaginație, adăugă pe un ton sigur.

O asemenea perspicacitate o puse pe tânăra femeie în defensivă.

– Când scrii, ai întotdeauna tendința să exagerezi.

– Sunt fericit să te aud spunând asta. Așadar, trebuie să admiți că este vorba doar de exagerare când prezint un personaj care petrece trei zile fără să doarmă și rămâne totuși destul de lucid pentru a trata afaceri de mai multe milioane de dolari, împărțind paturi cu partenere încântătoare. Fizic, este posibil.

– Orice exagerare se naște în general dintr-un grăunte de adevăr.

– Așadar, ai suferit într-adevăr de singurătate.

Roselyn ezită înainte de a răspunde sincer:

– Este adevărat. De aceea mi-am reluat locul în învățământ.

– De ce în învățământ? Probabil se găsesc numeroși bărbați dispuși să-ți țină companie și să-ți satisfacă necesitățile.

– Anumite necesități, murmură tânăra femeie.

Se lăsă pe spate, pentru a se îndepărta de el și îl privi. Nu cunoscuse niciodată pe cineva atât de complex. Totuși, ca toți ceilalți bărbați, nu urmărea decât un scop: s-o seducă.

– Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva care să mă accepte așa cum sunt, cu toate defectele mele, spuse încet.

– Eu nu văd nici un defect, răspunse Patrick, amuzat.

– Vorbesc serios, protestă tânăra femeie. N-ai avut niciodată impresia că nimeni nu-ți vede adevărata personalitate?

– După părerea dumitale, eu cum te văd?

– Mai degrabă ca pe o distracție fără consecințe, picantă și foarte scurtă.

Patrick se ridică și-i întinse mâna.

– Poate nu atât de scurtă: întotdeauna am preferat sarea, zahărului. Să dansăm.

Orchestra tocmai atacase un ritm disco și mai multe perechi se învârteau cu entuziasm pe pista mică. La început, Roselyn ezită să consimtă, dar Patrick se lansă în dans cu o grație senzuală și o antrenă cu el. Îl urmă fără să se gândească și se abandonă total ritmului sacadat.

Un alt dansator o izbi brusc și tânăra femeie se poticni. Patrick o prinse imediat și o strânse lângă el. În contact cu trupul său, Roselyn se simți cuprinsă de un val de dorință. Speriată, ridică ochii spre Patrick și fu aproape uluită de intensitatea

privirii acestuia. Hotărât lucru, se pricepea în materie de seducție! Oare cum să reziști unui asemenea farmec? Trebuia să-și vină în fire.

Îi adresă un zâmbet silit.

– Mulțumesc. Cred că îmi poți da drumul. De fapt, am dansat destul deocamdată.

Patrick o mai reținu o clipă.

– Dansezi minunat, îi murmură.

Dar ochii te făceau să te gândești la altceva.

– Este unul din rarele mele talente, îi ripostă pe un ton indiferent, îndreptându-se spre masa lor. Acum, mor de foame.

O ajută să se așeze, iar Roselyn era dureros de conștientă de prezența sa în spate. Când îi atinse ceafa, ca din nebăgare de seamă, nu-și putu stăpâni un frison.

– Și mie mi-e foame, declară Patrick.

Se așeză și chemă cu un gest chelnerul.

Își făcură comanda și Patrick umplu din nou paharul însoțitoarei sale. Aceasta își muie buzele cu prudență: șampania o putea face să-și piardă orice rațiune. Patrick Hagan vedea în ea doar o nouă cucerire. Această idee o făcea să sufere și va suferi și mai mult legându-se mai strâns de el. Se simțea îngrozitor de vulnerabilă. Ar fi mai înțelept să se retragă imediat în spatele unei linii de apărare.

– În ce măsură punctul dumitale de vedere este mai solid decât al meu, Roselyn?

– Poftim?

Foarte absorbită de reflecțiile sale, îi fusese greu să urmărească mersul conversației.

– Înainte de a merge să dansăm, criticai punctul de vedere masculin. Dar să știi, este reciproc. Pentru cea mai mare parte

dintre femei, eu sunt doar un bărbat cunoscut și bogat, care are șanse de a fi destul de seducător. Sunt întotdeauna gata să se agațe de mine ca niște paraziți, pentru a-mi stoarce tot ceea ce binevoiesc să dau.

– Ceea ce nu este mare lucru, murmură tânăra femeie cu ironie.

– Pe plan personal, nu. Nu se poate comunica deloc cu niște cochilii goale, chiar foarte decorative.

– Dacă te folosești de ele, te așezi la nivelul lor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Oh, văd în dumneata un bărbat celebru, bogat și seducător, dar nu am intenția să mă agăț de dumneata. Șirul de paraziți este deja prea lung.

– Dar nu faci parte din el, Roselyn. Ești unică.

– Zău?

– Oh, indiscutabil.

Zâmbetul îl făcu să semene cu o fiară care și-a reperat prada.

– Sunt încântată să descopăr că ești atât de subtil pentru a remarca diferența, îi replică.

Roselyn se grăbi să schimbe subiectul.

– Cât timp intenționezi să rămâi la Sydney?

– Planurile îmi sunt destul de vagi. Aveam intenția să plec după Anul Nou. Presupun că nu intenționezi să mă urmezi în Hong Kong? Există niște magazine minunate acolo.

– Am vizitat deja destule magazine, răspunse Roselyn, ascunzându-și cu greu regretul de a nu-l însoți.

– Gândește-te la modul în care ne-am amuzat împreună!

– Da, poate pentru un timp... Mulțumesc, nu. Reprezinți un drum care duce spre teritorii necunoscute, Patrick. Prefer să urmez drumul mare.

– Și unde te duce? La nu știu ce bărbat puternic, demn, care îți va oferi siguranță, îți va fi complet fidel și va iubi copiii? Îți ajunge asta?

– Mmm. Este o perspectivă plăcută, confortabilă.

– Și lipsită de neprevăzut.

– Poate, dar totuși mi-ar conveni, minți tânăra femeie cu aplomb.

Le sosi mâncarea, însoțită de o sticlă de vin. Sigură că-l făcuse să înțeleagă bine atitudinea sa, Roselyn savură foarte liniștită mâncărurile delicioase. Evident, Patrick acceptase să nu insiste și dirijă conversația spre subiecte de interes general. Sub efectul șampaniei și al unui fals sentiment de siguranță, tânăra femeie se relaxă.

– O problemă pur ipotetică, Roselyn, îi propuse Patrick după o tăcere.

– Da?

– De-a lungul drumului dumitale mare, foarte drept, vei reuși să întâlnești acel bărbat demn. Totul se va desfășura cum ai prevăzut, cu excepția unui punct esențial: fizic, nu are nici un efect asupra dumitale. Ce se va întâmpla?

– Cred că ești derutat. Când iubești pe cineva, dorești să împărtășești totul. Asta nu are nimic de-a face cu seducția superficială. Ceva în adâncul ființei tale merge înaintea celuilalt.

Patrick o privi îndelung și, în adâncul ochilor săi, citi o inexplicabilă emoție.

– Instinctul sexual, spuse în sfârșit. Legătura cea mai solidă dintre un bărbat și o femeie. Și, în cazul în care crezi altceva, te înșeli… Cântă melodia noastră, adăugă brusc, cu un gest spre pista de dans.

– Melodia noastră? repetă ea.

Recunoscu acordurile de la „Râul sub clar de lună“. Patrick se ridică și o conduse pe Roselyn spre pistă. Când o atrase spre el, tânăra femeie se încordă, dar o făcu îndată docilă. Astfel strânsă lângă el, îi simți cu intensitate virilitatea. Senzualitatea deliberată a mișcărilor trezea în ea o dorință care o făcu să se înfioare toată. Când buzele însoțitorului său îi atinseră urechea, își stăpâni un frison și, cu o privire indignată, dădu capul pe spate. Patrick zâmbi cu un aer ironic.

– Ți-am dat doar o dovadă a spuselor mele. Cum îți explici reacția?

Făcu să alunece degetul mare de-a lungul spatelui tinerei femei. Aceasta avu impresia că inima îi va exploda și-i fu greu să-și recapete răsuflarea.

– Este doar un reflex, îi spuse.

Patrick începu să râdă în hohote și o strânse pe Roselyn mai puternic. Buzele îi erau foarte aproape de tâmpla ei, încât îi simți răsuflarea în păr.

– Lasă-l să funcționeze, îi murmură.

– Nu, ripostă tânăra femeie cu o voce gâtuită, luptând împotriva dorinței care o tulbura. Reacția mea nu dovedește nimic.

– Trupul dumitale nu este de aceeași părere, iar trupul nu știe să mintă. Cum lupți împotriva frustrărilor, Roselyn. Acești trei ani au fost foarte lungi?

„Oh, Dumnezeule, da!“ gândi aceasta. Dar trebuia să se stăpânească, să se elibereze de magnetismul lui Patrick.

– Dacă soțul dumitale știa să fie un amant...

– Destul, se înfurie Roselyn, împingându-l. Soțul meu a fost bărbat, mai mult decât vei fi dumneata vreodată, Patrick Hangan. Mulțumesc că mi-ai amintit.

Înțepenită de demnitate ofensată, ajunse la masă, își luă poșeta și întoarse spre însoțitorul său o față rece, distantă.

– Mulțumesc pentru această seară. Acum ar fi mai bine să ne despărțim.

Cu o privire de scuză, Patrick îi puse o mână pe braț.

– Nu voiam să te jignesc, Roselyn. Ia loc, te rog. Vom bea o cafea și îți promit să mă port frumos. De acord?

Tânăra femeie fu tentată să accepte, dar ceea ce se petrecuse pe pista de dans o afectase prea profund. Patrick reprezenta un pericol prea mare; nu trebuia să-i mai acorde nimic.

– Nu, mulțumesc. De altfel, este târziu. Bună seara.

– Foarte bine, oftă el cu un aer resemnat.

Dar în loc să ia mâna întinsă, scoase portofelul și puse pe masă un teanc de bancnote.

– Te însoțesc până în cameră.

– Nu este nevoie, mulțumesc.

Zâmbind, o luă de cot.

– Am multe defecte, dar am primit o educație excelentă. Conduc întotdeauna o doamnă până la ușa sa.

În ascensor, nu făcu nici un efort pentru a rupe tăcerea. Atmosfera era tensionată. Roselyn își căută cheia în poșetă. De-abia deschisă ușa cabinei, porni cu pas rapid spre cameră. Acolo, cu un zâmbet politicos, întinse din nou mâna.

– Întâlnirea noastră a fost interesantă, Patrick. Adio și noroc.

Dar, înainte de a avea timp să reacționeze, acesta puse mâna pe cheie și o introduse în broască.

– Nu te pot lăsa în starea asta, declară.

Fără să țină cont de strigătul său de protest, o împinse înăuntru și închise ușa cu zgomot. Îi luă poșeta de pe deget, fără efort și o aruncă pe un fotoliu.

– Cu ce drept...? bâigui tânăra femeie.

– Drepturile mi le iau singur, mormăi Patrick îmbrățișând-o. Mai ales când mi se dă această permisiune. Nu încerca să negi, Roselyn.

Cu mâinile apăsate pe pieptul lui, aceasta încerca să se îndepărteze, dar în clipa în care ridică ochii încărcați de reproș, gura lui Patrick puse stăpânire pe a sa, reducând-o la tăcere. Senzualitatea ascunsă a acestui prim sărut o înecă într-un val de senzații, slăbindu-i hotărârea. Patrick trezea în ea o sete necunoscută și, fără să vrea, își înnodă mâinile în jurul cefei sale.

Sărutările fură însoțite de mângâieri lente și blânde, fără nimic agresiv, nimic ce o putea alarma, dar care, treptat, le lipea trupurile unul de celălalt. Cuprinsă de amețeală, tânăra femeie se agăță acum de el, pentru a-și menține echilibrul. Patrick continuă să-i mângâie spatele gol, iar ea nici măcar nu-și dădu seama că-i descheiase fermoarul rochiei. Când îi desfăcu abil sutienul, în mintea Roselynei se aprinse un semnal de alarmă, dar deja nu mai avea forța să fie atentă. Singura sa dorință era să vadă vraja prelungindu-se.

Închise ochii și se înfioră de plăcere simțindu-i buzele plimbându-se pe pieptul său. Părea o pasăre fără apărare, prinsă de un uragan. Furtuna fu și mai puternică atunci când mâinile lui Patrick îi trecură peste sâni.

– Mângâie-mă și tu, Roselyn, îi murmură lângă buze.

Îl ascultă docilă, găsi răscroiala cămășii și-și plimbă mâna peste bustul puternic.

– Descheie-o, îi ordonă.

În grabă, degetele n-o mai ascultau. Doar atunci își dădu seama ce făcea și rămase nemișcată.

– Nu, îi șopti confuz.

Vru să-și aranjeze hainele, dar Patrick o luă din nou lângă el, prinzându-i bărbia pentru a o obliga să-l privească în față.

– Fii sinceră, Roselyn. Mă dorești cum te doresc și eu.

– Nu! strigă aceasta. N-aveam intenția să te las să mergi atât de departe. Lasă-mă!

Fără s-o asculte, îi luă din nou buzele în stăpânire, cu pasiune. Roselyn rezistă din toate puterile acestei îmbrățișări, impunându-și să rămână de gheață. Aici, era vorba de pasiune senzuală și nu de dragoste și dacă ceda, inima sa va suferi. O știa.

Patrick înălță capul. În privirea sa, mânia rivaliza cu dorința neîmplinită.

– De ce oare ne frustrăm astfel amândoi? Dă-mi măcar un motiv întemeiat.

– Nu vei înțelege, spuse Roselyn abătută.

– Încearcă totuși, făcu Patrick cu duritate.

– Mândria, exclamă tânăra femeie.

Rușinată de propria slăbiciune, fața i se împurpurase.

– Mândria? Ești oare prea mândră pentru a-i acorda trupului tău satisfacția pe care o cere?

Furioasă, de data aceasta se revoltă.

– NuSunt prea mândră să te las să te folosești de mine. Poți admite un refuz măcar o dată în viața ta de copil răsfățat.

– Nu se pune problema, tocmai în acest caz.

– Ah, asta ești, nu-i așa? Încă de la început, constatând că nu te voiam, orgoliul ți-a fost rănit. Ei bine, mă retrag acum din jocul tău și nu vei avea intenția să mă forțezi, nu-i așa? Asta nu face parte din codul marelui seducător, adăugă cu dispreț.

Toată pasiunea se șterse de pe chipul lui Patrick, lăsând o mască rece, inexpresivă. Îi dădu drumul tinerei femei, ca și când era atinsă de o boală oribilă.

– Ești o proastă, domnișoară Devlin, articulă.

Ieși, fără să-i lase timp să replice. Ușa se trânti în urma lui.

Lipsită de orice gând conștient, Roselyn păstră ochii ațintiți asupra ușii. Își reveni încet, se îndreptă spre pat și se prăbuși acolo epuizată, ciudat de disperată.

– Are dreptate, sunt o proastă, murmură suspinând. O proastă că nu m-am lăsat astfel prinsă în cursă de Patrick Hagan. O idioată! O idioată oarbă și naivă!

Plânse mult timp, apoi se dezbrăcă în sfârșit și se culcă. Lacrimile i se rostogoleau încă pe obraji. Își afundă fața în pernă. Să doarmă, măcar să doarmă... Trebuia să șteargă cu orice preț amintirea acestei zile regretabile.

Capitolul 5

O mână îi atinse umărul. Chiar înainte de a ridica ochii, Roselyn își simți inima tresărind, la imaginea lui Patrick Hagan zâmbind, cu o invitație pe buze. Dar chipul prietenos al lui Claude luă locul celuilalt.

– Gata, Roselyn. Directorul librăriei este foarte mulțumit. Vânzările au fost spectaculoase.

– Cu atât mai bine.

Își reproșă în minte că era decepționată. Era curată stupiditate să-l lase pe Patrick Hagan să capete o asemenea importanță. Terminase cu ea și ea cu el. Cu un zâmbet de scuză la adresa câtorva clienți care nu avuseseră favoarea unui autograf, se ridică, ușurată să vadă terminată această ultimă ședință. În acea dimineață, îi fusese greu să zâmbească și să fie amabilă.

– Mulțumesc pentru tot, Claude. Îți sunt sincer recunoscătoare. Și acum, mă întorc acasă.

– Acasă? Dar cred...

În fața privirii înăsprite a tinerei femei, se întrerupse și întoarse ochii.

– Hm... Iartă-mă pentru aseară, Roselyn. Nu aveam dreptul...

– Nu, nu-l aveai, îl întrerupse tânăra femeie.

Oftă și-l bătu pe braț. Îi vorbise cu bună intenție, chiar dacă era puțin egoist.

– Ești un prieten extraordinar, Claude. Să rămânem așa.

– Înainte de plecare, mănânci de prânz cu mine?

– Nu, mulțumesc. Prefer să scap de aglomerația de sfârșit de după-amiază. Mașina este încărcată. Nu mai am decât să iau un taxi până la hotel.

Claude ridică din umeri cu bună dispoziție.

– Te însoțesc până la stație.

Pe drum, vorbiră despre vacanță. O idee fugitivă trecu prin mintea tinerei femei: ar fi putut să plece la Hong Kong cu Patrick. Dar respinse imediat acest gând: acest gen de viață nu i s-ar potrivi. Oare ce-i scrisese Patrick? „Timpul fuge..." În lumea lui, totul era fugitiv și mai ales legăturile. Nu, luase decizia bună. Dacă măcar vidul din viața sa n-ar fi fost atât de întunecat, atât de descurajant...

Zări un taxi și-l strigă. Claude îi strânse mâna și se despărțiră în grabă. Singura ei dorință era să rămână singură.

Drumul până la hotel fu rapid. La volanul propriei mașini, Roselyn se simți mai bine. Părăsea orașul, îl lăsa pe Patrick Hagan în urmă. Cei nouăzeci de kilometri care o despărțeau de Tergola, erau aproape în întregime pe autostradă. Curând va fi în sfârșit acasă!

Cât fu de fericită să-și găsească iar căsuța și toate obiectele familiare! În loc să-și despacheteze imediat valizele, se apropie de fereastra mare din perete, care se deschidea la extremitatea camerei de zi. În mod reflex, se așeză pe marginea biroului, amplasat în așa fel încât să profite cât mai bine de vedere. De-a

lungul arcului plajei, protejat de mare printr-o linie de pini impresionanți, Tergola se întindea sub ochii săi. Roselyn adora acest peisaj, îi plăcea să vadă valurile spărgându-se de stâncile promontoriului. Privirea îi căzu pe piscina amenajată în grădină – singurul lux pe care și-l oferise vreodată. Înainte de a-și relua exercițiile de fiecare zi, va trebui să curețe frunzele care pluteau la suprafață.

Oftă, își trecu neglijent o mână peste lemnul gol al biroului. Curând va fi încărcat de hârtii, stilouri, cești de cafea rece și ea își va căuta cuvintele pentru a-și exprima gândurile. Își plimbă privirea în jurul încăperii și fu cuprinsă de o caldă mulțumire. Ochii i se opriră asupra scaunel

or acoperite cu material verde și albastru, asupra obiectelor care îi aduceau în minte amintiri fericite. Acolo era universul care îi convenea.

Rămăseseră câteva zile înainte de Crăciun. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să și-l alunge pe Patrick Hagan din minte. Iritată împotriva ei însăși, se lansă într-o nebunie de cumpărături. Umplu cămara de provizii, curăță în întregime casa, așeză pretutindeni vaze cu flori proaspete, împodobi un brad mic, artificial, înfășură artistic cadourile alese pentru familie.

Această ocupație îi aminti că discurile destinate tatălui său trebuia să fi sosit. Se duse la Jirrong, orașul vecin, dar fu decepționată: discurile erau așteptate pentru a doua zi. Se hotărî atunci să le facă o vizită părinților. Ajunsă în fața casei, rămase o clipă la volan și privi în jur cu alți ochi. Casa din cărămidă roșie era fără pretenții. Grădina, întreținută de mama sa, curată și fermecătoare, avea straturi geometrice, în loc de dezordinea la

modă acum. Toate acestea erau departe de universul lui Patrick Hagan. Coborî din mașină cu o grimasă și porni pe aleea centrală.

Tuffy începu să latre cu o voce stridentă. Joyce Devlin deschise ușa și terierul australian se năpusti afară pentru a dansa de bucurie în jurul celei care sosise. Tânăra femeie se aplecă, luă cățelușa în brațe, îi mângâie capul mătăsos, evitând limba roz care încerca să-i lingă fața.

– Nebună mică, spuse cu un zâmbet afectuos.

– Este Roselyn, strigă mama sa spre interiorul casei.

– Bună ziua, mamă.

Prin contorsionările sale, Tuffy le împiedica pe cele două femei să se sărute. Începură să râdă și Roselyn puse cățelușa jos.

– Îi face plăcere să te vadă, draga mea. Intră. Ca de obicei, tatăl tău și-a etalat timbrele pe toată masa, remarcă aceasta cu un oftat resemnat.

În același timp, își împingea fiica spre camera de zi.

– Ia te uită, ia te uită, s-a întors starul de televiziune. Trebuia oare să chem o fanfară?

– Atenție, tată: voi sufla peste timbrele tale!

Roselyn dădu la o parte părul des gri-argintiu al tatălui, pentru a-l săruta pe fruntea lată. Acesta întinse pipa spre ea, într-un gest de reproș.

– Tânără persoană, ai făcut-o pe mama ta să roșească de jenă.

– Martin! făcu imediat soția sa.

Dar bătrânul se amuza prea bine pentru a se lăsa întrerupt.

– Era teribil de jenată și teribil de mândră de fiica sa, dar în adâncul sufletului îngrozită de sinceritatea opiniilor exprimate.

– Nu-i adevărat! protestă Joyce cu energie.

Dar în același timp, nu se putu împiedica să roșească.

– Oh, mamă! spuse tânăra femeie, strângând-o repede în brațe. Știi că toate astea sunt în cărțile mele. Astea le vinde.

– Știu, știu. Nu-i da atenție tatălui tău. Mă duc să pregătesc o ceașcă de ceai.

Roselyn o urmări din ochi până la ușa bucătăriei, înainte de a întreba pe un ton șovăitor:

– A fost bine, tată?

– Firește! Absolut cum trebuia! Ai reușit chiar să-l interesezi pe Patrick Hagan. De fapt, cum ți s-a părut?

– Interesant și fermecător, îi răspunse cu detașare.

– Oh, ce indiferență! Nu te atrag celebritățile?

– Oh, tată! făcu Roselyn râzând. Știi bine că nu.

– Adevărat, adevărat. Ești o fetiță bună, foarte rezonabilă și sunt mândru de tine, cu toate că ți-ai tăiat părul.

– Părul?

– Te pregătesc pentru lamentațiile mamei, care cu siguranță vor urma ceștii de ceai.

Și nu se înșelă. De-abia așeză serviciul de ceai pe măsuța joasă, că Joyce Devlin se întoarse spre fiica sa pentru a o întreba cu tristețe.

– De ce ți-ai tuns părul, Roselyn?

Tatăl și fiica schimbară o privire amuzată.

– Era timpul să mă schimb și eu puțin, mamă, iar Claude m-a sfătuit să am o înfățișare puțin mai modernă, pentru televiziune.

– Dar părul tău frumos, draga mea...

– Era al ei, Joyce, o întrerupse Martin.

– În sfârșit.... oftă soția sa.

Tuffy cerșea o prăjitură. Tânăra femeie fărâmiță una din farfurioară și o puse în fața cățelușei.

– Să știi că ești prea răsfățată!

Încântat, micul animal dădea din coadă și începu să mănânce cu poftă, până la ultima firimitură.

– Adineaori a plecat cu bobina mea de mătase, micul diavol. Tocmai o descurcam când ai sosit.

Joyce scoase din coșulețul de lucru un încântător corsaj ale cărui mâneci largi erau brodate cu dantelă făcută cu croșeta.

– Îți place, Roselyn? Este pentru Linda, adăugă.

Era cea mai mare dintre nepoate.

– Va fi încântată, mamă. Este pentru Crăciun?

Conversația continuă. Tânăra femeie întârzie, cufundându-se din nou cu plăcere în atmosfera de familie. În timp ce mânuia croșeta, mama vorbea despre prietenii și cunoștințele lor. Tatăl, fără să se oprească din examinarea cu lupa a timbrelor, făcea din când în când câte un comentariu. Roselyn începu să se joace cu cățelușa. Dar Tuffy se sătură curând și se duse să se culce, făcându-se ghem pe o pernă.

Părinții Roselynei aveau personalități diferite, dar tânăra femeie observase mereu soliditatea legăturii care îi unea, căldura unei iubiri durabile. Asta își dorea să trăiască, și nu pasiunea trecătoare oferită de Patrick Hagan.

Își privi mama cu afecțiune. Joyce era încă frumoasă, în ciuda faptului că se îngrășase puțin. Mereu cochetă, folosea un șampon pentru culoarea ușoară a părului cărunt și ondulat și refuza să poarte ochelari, în afară de citit sau când lucra broderie fină. Martin își arăta mai mult vârsta. Sub părul încărunțit, fața colorată era brăzdată de riduri adânci și se îngrășase mult de când ieșise la pensie. Dar ochii amândurora rămăseseră tineri și o fericire calmă le umplea viața comună. Asta era esențialul.

***

Întorcându-se acasă, Roselyn se simţi mai relaxată, împăcată cu ea însăşi. Dar acest răgaz va fi de scurtă durată...

În ziua de Crăciun, tânăra femeie îşi condusese părinţii la Newcastle, pentru prânzul tradiţional de la fratele său. Aşezaţi în jurul pomului de Crăciun, toţi membrii familiei îşi deschiseră darurile şi Roselyn îşi aminti, fără voia ei de minunata după-amiază petrecută la Sydney cu Patrick.

Se distraseră atât de bine, se înţeleseseră atât de bine... Împărtăşiseră, da împărtăşiseră cu adevărat nişte ore inegalabile. I-ar fi plăcut atât de mult ca ele să se prelungească. Dar pentru asta ar fi trebuit să dorească şi Patrick. Oare unde era de acest Crăciun? Deja cu o altă femeie?

Lacrimile îi ardeau ochii. Îşi privi nepoţii, pasionaţi de jocul electronic ales de Patrick. Nepoatele se îngrămădiseră în jurul bunicii, pentru a-i arăta cadourile. Fratele său, Paul, îi explica tatălui cum se mânuia noua undiţă de pescuit. Toţi erau fericiţi şi ea, ea nu avea nimic. Nimic. Se ridică brusc şi se duse în bucătărie pentru a-şi ajuta cumnata la pregătirile pentru cină.

Helen îi povesti istorioare din viaţa de familie; cu ea cele mai neînsemnate detalii deveneau amuzante. În cele din urmă, o întrebă ştrengăreşte:

– Şi de unde ţi-a venit ideea să-mi oferi acest gen de cămaşă de noapte? După părerea ta, nu sunt de-ajuns şase copii?

În spatele protestului se citea plăcerea. Dar Roselyn revedea zâmbetul lui Patrick şi ochii albaştri străluciră de o bucurie poznaşă:

– Mi-am spus că te-ar putea ajuta să-l distragi pe Paul de la pasiunea pentru pescuit.

– Ah, de asta! făcu Helen râzând. Apropo de bărbați, n-ai întâlnit încă pe nimeni?

– Nu.

La amintirea mângâierilor și sărutărilor lui Patrick, Roselyn se înfioră. Dar nu era vorba de dragoste, își repetă cu fermitate. Era mai bine să uite totul.

– Nici vorbă, ai încă timp, reluă cumnata sa. Dar de ce te grăbești? Uită-te la mine: măritată la optsprezece ani, deja terminată la treizeci și trei.

– Terminată? Glumești! o ironiză Paul, care intră.

Înconjură cu brațele talia soției sale.

– Sunt încă la fel de îndrăgostit de tine, îi declară pe un ton dezmierdător. Când trecem la masă?

– Nu va mai dura mult. N-are rost să-ți potolești pofta de mâncare cu mine. Roselyn, spune-i să înceteze!

Tânăra femeie își stăpâni cu greu o urmă de invidie.

– Descurcă-te, făcu zâmbind. Eu mă duc să mă aranjez puțin.

Trebuia să-și revină cu orice preț, să pară cel puțin fericită.Crăciunul era pentru familiile fericite. În timpul mesei, se strădui să fie veselă. Orele treceau. Când părinții considerară că venise timpul să plece, Roselyn fu ușurată. Era la capătul răbdării și prelungirea despărțirii fu penibilă. Pe drumul de întoarcere, conduse automat.

– Ești foarte tăcută, Roselyn, remarcă tatăl său.

– Obosită, tata, atâta tot.

– Cum intenționezi să-ți petreci vacanța?

– Voi scrie o altă carte.

– Oh, Roselyn, protestă cu amabilitate mama. Ar trebui să ieși mai mult. Cum să întâlnești vreodată pe cineva, dacă rămâi închisă în casă pentru a scrie?

– Sunt fericită așa cum sunt, mama, răspunse pe un ton mai tăios decât ar

– fi vrut.

După o scurtă tăcere, tatăl schimbă subiectul.

Se simțea singură, gândi Roselyn cu amărăciune. Nu era fericită. și nu dorea să scrie o altă carte. Ceea ce voia, era un bărbat care s-o iubească, așa cum o iubea Paul pe Helen. Un cămin călduros, un soț, copii... Ca David... Amintirea lui David îi sfâșie inima și cu mare greutate își stăpâni lacrimile. Fu o ușurare să ajungă la Jirrong și să-i lase pe părinți la ei acasă. Cât dură drumul scurt care o despărțea de Tergola, putu să dea în sfârșit frâu liber lacrimilor care îi strângeau pieptul.

Își promisese să nu deschidă albumul de acest Crăciun, să nu cedeze amintirilor ce o făceau să sufere. Totuși, nu se putu stăpâni. Îndată ce intră în camera de zi, sertarul biroului o atrase ca un magnet. Se duse și-l deschise, scoase albumul, îi întoarse paginile și mângâie fotografiile ca și când, atingându-le, le-ar fi putut reda viața. Amintirile îi reveniră în masă... amintiri ale tuturor clipelor fericite... amintiri despre David, copilul său iubit, veselul și iubitorul ei băiețel.

O sonerie insistentă o aduse cu brutalitate în prezent. Rămase nemișcată. Nepoftitul va pleca, își spunea cu putere. Soneria continua să răsune, sacadat. Roselyn își șterse lacrimile cu dosul mâinii și se îndreptă spre ușă. Suferința îi amorțise deja spiritul; vederea siluetei înalte a lui Patrick Hagan o făcu să-și piardă orice luciditate.

– Bună seara, Roselyn. Pot să intru?

Un val de emoție confuză o descumpăni.

– Ce faci aici, Patrick? îl întrebă.

– Am venit să te văd. Te supără?

Tonul era foarte natural, dar privirea exprima nesiguranță. Tânăra femeie nu se simțea în stare să suporte o asemenea confruntare. Prezența neașteptată a lui Patrick, adăugată la tulburarea sa, îi anula orice hotărâre. Își dădu părul pe spate, făcând un efort pentru a gândi cu calm.

– Ce se întâmplă, Roselyn? Ai un aer...

– N-am nimic, îi răspunse. Intră, Patrick... dacă ții neapărat.

Se dădu la o parte cu regret, pentru a-i permite trecerea.

Îl privi, nemișcată, pătrunzând în camera de zi. O clipă care i se păru o eternitate, Patrick examină încăperea, oprindu-se asupra fiecărui obiect, ca și când căuta ceva.

– Este foarte confortabil la tine, remarcă în sfârșit, cu un zâmbet plin de farmec. Pot să mă așez?

– Te rog. Vrei să bei ceva?

Patrick se instală alene într-un fotoliu și o privi cu atenție pe Roselyn.

– O bere foarte rece ți-ar conveni? îi propuse ea.

– Absolut.

În bucătărie, tânăra femeie nu se grăbi, pentru a-și domoli ritmul înnebunit al inimii. Nu-i folosea la nimic să-și frământe mintea. Stoarse o lămâie, puse paharele pe o tavă, cu câteva cuburi de gheață. Când se întoarse, își redobândise puțin sângele rece. Se așeză în fața lui Patrick, străduindu-se să pară relaxată.

– Cum m-ai găsit?

– L-am convins pe Claude să-mi dea adresa ta. Să nu-i porți pică: mi-a fost foarte greu.

– Ar fi trebuit să mă consulte, spuse Roselyn încruntată. Dar nu înțeleg de ce ți-ai dat atâta osteneală.

– N-am încetat să mă gândesc la tine, mărturisi Patrick.

Bău îndelung și oftă mulțumit.

– Drumul a fost lung și greu, dar mi-ai lipsit prea mult; nu mai puteam aștepta o zi în plus.

În fața neîncrederii sale, scutură din cap.

– Bănuiesc ce gândești, dar totuși este adevărat. Voiam să te păstrez lângă mine, Roselyn. Am încercat să te conving, dar nu m-am priceput. Îți cer iertare. Iartă-mă de asemenea pentru că am reacționat atât de rău la refuzul tău. Putem oare s-o luăm de la început?

– Să luăm de la început ce? Nu s-a schimbat nimic. Tot nu vreau o legătură cu tine, Patrick.

– Știu, spuse acesta încet.

Această blândețe o tulbură fără să vrea.

– Zău? exclamă Roselyn cu vehemență. Ai venit oare să mă chinuiești?

– Să te chinuiesc?

Expresia îi era plină de solicitudine; tânăra femeie nu putu suporta.

– Nu fi ipocrit! Vrei să iei totul de la început, dar scopul rămâne același, nu? Îți lipsește Roselyn Devlin! De ce nu te duci să te joci cu partenere care îți seamănă? De exemplu, acele femei care te-au însoțit la studio.

Își duse o mână la ochi, încercând să-și stăpânească lacrimile. Sângele rece amenința să o părăsească din nou. Se strădui să-l privească pe Patrick cu calm.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vii.

Patrick strânse pleoapele.

– Poate. Dar, după părerea mea, ai nevoie de puțină veselie și sunt aici. Acordă-mi această seară, Roselyn. Mă voi comporta loial.

Loial! Tânăra femeie râse înăbușit, înghițindu-și tristețea care îi urcase în gât. Nimic nu era loial, nimic nu era drept. Îi pierduse pe John și pe David. Și acum, trebuia să-l înfrunte pe singurul bărbat care, de atunci, reușise s-o tulbure. Și nu era decât un seducător.

Se ridică încet și, fără o privire spre Patrick, se apropie de fereastră pentru a contempla marea. Valuri enorme se zdrobeau de stânci, în jerbe amenințătoare de spumă. Oceanul părea de neîmblânzit, atrăgător. Ca Patrick Hagan. De neîmblânzit, atrăgător și periculos. Era aici și încă o dorea, iar ea... ea avea nevoie de el. Nu mai putea suporta răceala, singurătate

– a rece.

– Mă voi duce să înot în piscină, murmură fără să-l privească. Ai un costum de baie?

– Da, în mașină.

Tânăra femeie se întoarse:

– Întotdeauna pregătit? spuse cu ironie.

Patrick părăsi fotoliul și se îndreptă spre ea. Roselyn nu protestă când o luă de bărbie. Ochii de culoare închisă o întrebau cu intensitate. Aplecă în sfârșit capul și atinse ușor buzele tinerei femei, într-un sărut în același timp tandru și furat.

– Mulțumesc, Roselyn, îi murmură.

Se îndreptă cu pași mari spre ușă. Era stupid și nebunește de imprudent să-l lase să rămână, Roselyn o știa. Patrick se aștepta să obțină ceea ce voia, cu orice preț. Asta era în caracterul său. Neîmblânzit și atrăgător...

Seara aceasta va fi o luptă între două voințe. Oare cine va ieși învingător?

Capitolul 6

– Poți să te schimbi aici. Baia este la capătul culoarului.

Roselyn, care deschisese ușa celei de-a doua camere, îl lăsă pe Patrick și se duse să se dezbrace pentru a-și pune costumul de baie din două piese. Când ieși, Patrick o aștepta deja. Vederea trupului atletic o tulbură profund; întoarse repede privirea, trecu pe mica terasă, din spatele casei și coborî cele câteva trepte care duceau spre piscină. Picioarele îi tremurau, iar mintea îi era pradă unei buimăceli făcută din îndoieli și temeri.

Pentru a reacționa împotriva acestei tulburări interioare, aruncă prosopul pe un șezlong, plonjă în apă și parcurse mai multe lungimi într-un craul regulat, înainte de a-și trage sufletul.

Patrick rămăsese pe marginea bazinului. O observa cu un zâmbet ușor pe buze. Subțire dar musculos, era perfect proporționat, de la umerii lați, până la picioarele viguroase.

– Nu vii? îl întrebă.

În apă, se simțea mai sigură.

– A trecut pericolul? o întrebă Patrick glumind. Înotai cu atâta îndârjire, încât nu voiam să te stânjenesc.

– Piscina este totuși destul de mare pentru doi, făcu ea cu ironie.

Nu fu nevoie să insiste: Patrick plonjă la rândul său și ieși la suprafață lângă ea, zâmbind.

– Te simți mai bine?

– Puțin, răspunse tânăra femeie cu o privire piezișă.

– Nu este din cauza mea, nu-i așa? Erai deja tulburată înainte de a sosi eu.

Se îndepărtă încet de el, înotând pe spate. Patrick nu întârzie s-o ajungă din urmă.

– M-am gândit la familia ta. Vă vedeam fericiți, insistă el.

– Am fost.

Se întoarse pentru a-i zâmbi.

– Băieții au fost încântați de cadou. Toată lumea a fost încântată. Am ales bine.

Cu o licărire de bucurie retrospectivă în ochi, Patrick îi zâmbi la rândul său.

– Chiar mi-a făcut plăcere acea după-amiază.

– Și mie.

La capătul piscinei făcură cale-ntoarsă.

– Așadar, ce s-a întâmplat înainte de vizita mea?

– Nimic. Mă simțeam doar singură, nefericită.

– De asta mi-ai permis să rămân?

– Presupun că da, mărturisi tânăra femeie cu regret. Împotriva oricărui bun-simț.

– Nu este tocmai măgulitor.

Roselyn îl privi cu seriozitate.

– Nu mă face să-mi regret hotărârea, Patrick. Deocamdată nu sunt întru totul eu însămi.

Intrigat, Patrick o privi cu intensitate. Roselyn se întoarse și înotă sub apă până la trepte. El n-o urmă, dar, în timp ce-și ștergea părul, simți că o observa.

– Mă voi duce să aduc ceva de băut. Vom putea la fel de bine să rămânem aici. Este mai răcoare.

Profită de ocazie pentru a se înfășura într-o rochie stil sarong: astfel, se simțea mai puțin vulnerabilă. La întoarcere, îl găsi pe Patrick întins pe prosop. Părea perfect relaxat.

– Cu ce ți-ai ocupat ziua? îl întrebă, încercând să banalizeze conversația.

– Ai auzit vorbindu-se de Scott Hindley?

– Producătorul de filme?

– Da. L-am cunoscut anul acesta, la festivalul de la Cannes. Se interesează de romanul pe care-l scriu, pentru că se petrece în mare parte în Australia. În dimineața aceasta am practicat sportul cu vele în port și am luat apoi un aperitiv în vastul său patio, printr-o mulțime de oameni care intrau și ieșeau. După care, am făcut un copios prânz de Crăciun.

– Și mie care-mi era milă de tine, pentru că nu aveai familie, făcu Roselynd râzând.

– Așadar, te-ai gândit la mine, remarcă Patrick cu un zâmbet.

– Ești destul de greu de uitat, Patrick, dar am făcut tot ce am putut.

– Ei bine, ai reușit la fel de prost ca mine, îi ripostă. „Uită această femeie“, îmi spuneam. Dar ca un spin sub piele, mă chinuiai permanent. Astăzi, în mijlocul unei reuniuni mondene, aveam o singură dorință: să te regăsesc. Aveam intenția să vin mâine: te știam ocupată în ziua de Crăciun. Dar am fost incapabil să aștept mai mult timp.

Privirea sa o mângâia. Roselyn întoarse capul, tulburată: nu trebuia să-i arate slăbiciunea sa. Dincolo de grădină, ochii priveau spre orizontul îndepărtat. Sub soarele care apunea, marea își schimba culoarea. Nu va fi niciodată cazul lui Patrick, o știa: va rămâne mereu același.

– Ce te frământă? Faptul că suferisei un refuz? îl întrebă.

Patrick păstră îndelung tăcerea. Atât de mult timp, încât tânăra femeie nu se putu împiedica să-l privească din nou, curioasă să-i cunoască răspunsul.

– Am fost un idiot, făcu acesta cu o ridicare din umeri. Apreciam relațiile noastre, dar am vrut mai mult. Fără îndoială, când ți-am spus că ești unică, ai luat-o ca pe niște vorbe înșelătoare, obișnuite la mine.

– M-a atins această idee.

– Ciudat! Când mi-am dat seama de asta, plecasei. Pe moment, singurul meu scop fusese să răspund unei provocări. Îmi aruncasei această provocare din prima clipă a întâlnirii noastre. Nu te puteam lăsa să scapi atât de ușor.

– Ăsta este egocentrism, Patrick.

– Nu în întregime. Mi-am dorit să-ți cercetez adevărata personalitate. Disprețul tău de-abia ascuns mă obseda. Și da, voiam să te oblig să mă accepți. Dar era și altceva, Roselyn.

– Adevărat?

Privirea lui Patrick o reduse la tăcere.

– O știi foarte bine. Ai fi putut să refuzi prânzul, cumpărăturile, cina, dansul, cum ai refuzat restul.

– Aveam motivele mele. Ale tale care erau?

– Mă intrigi.

Roselyn își întoarse privirea; nu voia să se lase prinsă în capcană. Patrick tocmai o surprinsese prin sinceritate. Terenul defensiv pe care bătuse în retragere se prăbușea treptat.

– Vorbește-mi despre soțul tău, îi spuse brusc.

Luată pe nepregătite, se uită la el, dar fu incapabilă să-i susțină privirea.

– De ce? îl întrebă, cu o voce gâtuită.

– Te voi cita: „Soțul meu era bărbat, mai mult decât vei fi tu vreodată“.

– Te-a jignit remarca?

– Nu, îi răspunse, fără o cât de mică nuanță de reproș. Sunt cum sunt și nu caut să fiu perfect. Anumite ființe idealizează morții. Mă întrebam dacă faci parte dintre ele. Nu este o atitudine foarte sănătoasă.

Roselyn se gândi o clipă.

– Nu, nu-l idealizez pe John. În căsnicia noastră, au existat greșeli de ambele părți. Era prea posesiv, avea tendința să fie gelos fără motiv. Eu eram prea introvertită, nu destul de exteriorizată. Totuși, ne-am iubit. Cu timpul, cred, am fi ajuns la capătul dificultăților. O doream și unul și celălalt. Voiam să construim împreună o viață fericită.

Tânăra femeie își ridică genunchii și își puse fruntea pe ei.

– Dacă ar trebui să fac o comparație obiectivă între John și tine, cu siguranță l-ai învinge pe toate planurile, cu excepția unuia. Și cel mai important. Nu ai dorința de a construi, Patrick. Te mulțumești să iei ceea ce există deja. La primul semn de oboseală, te îndepărtezi. Numește asta „libertate“. Pentru mine este neantul. Când John și cu mine ne certam, nici unul dintre noi nu se temea că-l va vedea pe celălalt plecând. Ne eliberam de tensiunea dintre noi și ne regăseam și mai apropiați unul de celălalt. Legătura dăinuia. Nimic nu o putea rupe, cu excepția morții.

– Cum a murit, Roselyn?

Îi pusese întrebarea foarte blând și nu avea nici un motiv să nu-i răspundă, dar îi lipseau cuvintele. Se înfioră și se ridică.

– Mi-e foame. Vrei să cinăm?

Patrick ridică spre ea o privire gânditoare.

– Au trecut trei ani de atunci. Totuși, nu mai este atât de dureros…

– A avut un accident de mașină, articulă tânăra femeie cu greu. În ziua de Crăciun.

Se aplecă să ia paharele goale, dar, oprindu-i gestul, Patrick o îmbrățișă și o strânse la piept. Îi mângâie tandru părul, ca pentru a o face să înțeleagă că îmbrățișarea nu avea nimic senzual. Învinsă, se abandonă lângă el, acceptând încurajarea oferită.

– Îmi pare bine că ai venit, murmură.

– Nu mă tenta, Roselyn. Te doresc destul de mult pentru a-ți accepta invitația, chiar dacă va trebui să te împart cu o fantomă.

Îi dădu capul pe spate și tânăra femeie îi citi în ochi o pasiune tăcută. Privirea lui spunea că trebuia să-l ia așa cum era. Gura îi coborî încet spre a Roselynei și provocarea era încă acolo. Știa că-l putea opri cu un cuvânt; îi va respecta decizia. Dar întredeschise spontan buzele la apropierea gurii lui și se cufundă într-un vârtej de senzații, care o lipsi de orice gând coerent. Într-o disperată nevoie de a fi iubită, se agăță de Patrick, lipindu-și trupul de al lui. Dorința nu făcu decât să se transmită de la unul la celălalt, cu o intensitate arzătoare.

Brusc, el se îndepărtă.

– De ce nu lupți împotriva mea, Roselyn? o întrebă cu o voce răgușită. Dacă nu te vei apăra, nu voi mai putea răspunde de nimic.

Mâinile i se plimbau din nou cu febrilitate peste trupul tinerei femei, manifestându-și posesia. Apoi, prinzând-o de braț, o îndepărtă.

– Spune ceva, mormăi.

Roselyn ridică spre el ochii albaştri, care cereau dragoste. Buzele îi tremurau, incapabile să formuleze o vorbă. El oftă şi scutură capul. Nemişcată, tânăra femeie îl lăsă să-i dezlege cordonul, eliberându-i jupa.

– Vino. Vom merge să mai înotăm puţin, înainte de cină.

O ridică în braţe şi o luă cu el în apă. Această baie îi readuse Roselynei toată luciditatea. Începu să înoate în mod reflex. Fără să se preocupe de ea, Patrick străbătea neobosit piscina dus şi întors. Faţa îi trăda o frustrare profundă.

– Ar fi putut să fie vorba de oricine, nu-i aşa, Roselyn? Aveai pur şi simplu nevoie de cineva.

– Nu...

Lăsă picioarele pe fundul piscinei şi se întoarse cu faţa la însoţitorul său.

– Nu mă aştept să înţelegi, dar îţi mulţumesc că n-ai profitat de slăbiciunea mea.

– Nu este nevoie de nici o mulţumire. Descopăr că nu-mi place să fiu material de înlocuire.

– Asta este impresia ta?

– Da. Când vom face dragoste cu adevărat, Roselyn, nu vreau să te văd gândindu-te la oricine altcineva.

Un zâmbet înflori pe chipul tinerei femei.

– Asta mi se pare ciudat de posesiv, din partea unui bărbat căruia îi place să fie liber să plece.

Cu regret, Patrick zâmbi şi el.

– Ai dreptate. Sunt nebun.

– Este o nebunie fermecătoare.

– Ah da? făcu el, ridicând sarcastic o sprânceană. Ei bine, nu conta pe mine să continuu pe acest drum. Dintr-o clipă în alta,

aș putea redeveni eu însumi. Dacă nu sunt atent, ai fi în stare să faci din mine un bărbat onorabil.

– Și, firește, nu este de conceput!

Râzând, tânăra femeie se îndreptă spre trepte.

– Roselyn!

Îi rostise numele cu o blândețe neașteptată. Ea îi aruncă o privire întrebătoare peste umăr. O privea, dar părea concentrat asupra propriilor gânduri. În cele din urmă, privirea i se lumină și îi zâmbi sincer, prietenește.

– Dacă ai nevoie de ajutor, sunt imbatabil la salată.

– În acest caz, te invit în bucătărie.

Traversară împreună peluza. Ajunși în bucătărie, se puseră pe treabă, în timp ce flecăreau. Când totul fu aproape gata, Roselyn îi întinse o sticlă de vin alb de la gheață, cerându-i s-o deschidă.

– Găsești pahare în bufet. Voi aduce eu restul.

Patrick citi eticheta și lăudă în gura mare gustul Roselynei. Era un

Riesling care îi plăcea în mod special și complimentul îi făcu plăcere. Strângând tacâmurile și seturile de masă, începu să fredoneze și se hotărî imediat să pună un disc. Se îndreptă spre combina Hi-fi, când ciudata nemișcare a lui Patrick îi atrase atenția. Cu o remarcă dezinvoltă pe buze, încremeni brusc pe loc, devenind albă ca varul.

Sau ea își înăbușise în mod inconștient o exclamație sau el îi simțise prezența; se întoarse cu albumul de fotografii în mâini.

– De ce nu mi-ai spus că există un copil?

– Nu! N-ar fi trebuit să te uiți. Nu aveai dreptul!

Se apropie furioasă, îi luă albumul și îl închise cu brutalitate.

– De ce această reacție? se miră Patrick. Albumul era acolo, pe birou. Eram curios în legătură cu viața ta. Unde este copilul? La părinții tăi?

– A murit.

Vizibil șocat, Patrick nu îndrăzni să mai spună o vorbă.

– Nu avea decât doi ani, adăugă Roselyn cu voce tremurătoare.

După o lungă ezitare, bărbatul o întrebă cu profundă compasiune:

– Era în mașină cu soțul tău?

Întrebarea făcu și mai copleșitoare frământarea tinerei femei.

– Nu. Nu erau în mașină.

Patrick nu înțelegea nimic, dar citi în ochii Roselynei oroarea de aceste amintiri. Trebuia să o ajute cu orice preț.

– Povestește.

Tânăra femeie îl privi fără să-l vadă cu adevărat și începu să relateze faptele, asemenea unei păpuși mecanice.

– De Crăciun, i-am oferit lui David o corăbioară cu pânze. Era încântat. Ne-am dus cu mașina până la lac, pentru a-i permite să se joace cu ea. Am oprit mașina pe marginea drumului și așteptam o pauză în circulație, pentru a traversa. David și-a eliberat mâna din a lui John, pentru a-și examina mai de aproape ambarcațiunea. Râdeau... Brusc, David a plecat în fugă spre apă; n-am putut să-l oprim. Înțelegi, era atât de mic. Șoferul probabil nu l-a văzut. John a vrut să-l salveze, dar n-a mai avut timp. Șoferul a frânat și mașina a făcut un salt brusc în lături, drept peste ei. Totul s-a petrecut sub ochii mei și n-am putut face nimic. Au fost omorâți amândoi. David pe loc. John a mai trăit puțin, dar a murit și el. Acest album este tot ce mi-a rămas.

– Este trecutul, Roselyn. Încearcă să uiți, spuse Patrick cu duritate, pentru a o smulge din teribilele amintiri.

Îi luă albumul și-l puse pe birou.

– Nu-i vei face să se întoarcă. Acum, viața ta este aici, cu mine.

– Cu tine? sublinie aceasta cu un râs amar. Crezi că poți să înlocuiești ceea ce am pierdut?

Patrick luă sticla de vin și umplu cele două pahare.

– Ține, ai nevoie de asta. Vino să te așezi o clipă.

Îi arătă fotoliile. Roselyn era prea tulburată pentru a mânca; îi acceptă sugestia. După ce se instală, își privi însoțitorul cu neîncredere: îi reproșa că îndepărta atât de brutal tot ceea ce îi fusese atât de drag. Patrick se așeză în fața ei, se aplecă înainte cu coatele pe genunchi. Își sucea și răsucea paharul între degete, ca pentru a se gândi mai bine.

– Nimeni nu va înlocui ceea ce ai pierdut, Roselyn. Eu, cu siguranță nu pot, și nici măcar nu voi încerca. În schimb, îți pot oferi altceva.

Făcu o grimasă înainte de a relua cu o notă de zeflemea care i se adresa lui însuși.

– Cred că va trebui să-ți reconsideri părerea: mi-am dat seama că nu sunt dispus să am cu tine o legătură trecătoare. Te cer în căsătorie.

Tânăra femeie îl privi neîncrezătoare.

– Evident, nu vei avea cu mine același gen de viață pe care l-ai dus cu John, dar...

– Nu spune mai mult, Patrick.

Cinismul vizibil față de căsătorie, făcea propunerea incredibilă. Roselyn simți că se înfurie.

– Te simți obligat să-mi oferi căsătoria, pentru a mă aduce în patul tău?

– Dacă nu doream altceva, te-aş fi putut face să cedezi adineaori. O ştii foarte bine. N-am întâlnit niciodată o femeie pe care să doresc s-o fac soţia mea.

– Cred că glumeşti, spuse Roselyn cu enervare.

– Nu. Ne înţelegem perfect. Să-mi pretinzi că n-ai constatat asta: este evident. Avem multe lucruri în comun. Reflectează.

– Aşadar, nu glumeşti? întrebă tânăra femeie, cedând deja.

– Nu.

– Spuneai că nu crezi în căsătorie.

– Refuz să te pierd. Dacă trebuie să te leg de mine în mod legal, o voi face.

– Şi fireşte, în zilele noastre divorţul este foarte uşor, nu-i aşa? exclamă Roselyn pe un ton sarcastic, încă incapabilă să-i admită sinceritatea.

– Nu eu voi fi cel care va pleca, Roselyn.

Ochii săi nu exprimau nici cel mai mic amuzament. Îi cereau tinerei femei să-şi pună viaţa în mâinile lui.

– Este o nebunie, Patrick. De-abia mă cunoşti. Cât timp am fost împreună? O după-amiază şi trei seri.

– Te cunosc suficient. Aş fi nebun să te las să pleci. Eşti tot ce caut la o femeie. Nu este vorba doar de atracţie fizică, Roselyn. Vreau să te iubesc, să am grijă de tine.

– Să nu-mi spui că ţi-am trezit instinctul de protecţie!

Tânăra femeie se ridică brusc şi-l privi pe furiş.

– Este o ofertă generoasă, Patrick, dar nu vei întârzia să-ţi schimbi părerea. Să mâncăm, vrei?

Fără să-i aştepte răspunsul, se refugie în bucătărie. Avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri, pentru a-şi domoli tumultul de emoţii care făceau ravagii în ea.

– Voi lua seturile și tacâmurile, de acord?

Roselyn privea fără să vadă farfuriile pe care le ținea. Vocea liniștită o făcu să tresară. Fața i se îmbujoră.

– Da, mulțumesc, murmură.

Îl urmă, se întoarse să ia muștarul și alte condimente, ascunzându-și agitația sub o activitate febrilă. În cele din urmă acceptă ajutorul lui Patrick pentru a se așeza și-și începură masa în tăcere. Fără poftă de mâncare, tânăra femeie se încăpățâna totuși să mănânce, pentru a evita orice conversație stânjenitoare.

– Să știi că nu-mi voi schimba părerea, declară în sfârșit Patrick. Cu cât mă gândesc mai mult la această soluție, cu atât sunt mai convins. Căsătorește-te cu mine, Roselyn. Vom putea cunoaște împreună o viață plăcută.

– Oamenii nu se schimbă de pe o zi pe alta. Acționezi dintr-o pornire spontană.

– În acest caz, n-am avut niciodată una mai bună. Te-am căutat toată viața. Îmi placi așa cum ești. Nu se pune problema pentru mine să am o imagine greșită.

Tânăra femeie își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Fu cuprinsă de o bucurie ciudată, nimicindu-i obiecțiile care se încăpățânau să iasă la iveală.

– Suntem prea diferiți.

– Crezi?

– O știi bine. Îți place să zbori dintr-un loc în altul. Eu prefer să nu mă deplasez.

– Ce importanță are unde vom fi, dacă vom fi împreună? Dar, dacă asta este singura ta obiecție, sunt gata să rămân în același loc o mare parte a anului. Dacă am nevoie să călătoresc, o vom putea face în vacanță.

– Dacă mă voi recăsători, voi vrea copii. Mi-e greu să te văd tată de familie.

– Acum câteva minute îți era greu să mă vezi ca soț. Te înșeli, Roselyn. Dacă ai fi soția mea, mi-ar plăcea să avem copii.

Privirea îi exprima o tandrețe surprinzătoare. Incapabilă să o susțină, tânăra femeie lăsă ochii în jos, asupra paharului; se sperie văzându-și mâna tremurând și bău repede o înghițitură de Riesling, pentru a-și face de lucru.

– Nu știu, Patrick. Oare cum poți fi sigur că nu este vorba de pură fantezie?

Acesta o simți cedând și zâmbi.

– Spune da, Roselyn. Poate în sfârșit vom putea mânca.

Reuși s-o facă să zâmbească.

– Te-am dorit încă din prima clipă, continuă. Patrick. De atunci, dorința n-a încetat să crească. Acum, doar o condamnare pe viață o va putea satisface. Am nevoie de tine, Roselyn, așa cum și tu ai nevoie de mine, așa cred. Plutești ca într-un fel de vid. Dă-mi voie să-l umplu.

Își întinse mâna peste masă și desprinse degetele tinerei femei de pe pahar. Această atingere neașteptată o făcu să fie străbătută de un fior pe spate.

– Trupurile noastre se înțeleg, nu poți nega asta. Ideile ni se potrivesc. Spune da, Roselyn.

O mângâie cu privirea, cu o emoție profundă care o ardea până în suflet. Tânăra femeie știa că avea dreptate.

– Rămâne stabilit. Ne vom căsători.

Un zâmbet seducător lumină trăsăturile lui Patrick, o licărire de triumf îi aprinse ochii. Își împinse scaunul, făcu înconjurul mesei, o obligă pe Roselyn să se ridice la rândul ei și o îmbrățișă, strângând-o cu putere. Râsul său fu un adevărat strigăt de fericire.

– Ești complet nebun, Patrick, știi? îi spuse râzând cu el.

– Minunat de nebun și te iubesc, Roselyn Devlin.

Patrick o privea cu tandrețe, mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor.

– N-aș fi crezut niciodată că voi spune aceste vorbe unei femei, dar este adevărat, Roselyn, te iubesc. Voi încerca să te fac fericită.

– Am luptat atât de mult împotriva ta, încât nu mai îndrăznesc s-o spun, mărturisi tânăra femei cu voce slabă.

Dar privirea îi trăda capitularea totală.

– Să nu-ți fie teamă, draga mea, murmură Patrick.

Puse stăpânire pe gura ei. Fu un sărut lung, inegalabil. Îi luă apoi fața în mâini, și-i sărută ochii, obrajii, nasul, întorcându-se în cele din urmă la buze, pentru o mângâiere mai senzuală, mai insistentă. Vru să se îndepărteze, înfiorat, dar ea fu cea care-l reținu: avea prea mare nevoie de siguranța brațelor sale.

Patrick își plimbă mâinile pe formele delicate ale trupului său. Roselyn se lipi mai strâns de el, lăsându-și capul pe umărul lui, fericită de puterea pe care i-o simțea; îl simți oftând îndelung, aproape gemând, iar răsuflarea călduță îi trecu prin păr. Îi sărută umerii goi, urcă încet de-a lungul gâtului, obligând-o să dea capul pe spate. Se opri înainte de a atinge gura întredeschisă și Roselyn deschise încet ochii.

– Cine sunt, Roselyn?

Era un murmur gâtuit, dar ochii strălucitori pretindeau un răspuns.

– Spune-mi numele, Roselyn. Spune-mi că ești a mea.

– Patrick... șopti ea, ca pentru a protesta împotriva farmecului cu care o vrăjea.

– Păstrează-mi numele pe buze, Roselyn. Păstrează-l până în clipa în care-l vei grava în mintea și în inima ta.

Când îi dezgoli pieptul, tânăra femeie își înăbuși un strigăt, iar gura lui o reduse la tăcere: căuta să trezească în ea o dorință egală cu a sa. Tremura toată lângă el și Patrick nu se înșela. O ridică în brațe și o duse în cameră.

– Patrick... repetă Roselyn, când o puse ușor pe pat.

Îl privea cu ochii larg deschiși. Acesta ezită o clipă, înainte de a-și smulge privirea din a sa. Cercetă îndelung trupul oferit, apoi, încet, se întinse alături, punându-și capul în locul în care îi bătea inima.

– Nu vrei să te iubesc, Roselyn?

Aceasta îi mângâia părul de culoare închisă, aflat în dezordine.

– Ba da, o știi bine, dar...

Un intens val de plăcere îi gâtuia vocea. Patrick îi sărută sânii încet, cu voluptate. Din clipa aceea, nu mai găsi puterea de a-l opri; totuși, în sinea sa, o voce speriată protesta împotriva dezlănțuirii pasiunii, dar fu înecată în valul seismic al dorinței.

Patrick murmură, lângă buzele sale.

– Nu-mi pot asuma riscuri, Roselyn.

Era o rugăminte care solicita înțelegere.

– ... Trebuie să fii a mea...

Capitolul 7

Roselyn se trezi încet, dându-și seama de o căldură neașteptată, lângă ea, de o presiune apăsătoare pe talie. Se întoarse ușor și, în lumina dimineții, cercetă chipul bărbatului întins alături. Amintirea abandonului său din ajun ridică în sinea ei un val puternic de teamă. Patrick era aproape un străin; totuși, îi promisese să-l ia de soț și i se dărui deja.

Acesta se mișcă și o strânse mai tare în brațe. Imediat, inima Roselynei bătu cu putere. Îndată, buzele tandre îi atinseră ușor părul.

– Roselyn? Nu dormi?

– Nu, murmură aceasta, cu gura uscată.

Patrick se întoarse și citi în ochii lui o mulțumire profundă. Dar brusc, acesta înțelese că-i era teamă și-și schimbă imediat expresia.

– Nu te nelinişti.

O strânse lângă el și-i acoperi fața cu o ploaie de sărutări pasionate.

– Aseară mă iubeai. Nu te schimba, Roselyn, te implor.

Era un murmur neliniștit, o rugăminte.

– Ne vom căsători mâine, prin licență specială. Chiar dacă va trebui să te țin în pat până atunci și să te leg cu lanțul de încheietura mâinii mele, pentru a te duce la biroul stării civile, mâine ne vom căsători.

Un râs nervos izbucni de pe buzele tinerei femei și un val de dragoste înlătură orice îndoială.

– Cred că nu va fi necesar, șopti ea.

Patrick o privi emoționat și oftă îndelung.

– Am crezut... De ce teama aceasta, Roselyn?

Aceasta îi netezi cu vârful degetelor cutele săpate pe frunte.

– Nu mai știu. M-am trezit și noaptea trecută mi s-a părut un vis nebunesc.

– Un vis nebunesc și minunat, pe care nu vreau să-l văd sfârșindu-se. Să nu te îndoiești de dragostea mea pentru tine.

O sărută în colțul gurii, înainte de a-și pecetlui vorbele cu un lung sărut.

– Acum, te simți mai bine? o întrebă zâmbind.

– Da, dar mi-e o foame de lup.

Zâmbetul deveni un rictus încărcat de senzualitate și Patrick începu să râdă. Tânăra femeie râse și ea, respingându-l.

– Mi-e foame de alimente consistente, prostule!

– Spune-mi că mă iubești, sau nu-ți dau drumul.

– Te iubesc.

– Și mâine te vei căsători cu mine.

– Nu este posibil.

Ochii însoțitorului său se întunecară.

– De ce?

– Nu suntem în California, Patrick, îi explică, tachinându-l. Noi, australienii, luăm căsătoria în serios. Trebuie să așteptăm o lună și o zi. Asta este legea.

– Glumești!

– Deloc, afirmă Roselyn, cuprinsă de un râs nestăvilit, văzându-l cu gura căscată.

– Este o barbarie! Credeam că este o țară civilizată.

– Este. Barbarii sunt californienii, care târăsc o femeie la altar de pe o zi pe alta.

Îi scăpă din îmbrățișare și se înfășură rapid în halat.

– Unde te duci?

– Să prepar micul dejun. Și, dacă vrei să mănânci, ai face bine să te îmbraci. Nu primesc un bărbat gol în bucătărie.

În timp ce scotea ceea ce-i era necesar din frigider, tânăra femeie îl auzi cântând sub duș și zâmbi. Nu reușea să regrete ce se întâmplase. Ouăle cu costiță sfârâiau în tigaie, când brațele lui Patrick o cuprinseră brusc de talie. Roselynei îi apăru în minte imaginea lui Paul și a Helenei. Era de necrezut, dar abia în ajun le invidiase fericirea. Acum, inspira parfumul pătrunzător al loțiunii lui Patrick și se înfioră de plăcere sun mâinile mângâietoare.

– Încetează! Gătesc!

– Da, și miroase bine, murmură el fără să țină câtuși de puțin seama de protestele sale.

– Patrick, se va arde costița! Pe masa de lucru este suc de portocale.

Acesta râse și-i dădu drumul. Roselyn își aranjă rapid capotul, roșie de jenă. El o privea cu amuzament.

– Cred că-mi va plăcea viața conjugală. Ai oare idee cât ești de seducătoare, când ai picioarele goale și părul ciufulit?

– Ți-ai putea învăța rolul de bărbat căsătorit, trecându-mi farfuriile, spuse Roselyn ironic.

– Să știi că m-am gândit bine. Ai oare un pașaport valabil?

– Da.

În timp ce servea costița, îl privi intrigată.

– În acest caz, este simplu. Vom lua avionul spre California și ne vom căsători acolo.

– O lună de logodnă, nu este foarte mult, îi spuse încruntându-se.

– Cine are nevoie de logodnă?

– Este procedeul general acceptat.

Îi întinse o farfurie.

– Logodna este făcută pentru oamenii care au nevoie să-și pregătească îndelung planurile. Noi nu avem probleme financiare, putem alege între două case, nu ne sinchisim de nimeni. Nu există nici cel mai mic motiv pentru a aștepta.

– Logodna este făcută de asemenea pentru a-i da unui cuplu timpul de a ști ce face.

– Eu știu foarte bine ce fac, declară Patrick, cu o privire suspicioasă. Tu nu?

– Sper, oftă ea, înainte de a-i adresa un zâmbet scurt. Dar am impresia că, dacă nu sunt atentă, s-ar putea să mă faci să îndeplinesc tot ce-ți dorești, de voie sau cu forța.

– Oricum, nu voi merge nicăieri fără tine.

– Nu pot lăsa totul baltă, pentru a mă grăbi în California cu tine.

– De ce nu?

– Logodna, Patrick, folosește de asemenea pentru a face cunoștință cu familiile. Sper că n-ai uitat că am o familie.

Prin ochii însoțitorului său trecu încă o dată o umbră de neîncredere.

– Ești adultă, Roselyn. Hotărârea îți aparține. Numai ție, nu familiei.

– Nu pot pur și simplu să-i ignor. N-aș vrea să-i întristez. Țin să te prezint părinților, Patrick.

– Vom avea tot timpul după căsătorie.

Tânăra femeie scutură din cap cu încăpățânare.

– Tata și mama au fost formidabili cu mine. Vor fi deja destul de îngrijorați la ideea că grăbim lucrurile.

– Un motiv în plus pentru a-i pune în fața faptului împlinit.

Se aflau într-un impas și, după toate aparențele, Roselyn nu va ceda. Patrick ezită.

– Și dacă nu sunt de acord?

– Aș prefera desigur să-i văd întâmpinându-te cu brațele deschise, dar tu ai spus, decizia îmi aparține, îi răspunse încet.

– Dacă este atât de important pentru tine, accept să-i întâlnesc, hotărî Patrick. Voi face cum pot mai bine pentru a le prezenta imaginea ginerelui ideal, adăugă cu o mină sarcastică.

– Nu te strădui prea mult, îl sfătui Roselyn. Tata este foarte subtil.

– Dumnezeule! Doar nu voi fi supus unei verificări în regulă?

– Mi-e teamă de asta, îi răspunse zâmbind.

Nu părea amuzat.

– Voi merge să-i văd, pentru că ții la asta, dar nu înainte de ajunul plecării noastre. Nimic nu va veni să se interpună între noi, refuz!

– Îmi doresc doar fericire, Patrick, murmură tânăra femeie cu o privire rugătoare.

– Și eu, afirmă acesta cu gravitate. Cu siguranță, părinții tăi au niște idei preconcepute despre mine. Nu vreau să mă văd pus

într-o poziție echivocă și să fiu adus în situația de a-mi cere scuze pentru viața mea trecută. Aș fi preferat să ne căsătorim mai întâi și să le arătăm apoi că ești fericită cu mine. Dar pentru că insiști, îi voi întâlni din politețe.

Roselyn îi înțelese punctul de vedere, întristându-se la ideea dezamăgirii părinților săi. Mama, mai ales, va fi tulburată să nu asiste la căsătoria sa.

– Patrick... începu

– Nu. Vom face cum am spus, Roselyn, dacă vrei. Consideră asta ca pe o concesie pe care mi-o faci. După căsătorie, îți voi face și eu altele.

Vorbea pe un ton degajat, dar hotărârea îi era bine pusă la punct. Luă mâna stângă a tinerei femei, făcând să alunece cele două inele oferite de John.

– Acesta nu mai este locul lor. Mâine îți voi pune un inel pe deget. Vom merge la Sydney, pentru a-ți obține viza, să reținem locuri la avion și să facem toate pregătirile necesare.

– Nu-ți place să pierzi timpul, spuse Roselyn cu ironie.

– Nu, când este vorba de un pas atât de important pentru mine.

Tânăra femeie îi surprinse în ochi o nuanță de vulnerabilitate care o îndemnă să-i accepte planurile fără să discute. De altfel, tot ce-i spusese era adevărat. Cu sentimentul că se preda total, aprobă cu un semn din cap.

– Foarte bine. Vom face cum vrei tu.

Patrick îi strânse mâna și-i zâmbi. În expresia sa, ușurarea se amesteca și cu triumful.

Această siguranță nu era fără rost. Patrick nu-i lăsă tinerei femei timpul să-și regrete docilitatea. Îi umplea fiecare clipă cu

râsete, cu o veselie debordantă care o încânta pe Roselyn. Existau de asemenea clipe de pasiune tandră și mai copleșitoare. Tânăra femeie radia de fericire.

A doua zi, se duseră la Sydney, unde Patrick trecu la acțiune pentru a obține viza Roselynei. Zborul spre California prezentă probleme. Nu vor avea locuri înainte de luna ianuarie, în cazul în care nu acceptau să rămână să aștepte o renunțare. Tânăra femeie refuză această soluție. Dacă aveau o dată precisă, puteau stabili planuri bine definite.

– Și călătoria ta la Hong Kong? întrebă Roselyn brusc.

– Poate să aștepte.

– N-ai obligații aici? Mi-ai spus că trebuie să rămâi până la Anul Nou.

– Familia Hindley m-a invitat insistent la revelion. Am acceptat.

– Poți încă să te duci acolo.

– Putem. Dar numai dacă te tentează asta, Roselyn. Acum, mie puțin îmi pasă.

– Poate ar trebui să mergem, spuse tânăra femeie gânditoare. Știu atât de puțin despre stilul tău de viață, despre oamenii pe care-i frecventezi.

– Cum vrei. De întâi ianuarie, vom putea merge să-i vedem pe părinții tăi și să iei ceea ce vrei să duci cu tine.

– Îmi va trebui mai mult timp, Patrick. Am de triat notițe pentru viitoarea carte.

El se gândi o clipă.

– Ce ai spune de vineri? Am găsit un profesor care trebuie să-mi dea niște lămuriri de care voi avea nevoie. Vei putea merge acasă, să te organizezi, iar eu mă voi duce să mă întâlnesc cu el.

Izbucni în râs.

– Ne vezi deja, Roselyn? Amândoi în timp ce ne molfăim stilourile, în căutare de inspirație? Dar casa mea din California îți va plăcea. Dă spre ocean și este complet izolată. Nu va trebui nici măcar să te preocupi de mese când vei lucra: am o femeie de serviciu care gătește foarte bine.

– Oare ai într-adevăr nevoie de o soție? îl întrebă, tachinându-l.

– Am nevoie de tine, Roselyn Devlin, nu-mi vei mai scăpa. Vino. Acum vom merge să-ți cumpăr un inel.

Alese un superb safir montat cu diamante și două verighete la fel. Roselyn fu surprinsă să-l vadă dispus să poarte verighetă și, în taină, fu fericită. Avea în asta o nouă dovadă de sinceritate. Nu-i dăduse nici un motiv să se îndoiască, dar uneori avea o impresie de irealitate. Cu toate acestea, visul continua. Cele două zile următoare trecură în aceeași fericire. Făcură o croazieră în port, leneviră pe plajă, își oferiră tot felul de plăceri simple, devenite fermecătoare prin bucuria lor comună.

Vineri, deși avea oroare de despărțire, Patrick o lăsă pe

Roselyn să plece. Aceasta conduse un timp în mod reflex, cu mintea complet ocupată încă de acele zile petrecute într-o fericire completă. În cele din urmă, începu să se gândească la ce avea de făcut. O frământa ideea reacției părinților săi. Apropiindu-se de Jirrong, dorința de a le povesti totul fu mai puternică. Va fi mai rău să-i țină în neștiință a planurilor sale, până în ultimul moment. Dacă le-ar vorbi acum, vor avea timp să se pregătească pentru vizita lui Patrick, de duminica următoare.

Coti pe strada pe care locuiau. În clipa în care frână în fața casei, o pisică roșcată traversă șoseaua, cu Tuffy pe urmele sale. Pisica sări pe zidul grădinii se întoarse și, cu spatele arcuit, șuieră

o înjurătură la adresa terierului australian. Căţeluşa, fericită că-şi încolţise duşmanul, lătră cu o voce stridentă, păstrând cu prudenţă distanţa.

– Fricoaso! îi strigă Roselyn punând piciorul pe pământ.

Mama sa se ridică brusc din tufe.

– Roselyn!

– Bună ziua, mamă. Tot la grădinărit?

– Smulg buruienile, spuse Joyce, arătându-i mâinile pline de pământ. Îmi pare bine că te văd. Am încercat să-ţi telefonez, dar s-ar spune că nu eşti niciodată acasă.

Îi aruncă o privire lui Tuffy, care ameninţa încă pisica.

– Las-o, Tuffy. Ne întoarcem acasă.

Fericită că avea o scuză bună pentru a scăpa basma curată cu onoare, căţeluşa veni ascultătoare, dând din coadă: evident, aştepta felicitări. Roselyn o luă în braţe şi îşi urmă mama.

– Tata tocmai tunde peluza din spate, dar va fi foarte mulţumit să renunţe pentru a veni să bea o ceaşcă de ceai. Du-te şi caută-l, Roselyn.

Domnul Devlin fu fericit să-şi vadă fiica. Opri motorul maşinii de tun şi îşi şterse fruntea.

– Domnul fie lăudat! exclamă. Nu voi înţelege niciodată de ce mama ta ţine să aibă un gazon de doi centimetri înălţime. Este împotriva firii! Ce faci, Roselyn? Pari radioasă în dimineaţa asta. Totul este în ordine?

– De ce această întrebare? întrebă ea zâmbind.

– Oh, ştii bine. Am impresia că ziua de Crăciun a fost şi mai grea pentru tine.

– Acum, nu, tată. Am să vă dau o veste. Vino repede. Nu mai pot să întârzii.

În timp ce Joyce Devlin se agita în bucătărie, tânăra femeie se întrebă cum va reacționa Patrick văzându-se servit cu o ceașcă de ceai tare. Ideea o amuză.

– Voiam să te invit la prânz de întâi ianuarie, remarcă mama sa. Mă supără să te știu singură.

– Ei bine, vestea aceea? întrebă tatăl, care reveni după ce se spălase pe mâini. Pariez că ai vândut deja un milion de exemplare din cartea ta.

– Nu! răspunse Roselyn râzând.

Pentru a-și ascunde roșeața care-i urca în obraji, se aplecă și o puse jos pe Tuffy.

– De fapt, mă voi căsători.

În fața expresiei de stupefacție a părinților, stânjeneala îi spori.

– Ați face mai bine să vă așezați. Voi servi eu ceaiul, mamă.

– Nu, nu, este în regulă, bâigui aceasta. A fost doar surpriza. Nu ne-ai vorbit de nimeni. Du-te și te așază cu tatăl tău. Sunt gata într-un minut.

– Te căsătorești? făcu domnul Devlin, prăbușindu-se într-un fotoliu.

Roselyn dădu din cap.

– Ești fericită?

Era mai puțin de-o întrebare, dar îi răspunse:

– Da, foarte fericită.

– Când îl vom cunoaște?

– Duminică, dacă vrei.

– Dar desigur, declară Joyce, care intra. Și acum, pentru Dumnezeu, spune-ne totul. Nu ne-ai destăinuit nimic, Roselyn.

Avea o notă de reproș în voce și tânăra femeie își alese cu grijă cuvintele.

– Totul s-a întâmplat foarte repede, mamă. La început, n-am crezut că Patrick era serios; așa că nu era nimic de spus.

– Patrick? sublinie tatăl său.

– Patrick Hagan, tată. L-ați văzut amândoi la televizor.

Se lăsă o nouă tăcere stupefiată, dar de o calitate diferită. Pe chipul domnului Devlin se succedară oroarea și dezaprobarea. În sfârșit, își căpătă din nou impasibilitatea. Soția sa fu cea care vorbi prima, cu voce tremurătoare.

– Acel Patrick Hagan, Roselyn?

În fața acestei reacții complet negative, tânăra femeie își simți inima devenindu-i grea ca piatra.

– Da, oftă ea.

– Dar... Este... este foarte seducător, încheie Joyce cu stângăcie.

– De când îl cunoști, Roselyn? interveni tatăl său.

– De la emisiune. Evident, vi se pare probabil foarte precipitat...

– Precipitat? Dumnezeule! De-abia se fac două săptămâni!

Îngrijorarea îi era firească, dar Roselyn se enervă.

– Îl cunosc, tată. Luni, vom lua avionul spre California și marți ne vom căsători, continuă tânăra femeie grăbită. Aș vrea să-l cunoașteți duminică, înainte de plecarea noastră.

Fără să răspundă, Martin Devlin strânse buzele și Roselyn văzu îngrozită lacrimi strălucind în ochii mamei sale. Se aplecă pentru a-i strânge mâna.

– Haide, mamă, este mult timp de când îți dorești să mă vezi căsătorită. Ar trebui să fii fericită pentru mine.

– Îți cer iertare, dar am impresia că te pierd și nici măcar nu voi asista la căsătoria ta.

– Nu mă vei pierde, mamă. Îți promit că ne vom întoarce deseori.

– Dacă spui adevărul, cu atât mai bine, draga mea. Nu-mi da atenție. Mă duc să caut o batistă.

Se îndreptă cu stângăcie spre cameră. Roselyn se întoarse cu disperare spre tatăl său, dar trăsăturile feței nu i se îmblânziră.

– Tată, sunt obligată să fac ceea ce este bine pentru mine. Știu că nu vă așteptați la asta: este un șoc pentru voi. Încercați să-l acceptați. Sunt fericită cu el. Îl vreau de soț. Nu este prea complicat.

– Într-adevăr, Roselyn? Crezi realmente în dragostea lui?

– Da.

– De Crăciun, nu ne-ai vorbit de el.

– Credeam încă în faptul că mă dorea și nimic mai mult.

– De ce oare nu ar fi încă același lucru?

Îl privi în față, hotărâtă să-l facă să-i înțeleagă sentimentele, să-i înlăture orice altă întrebare.

– Nu. Trăiesc cu el din seara de Crăciun, tată. Nu a fost forțat să mă ceară în căsătorie. Își dorește această căsnicie.

Martin își acoperi fața cu o mână și oftatul îi fu aproape un geamăt. Tânăra femeie oftă de asemenea și se ridică.

– Patrick avea dreptate: n-ar fi trebuit să vă spun. Mă duc acasă să-mi pregătesc bagajele. La întoarcere, îi voi lăsa mamei mărfurile perisabile.

Tatăl nu-i răspunse. Încordată, așteptă o clipă, înainte de a ieși din casă. Aproape alergă până la mașină.

În timpul drumului până la Tergola, simți că emoția îi strânge gâtul. Ajunsă acasă, cedă și izbucni în lacrimi. Ar fi trebuit să se aștepte la această reacție din partea părinților. Nu puteau decât

să dezaprobe relația cu Patrick. Pentru ei era un străin, sălășluind într-o lume care le era complet necunoscută, iar rapiditatea cu care o determinase pe Roselyn să se căsătorească era împotriva oricăror convenții. Mirându-se de propria docilitate, acceptă punctul de vedere al lui Patrick. Nu va folosi la nimic să aștepte, deoarece erau deja legați unul de celălalt. Dar ar fi trebuit să-și ia mai multe precațiuni pentru a anunța părinților vestea, să se explice mai mult.

Se auzi soneria de la ușă. Tânăra femeie își șterse ochii în grabă, se duse să deschidă și se află în fața Joycei Devlin.

– Oh, Dumnezeule, uită-te la tine și, erai atât de fericită dimineață!

Mama o strânse tandru în brațe înainte de a o îndepărta puțin, pentru a o privi mai bine.

– Ei bine, recapătă-ți zâmbetul. Am venit să te ajutăm să împachetezi. Martin s-a dus să caute cutii la supermarket.

Roselyn își stăpâni lacrimile și reuși să zâmbească timid.

– Mulțumesc, mamă.

Joyce o luă de talie și o atrase în interior.

– Îți cer iertare, draga mea. Am reacționat ca o bătrână egoistă, în timp ce ai găsit un bărbat pe care să-l poți iubi și cu care să fii fericită.

– Oh, mamă, te iubesc! murmură Roselyn.

Începură cu camera. Doamna Devlin porni cu entuziasm la curățenie, în timp ce Roselyn făcea o triere a hainelor. Tatăl sosi încărcat cu cutii, își salută fiica, părând puțin jenat și începu să aranjeze mobilele de grădină în subsol. Când se așezară la masă în fața unui prânz improvizat, aproape terminaseră. Martin își mesteca sandvișul cu un aer posomorât. Roselyn îl simțea gata să

explodeze, dar nu putea face nimic pentru destinderea atmosferei. În cele din urmă, își aprinse pipa și își drese vocea.

– Roselyn, îți vreau doar fericirea, să știi, începu el.

Își atrase privirea dezaprobatoare a soției.

– Joyce, protestă Martin, totuși nu pot sta așa, fără să spun nimic.

– Nu, poți foarte bine să vorbești, dar nu vreau s-o văd pe Roselyn plângând.

– La naiba, dar nu este nici în intenția mea!

Își recăpătă imediat sângele-rece și făcu un efort pentru a lua un aer rezonabil.

– Voiam doar să-ți cer să aștepți puțin, atâta timp cât să te asiguri că este cu adevărat bărbatul care ți se potrivește. Desigur, este frumos, celebru, bogat și Dumnezeu știe mai cum, dar nu este niciodată prudent să acționezi în grabă, Roselyn, mai ales când este vorba de o problemă atât de serioasă cum este căsătoria.

– Amândoi suntem siguri de noi, tată, murmură tânăra femeie.

Ar fi vrut să risipească neliniștea care li se citea în ochi. Martin se încruntă și își trecu mâna prin părul în dezordine.

– Nu mi-a făcut impresia unui bărbat care te-ar fi putut atrage, Roselyn.

– Trebuie să-l cunoști pentru a-l aprecia. Așteaptă să-l întâlnești pentru a-l judeca, tată.

– Da, oftă acesta, iartă-mă, dar trebuie să te întreb dacă într-adevăr crezi că vei putea fi fericită călătorind de-a lungul anului în căutare de distracții.

– După părerea mea, nu va fi cazul.

– Speri oare să-l vezi pe Patrick Hagan mulțumindu-se doar cu compania ta?

– Martin!

De data aceasta, reproșul îl enervă. Îi reveni mânia.

– Joyce, nu are nimic dintr-un june-prim și în lunga lui viață agitată, n-a fost niciodată în stare să înnoade o relație durabilă. De ce oare s-ar schimba pentru Roselyn?

– Pentru că Roselyn nu este ca celelalte și pentru că are destul bun-simț să-și dea seama de asta.

Tânăra femeie îi zâmbi recunoscătoare mamei sale. Martin ridică brațele în aer.

– Oare este absurd să le cer să aștepte puțin? De ce se cred obligați să gonească spre California? De ce nu se căsătoresc aici? Și de ce Patrick Hagan nu te-a însoțit astăzi?

– Avea întâlnire cu un profesor. Îl veți vedea duminică. În rest, Patrick refuză să aștepte și de asta plecăm în California. Nu vei schimba nimic, tată. Așa că, te rog, încearcă să te resemnezi până duminică.

– Este o nebunie, Roselyn. Mă rog pur și simplu lui Dumnezeu ca el să te facă fericită.

– Vei vedea asta, spuse aceasta cu o frumoasă siguranță.

– Încă o vorbă, Roselyn. Dacă ai cea mai mică îndoială înainte de nuntă, nu te crede obligată să te căsătorești cu el pentru - simplul motiv că...

Roselyn îi puse mâna liniștitoare pe braț.

– Nu te neliniști, tată. Sicer, știu ce fac.

Martin încuviință din cap și remarcă brusc pe degetul ei inelul împodobit cu safir. Îi luă mâna pentru a examina bijuteria.

– Este adevărat, s-ar zice că te iubește. Voi aștepta cu nerăbdare să-l cunosc, duminică.

– Mulțumesc, tată.

Martin se resemnase cu regret, dar atmosfera se destinse. Restul aranjamentului fu repede terminat. Roselyn umplu o

cutie cu conținutul frigiderului și i-o dădu tatălui. Le mulțumi părinților pentru ajutor și după ce le promise să ajungă duminică la prânz, le spuse la revedere. Intrând în casă, simți un nod în gât. Tatăl i se păruse brusc îmbătrânit, aplecându-se să intre în mașină, iar mama, în ciuda eforturilor curajoase pentru a aplana dificultățile, avea o privire foarte tristă. Roselyn consideră nedrept să vadă propria fericire făcându-i să sufere.

Își vizită pentru ultima dată locuința. Va întoarce spatele la tot ce-i era atât de familiar și simți o anumită îngrijorare. Albumul de fotografii rămăsese pe birou. Fără să cedeze tentației de a-l răsfoi, îl vârî în sertar. Viața aceea se terminase, începea alta. Trecu prin fața bagajelor îngrămădite în vestibul, închise cu cheia ușa de la intrare și, fără o privire în urmă, porni spre mașină.

– Oare ce te-a reținut atât de mult timp? întrebă Patrick, îndată ce pătrunse în apartamentul de la hotel. Începusem să mă îngrijorez. N-ar fi trebuit să te scap din ochi.

Îi luă valiza ușoară și o aruncă pe un fotoliu. După care, o îmbrățișă și-i șopti lângă păr:

– Să nu-mi mai faci asta niciodată, Roselyn.

O asemenea atitudine o descumpăni.

– Știai unde eram, Patrick, îi spuse pe un ton obosit.

– Îmi imaginam tot felul de grozăvii. N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci singură.

Roselyn își puse capul pe umărul lui, fericită să se cuibărească acolo.

– Asta merita mai mult...

Patrick o îndepărtă brusc.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat? o întrebă strângând-o cu putere în brațe.

– Mă doare, Patrick.

Imediat, își slăbi strânsoarea degetelor și zâmbi:

– Iartă-mă, draga mea.

Dar trăsăturile îi rămăseseră încordate, iar zâmbetul era silit.

– Nu mă mai vrei?

Roselyn scutură din cap și se întoarse, tulburată de tensiunea pe care o simțea în el.

– Să ne așezăm și să bem ceva. Aș vrea să-ți vorbesc.

Roselyn își scoase pantofii și se așeză în fața fotoliului cel mai apropiat.

– Oare ce-ai putut face de ești atât de obosită? o întrebă Patrick calm, pregătind aperitivele.

Tânăra femeie așteptă să se așeze pentru a-i răspunde.

– Mi-am văzut părinții.

Ochii lui Patrick străluciră de mânie, dar își stăpâni vocea.

– Ne-am înțeles să așteptăm până duminică.

– N-ar fi mers, îi spuse ea cu tristețe.

– Te-au dezaprobat.

– Sunt îngrijorați, atâta tot.

– Au încercat să te facă să-ți schimbi părerea.

– Nu chiar. Ar vrea doar să ne mai gândim puțin și să ne căsătorim aici, îi explică Roselyn.

– Și tu? Ce le-ai spus?

În fața durității tonului, tânăra femeie se încruntă.

– Că nu vom schimba nimic din planurile noastre.

Patrick oftă îndelung, dar Roselyn reluă imediat:

– Iată de ce voiam să-ți vorbesc.

– Nu.

Tonul aspru o făcu să tresară.

– Nu vom schimba nimic. Bănuiam că te-ai dus să-i vezi, când te-am văzut întorcându-te atât de târziu. Am trăit un adevărat infern, întrebându-mă cum te vei comporta în fața împotrivirii lor. Cunosc acest gen de șantaj sentimental și nu-l voi suporta, Roselyn.

– Patrick, ascultă-mă, îl rugă aceasta. Părinților mei nu le va trece niciodată prin minte să-mi împiedice fericirea.

Bărbatul părea suspicios; oftând, ea continuă:

– Ascultă, n-ai avut niciodată o familie adevărată și nu poți înțelege, dar îmi iubesc părinții, și astăzi, i-am făcut să sufere. Le-aș fi făcut și mai mult rău dacă aș fi așteptat până duminică. Sunt bătrâni. Nu mi-am dat seama de asta.

– Exact! o întrerupse Patrick brutal. Și-au trăit viața și continuă să o trăiască împreună. A noastră ne așteaptă, Roselyn și nu ne va păsa de nimeni și de nimic.

Greșea, dar avea în același timp dreptate. Tânăra femeie lăsă capul în jos.

– Voiam doar să-ți cer o promisiune: după căsătorie să-i vizităm deseori.

– Asta este tot?

Vizibil ușurat, o atrase în brațe și o privi îndelung.

– Îmi era teamă că mă voi lupta cu ei, îi declară.

Izbucni în râs și o ridică în brațe.

– Pentru tine, m-aș lupta cu lumea întreagă. Acordă-mi o lună, nu, două și, ne vom întoarce să-ți vedem părinții. Îți convine?

Roselyn îi trecu brațul în jurul gâtului și-i zâmbi.

– Le-am putea spune asta duminică?

– Desigur, tot ce vvei...

O conduse tandru spre pat și se întinse lângă ea. Îi mângâie blând obrazul.

– ... Din moment ce ești a mea, adăugă abia auzit.

Capitolul 8

– Pune-ți rochia albastră, o sfătui Patrick pe Roselyn, care-și trecea garderoba în revistă, cu un aer nehotărât.

– Crezi? N-aș vrea să mă simt deplasată.

Își aținti o privire șovăitoare asupra ținutei însoțitorului său: pantaloni negri strâmți și o cămașă din satin, ușor descheiată pe bustul bronzat. Era teribil de seducător și o făcea pe tânăra femeie să-și piardă toată siguranța. Era obișnuită să vadă bărbați îmbrăcați într-o manieră mai convențională. Dar Patrick era deosebit, își aminti; își cunoștea puterea de seducție și se folosea deliberat de ea, când i se părea potrivit.

Scoase rochia albastră de pe umeraș și o îmbrăcă.

– Îți voi închide eu fermoarul, îi propuse el.

O sărută pe ceafă și o îmbrățișă strâns, privind-o în oglindă.

– Te ador în rochia asta. Stai liniștită un minut.

Ridică brațele pentru a-i trece în jurul gâtului un lanț care susținea un pandantiv din opal albastru.

– Oh, Patrick! șopti Roselyn. Este magnific!

– L-am văzut și nu m-am putut stăpâni să nu ți-l cumpăr. Este perfect cu rochia asta albastră, perfect pentru tine. Roselyn a mea cea rece, care ascunde o flacără.

Tânăra femeie se întoarse în brațele sale.

– O ascund destul de prost, spuse cu o voce surdă. Mulțumesc, Patrick.

Sărutul le reaprinse focul pasiunii și Roselyn se eliberă, râzând ușor:

– În ritmul ăsta, nu voi fi gata niciodată.

– Mi-ai părut gata.

– Oh, nu, în nici un caz. Trebuie să mă machiez, pentru a rivaliza cu toate acele sirene care nu vor avea ochi decât pentru tine.

– Nu te voi vedea decât pe tine.

– Și ai face bine. Să știi că și eu pot fi geloasă.

Patrick începu să râdă, trecându-i mâna de-a lungul spatelui, în clipa când își farda pleoapele.

– Ești imposibil! protestă Roselyn.

– Roselyn... făcu el, brusc serios.

– Da?

– Nu vom spune nimic în seara asta despre planurile noastre. Dacă toți acei oameni vor prinde de veste că ne căsătorim, seara va deveni repede insuportabilă. De fapt, mă întreb dacă este o idee bună să mergem acolo. Aș prefera să te am doar pentru mine.

– Oare de ce te temi, Patrick?

Îi reținu o clipă privirea în oglindă, înainte de a scutura din cap.

– De nimic. Acum, ești gata?

– Da.

Luară mașina Roselynei și conduse Patrick. În timpul drumului, Patrick își amuza însoțitoarea prin comentarii asupra unor anumiți invitați pe care îi vor întâlni. Roselyn recunoscu numele mai multor celebrități din cinematografie și televiziune. Era destul de mulțumită să cunoască în sfârșit lumea în care se mișca Patrick.

Se opriră în fața unei locuințe somptuoase în stil spaniol, construită în mijlocul unei vaste grădini. Casa lui Scott Hindley reprezenta bogăția la o scară până atunci necunoscută Roselynei și înaintă însoțită de Patrick spre ușa de intrare, nu fără o anumită teamă. Gazda îi întâmpină cu efuziune, dar când soția sa se întoarse spre ei, Roselyn simți cum toată siguranța o părăsește.

Lissa Hindley era tânăra femeie blondă care-l însoțise pe Patrick la studioul de televiziune. Aceasta își aținti asupra lui o privire caldă, care înghețā când Patrick își prezentă însoțitoarea. Timp de o secundă, ochii verzi ai Lissei trădară o ostilitate evidentă. Totuși, vocea îi exprima o amabilitate mieroasă.

– Desigur, sunteți tânăra profesoară care scrie cărți. Este încântător din partea ta, dragul meu, că ne-ai adus-o pe domnișoara Devlin.

– Sincer, Lissa, n-aș fi venit fără ea, ripostă cu severitate Patrick, zâmbindu-i Roselynei.

Își afirmase bine poziția și nu catadicsi să se asigure dacă declarația își atinsese scopul. Roselyn o văzu pe Lissa Hindley încrețind pleoapele; o clipă, se întrebă dacă avusese o aventură cu Patrick. Dar respinse foarte repede această idee, hotărâtă să nu se lase descumpănită de nimic.

Primele două ore trecură foarte repede. Patrick avu grijă s-o facă să participe la toate conversațiile și Roselyn reuși să-și

recapete siguranța. Cuplul se atașă până la urmă unui grup adunat în patio. După ce răspunsese la câteva întrebări, tânăra femeie se mulțumi să asculte conversația care se desfășura repede în jurul ei.

Se schimbau cuvinte despre cutare sau cutare celebritate, nu fără un anumit cinism care-i displăcu Roselynei, cu toate că lui Patrick părea să-i facă plăcere. Conversația era strălucitoare, dar pe un ton frivol care nu-i plăcu Roselynei. Va reuși oare să aprecieze o asemenea companie?

– Patrick, bandit bătrân!

Vocea răsunătoare îi făcu pe toți ceilalți să se întoarcă și tot grupul îl privi pe Rex Thornton mergând spre cuplu, cu un zâmbet larg.

– Încântat să te văd în plină formă! Mă întreb, cum faci!

Scutură mâna lui Patrick, îi salută pe ceilalți și o privi cu interes pe Roselyn.

– Atenție, făcu Patrick, este a mea? Ți-l prezint pe Rex Thornton, Roselyn. Nu-l lăsa să se apropie de tine.

– Roselyn? repetă nou-venitul, ridicând sprâncenele.

Tânăra femeie îi văzuse această mimică în mai multe filme: era unul dintre actorii cei mai cunoscuți din Australia.

– Devlin, completă ea cu un zâmbet.

– Aș fi foarte interesat să-ți stabilesc drepturile, bătrâne, declară Rex, așezându-se într-un fotoliu.

– Ai cere prea mult de la prietena mea, bătrâne, replică Patrick.

– Numește asta, prietenie! După ultima noastră seară la Cannes, a trebuit să fiu încărcat în avion și când mi-am recăpătat cunoștința zburam deasupra Pacificului.

Patrick începu să râdă și Rex deveni mai elocvent.

– După ce mi-ai suflat de sub nas toate femeile tinere seducătoare și m-ai încurajat să mă cufund într-o orgie alcoolică, ai avea îndrăzneala infernală să vrei să mă ții la distanță! Roselyn, îți spun: în comparație cu el, eu sunt un miel inocent.

Această ultimă declarație stârni o furtună de râsete ironice. Tânăra femeie râse de asemenea, dar fără să se amuze cu adevărat. Scott Hindley apăru și-i făcu semn lui Patrick. După ce schimbă câteva cuvinte cu gazda, acesta reveni lângă Roselyn, cu un aer abătut.

– Scott vrea să-mi vorbească despre unele detalii referitoare la cartea mea. Mă poți aștepta aici, sau preferi să mă însoțești?

– Mă voi simți foarte bine aici, îl asigură Roselyn.

De-abia dispăru că Rex Thornton puse mâna pe scaunul ei.

– Vorbește-mi despre dumneata, îi spuse cu un aer îmbietor.

– Nimic de făcut, Rex. Îi aparțin.

Îi adresă un zâmbet ironic.

– La naiba! Oare ce are el și nu am eu?

– Nu-mi dau seama. De ce nu-mi vorbești despre dumneata? Aș putea face comparație.

Actorul acceptă cu plăcere și o încântă cu câteva episoade interesante din viața sa. Era amuzant, dar timpul trecea și Patrick nu se întorcea. În cele din urmă, Roselyn se hotărî să înceapă să-l caute.

– Iartă-mă, Rex. Trebuie să mă pudrez din nou.

O licărire de malițiozitate se aprinse în ochii actorului.

– Dumneata poate îi ești fidelă, dar el nu este. Caută și vei găsi.

În fața acestei insinuări, tânăra femeie roși și se întoarse. Rex Thornton predica în parohia sa, își spuse. Totuși, inima îi bătu mai repede. Se simțea străină în lumea lui Patrick și cu siguranță, el ar avea aceeași impresie în a sa.

Nu-l văzu nicăieri. Scott Hindley se făcea remarcat: râsul său nu putea trece neobservat. Roselyn simți teama crescând în ea. În timp ce-și afirma că absența lui Patrick era complet nevinovată, se îndreptă spre vestiar.

După ce-și retușă machiajul, nu-și dori să li se alăture din nou celorlalți. Străduindu-se să se întoarcă în vestibul, ezită. N-ar fi trebuit să vină la această serată. Vocea lui Patrick, devenită mai dură sub efectul exasperării, domina zgomotul de voci încurajator. Provenea dintr-o încăpere a cărei ușă era întredeschisă și, fără să stea pe gânduri, Roselyn o împinse cu zâmbetul pe buze…

Dar bătu imediat în retragere și se amestecă în mulțime, ca o somnambulă, până în clipa în care o lovi un chelner. Luă un pahar de pe tava lui și-l goli dintr-o înghițitură. Poate șocul produs de alcool îi va pune mintea în stare de funcționare? Dar imaginea Lissei Hindley în brațele lui Patrick deveni și mai clară. Văzuse distinct mâna lui Patrick trecând încet pe spatele gol, cealaltă fiind așezată într-un gest de intimitate pe un șold rotund. Lissa se agățase cu pasiune de el, iar în mișcarea buzelor lor, nu era nimic inocent. Roselyn nu știa ce să facă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– L-ai găsit?

Complet dezorientată, ridică ochii goi asupra lui Rex Thornton.

– Nu? În acest caz, cu atât mai bine pentru mine. Vino să dansăm, frumoaso.

O conduse spre câteva perechi care urmau un ritm de rock și, imediat, Roselyn se potrivi cu mișcările sale.

– Să știi, nu servește la nimic să perseverezi cu el.

Tânăra femeie îl privi cu un aer bănuitor.

– Patrick este nestatornic. Cu mine este mai sigur.

Voia să flirteze, atâta tot.

– Nu sunt cumpărător, îi declară ea.

Rex o strânse lângă el, imprimând evoluţiei lor un ritm mai senzual.

– Eşti sigură? Împreună, am putea face o muzică sublimă.

Tânăra femeie îi adresă o privire dezgustată.

– Chiar îţi lipseşte imaginaţia, Rex! Replica asta aparţine unui film de categoria B.

Cu ochii la cer, actorul căuta inspiraţie.

– Ce crezi de: „Dacă te-aş lua cu mine în Casbah?“ făcu pe un ton melodramatic, însoţit de celebra sa ridicare a sprâncenelor.

– Ajunge, Rex. Şterge-o!

Vocea lui Patrick era şuierătoare.

– Iartă-mă, bătrâne, făcu grav Rex..

Îi dădu drumul Roselynei şi se înclină adânc, într-un salut ironic.

Fără să-l privească, Patrick o luă pe tânăra femeie în braţe şi o strânse s-o sufoce.

– Nu vreau să te văd în alte braţe decât ale mele, Roselyn.

Aceasta îşi stăpâni un râs amar. Patrick îşi dădu seama că se încordase.

– La naiba! Oare n-ai înţeles ce gen de tip este? O întrebă cu mânie, antrenând-o în dans.

– Vă găsesc multe puncte comune, răspunse ea pe un ton glacial.

Patrick plecă ochii asupra feţei sale palide şi oftă.

– Iară-mă. Sunt stupid. La drept vorbind, n-am mai fost niciodată gelos.

– Totuşi, ai obiceiul să-ţi împarţi femeile cu ceilalţi, Patrick.

Acesta se opri pentru a o privi mai bine.

– Oare ce ți-a povestit Rex?

– Adevărul, îmi închipui.

– Da, îmi imaginez, făcu el cu o grimasă.

Îi mângâe încet obrazul.

– Dar este trecutul, Roselyn.

– Zău? Nu mai vreau să dansez. Aș vrea o băutură foarte alcoolizată, într-un pahar mare.

Se întoarse, dar Patrick o prinse de braț și o opri.

– Ce ai?

– N-ai nici un drept să faci pe amantul gelos, spuse tânăra femeie pe un ton amar.

– Ți-am cerut scuze, replică Patrick încet.

– Oare ce așteptai de la mine, în timp ce te ocupai de treburile tale? Trebuia să mă fac mică de tot într-un colț?

– Nu, desigur.

– Asta este ceea ce-ți dorești? Să închid ochii în timp ce tu te distrezi în altă parte?

Luat pe nepregătite de o asemenea vehemență, o privea cu gura căscată.

– Roselyn! Cum poți spune un asemenea lucru?

Tânăra femeie își înghiți cuvintele gata să-i scape. Nu era nici momentul, nici locul.

– Chiar am nevoie să beau ceva.

Puțin liniștit, Patrick dădu din cap.

O duse în interiorul casei, când fură abordați de cealaltă femeie care îl însoțise pe Patrick la studio.

– Patrick, în sfârșit! Mmm, ce aspect, în seara asta! Făcu ea, strecurându-și o mână prin deschiderea cămășii de mătase.

– Ai băut prea mult, îngerul meu, spuse acesta, cu un gest abil pentru a se elibera.

– Nu mă săruți, pentru Anul Nou?

– Nu înainte să bată miezul nopții. Pe curând.

Era prea mult.

– Patrick, vreau să plec, replică Roselyn.

– Imediat?

– Da, imediat.

Surpriza făcu loc îngrijorării.

– Spune-mi ce nu este în regulă, Roselyn.

– Sau mă duci la hotel, sau îmi dai cheile de la mașină. Plec, spuse rece tânăra femeie.

Patrick îi cercetă fața hotărâtă și, fără o vorbă nimănui, o duse în grădină. Se întoarseră la hotel într-o tăcere tensionată. Când ușa apartamentului se închise în urma lor, Patrick trecu la atac. Întinse brațele, dar Roselyn îi scăpă și se îndreptă spre dulapul de haine unde se aflau valizele.

– Ce naiba se întâmplă? o întrebă furios.

– Mă întorc acasă, în universul care este al meu. Nu vreau să mă mai căsătoresc, Patrick.

Acesta traversă încăperea din câțiva pași mari și o prinse cu fermitate pe tânăra femeie.

– Pot să știu de ce? spuse, scrâșnind din dinți.

Calmă, Roselyn îi susținu privirea.

– Răspunsul este foarte simplu. Nu doresc să împărtășesc viața ta.

Patrick se strădui să rămână stăpân pe situație și declară cu o voce reținută.

– Ce s-a întâmplat de te-a făcut să-ți schimbi părerea?

– O știi perfect! exclamă Roselyn cu tristețe.

– Ar fi binevenită o cât de mică explicație, îi ripostă pe același ton.

– Acolo, la acei oameni, asta este viața ta, Patrick. De ce nu te întorci acolo?

– Tu ai ținut să mergi la serata asta blestemată. Pentru mine era fără importanță.

– Câtă dreptate ai! „Fără importanță“ este expresia potrivită! Și ți-a făcut plăcere fiecare clipă fără importanță, toate cuvintele fără importanță, subînțelesurile riscante, lingușelile și chiar sărutările fără importanță. Sau aveau totuși vreuna, Patrick?

Acesta închise ochii, iar Roselyn simți o crudă satisfacție văzând că-l atinsese. Fără să-i mai acorde atenție, continuă să-și îngrămădească rochiile una peste alta în valiză. Deschise un sertar; Patrick îl închise brutal.

– Nu pleci nicăieri. Vom lămuri această poveste.

O trase spre un fotoliu și o obligă să se așeze.

– Rămâi aici! Îți voi aduce acel pahar de alcool pe care îl doreai atât de mult.

Tânăra femeie se surprinse tremurând. Reacția șocului, își spuse. Acceptă paharul, dar se cramponă în hotărârea de a pleca îndată ce se va simți destul de tare.

– Presupun că nu faci aluzie la sărutările schimbate la sosire, reluă Patrick cu un aer întunecat. Rămâne așadar, Lissa Hindley.

Roselyn tăcea, bând cu înghițituri mici.

– Nu am nici un amestec, Roselyn. Întâlnirea cu Scott se terminase și veneam spre tine. Lissa m-a atras în acea încăpere. Voia să se distreze. Am refuzat cât mai politicos posibil.

– Foarte politicos, făcu tânăra femeie sarcastic.

– După părerea ta, ar fi trebuit s-o pălmuiesc? Sărutul acela era o ultimă încercare din partea sa, pentru a mă face să-mi schimb părerea. Nu mi-am schimbat-o.

– Dar tu nu faci nimic pe jumătate: sărutul acela este dovada, izbucni ea cu dispreț. Cu siguranță, acea Kate nu-știu-cum ar fi avut dreptul la același tratament, dacă se prezenta ocazia? Ca și oricare femeie care ți s-ar fi agățat de gât. N-ai fi pălmuit-o pe nici una, nu-i așa, Patrick?

– Cred că nu vezi situația din perspectiva reală. La urma urmei, este noaptea de Anul Nou.

– O noapte în care totul este permis? insistă Roselyn cu răutate.

– Nu începe să dramatizezi! Nu-mi place deloc! Deloc! repetă Patrick cu violență. Ești singura femeie care există pentru mine.

– Ei bine, pentru mine, tu nu mai exisști, declară tânăra femeie cu un dispreț glacial.

Bărbatul păli îngrozitor.

– Nu vorbești serios. Ești tulburată.

– Mai mult decât ai fost tu, văzându-mă dansând cu Rex Thornton. Lumea se prăbușise în jurul meu. Rex m-a găsit singură într-un colț, ca o marionetă fără sfori. M-a luat să dansez. Ai sosit, clocotind de gelozie, dar ieșeai din brațele alteia. Mă crezi în stare să duc această viață dublă? Niciodată!

Patrick tresări la aceste acuzații înverșunate.

– Lasă-mă să-ți explic, spuse repede. Lissa...

– Nu vreau să aud nimic.

– Fii echitabilă, Roselyn, insistă.

Aceasta întoarse spre el o față lipsită de expresie.

– Era cel mai bun mijloc de a scăpa de ea, continuă Patrick. Fără această concesie, ar fi fost insuportabilă tot restul serii. Este genul...

– Înțeleg. Dacă una din noi două trebuia să fie jignită, preferai să fiu eu.

– Nu, la naiba! izbucni Patrick. M-am săturat până peste cap de această destrăbălată stupidă! De-abia aştepta să facă o scenă, agăţându-se de ceva ce n-a existat niciodată. Într-o noapte, la Cannes, s-a strecurat în patul meu şi am comis greşeala să n-o trimit înapoi. Ăsta este trecutul, Roselyn, nu are nimic de-a face cu tine şi cu mine, înţelegi?

– Nu, nu înţeleg, îi replică tânăra femeie cu înverşunare. Îţi place să-ţi exerciţi puterea de seducţie. Este cel mai bun atu al tău şi asta m-a dezgustat când te-am întâlnit. Iar acum, şi mai mult.

– Ah, da? scrâşni Patrick.

Tânăra femeie nu avu timp să facă vreo mişcare. Îi smulse paharul din mână şi o forţă să se ridice. În zadar se zbătea împotriva braţelor puternice. Ochii strălucitori ai lui Patrick arătau hotărâre.

– Nu te voi lăsa să pleci, Roselyn.

N-avea rost să se măsoare fizic cu el. Roselyn rămase pasivă, strânsă lângă el.

– Îţi pierzi timpul, Patrick, murmură. Nu mă vei putea reţine la nesfârşit.

– Am nevoie de tine, Roselyn. Nu mă părăsi.

Aceste cuvinte o atinseră drept în inimă, slăbindu-i hotărârea. Îşi freca încet bărbia de părul ei, punând în acest gest toată dorinţa şi disperarea sa. Roselyn începu să cedeze. Patrick observă asta, îi prinse bărbia şi o obligă să-l privească. Ochii îngrijoraţi o priveau cu intensitate.

– Te iubesc, n-am iubit pe nimeni ca pe tine, insistă cu voce scăzută. Nici o alta nu mai contează.

– Când nu există alta, suspină ea.

Era incapabilă să-l creadă şi de asemenea, incapabilă să se desprindă de el.

– Roselyn, îți jur...

– Nu! Faptele contează, nu vorbele!

– Este adevărat.

Tânără femeie nu avu timp să-i ghicească intențiile. Îi simți gura peste a sa, caldă, insistentă, pasionată; foarte hotărâtă să-i smulgă vreo reacție. Îl lăsă cu o indiferență pasivă. Patrick era foc, Roselyn, cenușă rece. Totuși, reuși să aprindă o scânteie. Cu arta unui amant priceput, îi insuflă dorință și în mod irezistibil, tânăra femeie se abandonă sărutărilor și mângâierilor lui.

– Te iubesc, te iubesc, îi murmura fără încetare.

Tânăra femeie voia să-l creadă, avea nevoie să-l creadă, era însetată cu disperare de dragostea sa. Dar, brusc, simți mâna lui Patrick mângâindu-i spatele gol. Revăzu distinct aceeași mână mângâind chiar în același fel spatele Lissei Hendley. Îl respinse cu putere.

– Lasă-mă! îi strigă cu respirația tăiată.

Se îndepărtă și-și aranjă îmbrăcămintea. Această clipă de pasiune o smulsese de sub vraja sa, dând la iveală rana din inimă. Un sunet de neînțeles îi scăpă din gât. Lacrimile îi țâșniră din ochi. Înghiți convulsiv, pentru a elibera cuvintele care o sufocau.

– Astfel ai crezut că mă poți păstra! Ai crezut că va fi suficient să-ți exerciți tehnica incomparabilă pentru a mă poseda!

– Nu!

Întinse brațele spre ea. Îl lovi la întâmplare, atingându-i bărbia. Patrick dădu capul pe spate și ea profită de asta pentru a se da înapoi.

– Nu te apropia!

– Pentru Dumnezeu, Roselyn!

– Nu mă atinge. Dacă-ți imaginezi că pentru asta mă voi căsători cu tine, te înșeli. Toată săptămâna aceasta m-ai ținut sub farmecul tău, dar nu voi cădea din nou în aceeași capcană.

Dispreţul care se desluşea în vorbele sale îl împietri pe Patrick locului.

– Îmi voi termina de făcut bagajele şi voi pleca. Nimic din ceea ce vei putea spune sau face nu mă va împiedica.

Fără să se mai preocupe de prezenţa sa, termină de îngrămădit lucrurile. În clipa când lăsă capacul, safirul îi scânteia pe deget. Făcu inelul să alunece încet, şi-l căută cu privirea pe Patrick. Era aşezat, aplecat în faţă, cu capul în mâini. O clipă, fu gata să cedeze; inima imploră imediat încă o şansă. Dar se izolă în suferinţa sa, se apropie de masa joasă şi puse inelul în apropiere de paharul de care el nu se atinsese.

– Nu pleca, Roselyn.

Parick ridicase brusc capul. Disperarea din ochii săi era copleşitoare. Trăsăturile feţei i se adânciseră, iar pielea netedă, era de o paloare bolnăvicioasă.

– Îmi pare rău, dar trebuie, spuse tânăra femeie.

– Spuneai că mă iubeşti.

Roselyn se agăţă cu disperare de hotărârea sa.

– Iubeam un vis. Şi acum, m-am trezit complet. Nu pot trăi cu adevăratul Patrick. Te rog, dă-mi cheile de la maşină şi lăsă-mă să plec.

El scutură negativ din cap.

– Oricum, voi pleca. Voi avea mai multe greutăţi, atâta tot.

Nu-i răspunse. Cu un oftat, Roselyn se întoarse pentru a-şi lua valizele. În clipa în care se aplecă, pandantivul de opal îi jucă în faţa ochilor. Imediat, schiţă un gest instinctiv pentru a-i deschide încuietoarea.

– Păstrează-l!

Comanda o făcu să tresară. Aruncă o privire în spatele ei. Cheile îi sunară la picioare.

– Dacă trebuie să pleci, atunci pleacă! adăugă cu sălbăticie.

– Nu vreau să-l păstrez, exclamă Roselyn.

Dar degetele tremurânde, nu reușeau nimic.

– La ce mi-ar folosi!

Patrick se ridică aproape amenințător.

– Crezi oare că vreau să păstrez o cât de mică amintire de la tine? Șterge-o! Întoarce-te în lumea ta mică și bine închisă, în care nimeni nu face greșeli de neiertat.

Îi întoarse violent spatele și rămase nemișcat. O clipă descumpănită, Roselyn adună cheile, își luă valizele și se îndreptă rapid spre ușă. Din prag, se întoarse.

– N-ai făcut nici o greșeală, Patrick, spuse cu tristețe. Ți-ai urmat drumul. Eu sunt cea care a comis greșeala. Adio.

Ajunsă în mașină, nu putu merge prea departe. Lacrimile o orbeau. Se opri în josul drumului. Puse capul pe volan, scuturată de suspine puternice. Cu inima sfâșiată, își plângea visul, moartea acelui vis. În cele din urmă lacrimile încetară, dar rămase suferința. Drumul fu un coșmar.

Casa o aștepta, asemenea unui sanctuar. Pătrunse în ea cu profundă ușurare, intră clătinându-se în camera sa și-și văzu în oglindă fața răvășită. Pandantivul de opal părea că-i face batjocoritor cu ochiul. Și-l smulse de la gât și-l aruncă într-un sertar. Cu un fel de frenezie, scăpă de rochia pe care Patrick o admirase atât de mult. Tremurând, se ghemui în pat și se înfășură în pături, căutând să-l uite. Totul se terminase, se terminase definitiv. Doar somnul putea s-o ajute să scape de chin.

Capitolul 9

Era însărcinată! Roselyn o știuse înainte de a avea confirmarea medicului, dar refuzase s-o creadă. Destinul nu-i putea juca această festă! Patrick, își amintea, declarase că i-ar plăcea să aibă copii. Un val de disperare se abătu asupra ei. Voia din toată ființa să-i anunțe vestea, să-l vadă sosind în mare grabă, să se afle din nou în brațele lui, să-l audă spunând din nou c-o iubea. Dar, se gândi cu amărăciune, mai mult decât ea, un copil nu avea loc în universul lui Patrick.

De data aceasta, își înfrână slăbiciunea. Avea un motiv să-l respingă. Nu trebuia să cedeze și să alerge spre el, sub pretext că era însărcinată. De altfel, Patrick n-o mai voia. Îl copleșise cu disprețul ei, îl insultase, îi întorsese spatele. Dacă o iubise, cu siguranță ucisese acea dragoste. Copilul pe care îl va naște nu va avea tată.

Începu prin a-și da demisia de la colegiu. Colegilor le explicase că voia să se consacre muncii de scriitor. Nu vorbi nimănui despre sarcină.

Chiar cu părinții săi, refuzase orice discuție referitoare la despărțirea de Patrick. Nu înțeleseseră niciodată dragostea sa pentru el; acum nu le putea accepta afecțiunea și încurajarea. Continua să meargă să-i vadă, din datorie, dar ochii lor puneau întrebări care făceau vizitele penibile.

Săptămânile treceau și, în cele din urmă, Roselyn îi repugnă să mai iasă în lume. Se închise în sine și rămase în casă. Patrick o obseda. Îi purta copilul și nu reușea să-și alunge imaginea lui din minte. Era incapabilă să se apuce din nou de scris și, la cel mai mic pretext, începea să plângă. Încă șase luni lungi, până la nașterea bebelușului! Dacă voia să facă ceva pozitiv, va trebui să părăsească Tergola, să scape de amintiri.

În duminica de paște, se duse la Jirrong. Invitația la prânz a părinților, îi dădea ocazia să li se destăinuie. Va pleca și nu putea să-i lase în ignoranță. O întâmpinară cu căldura obișnuită. Roselyn încercă să se destindă, să participe cu naturalețe la conversație și reuși cu mare greutate să onoreze masa de sărbatoare. Când veni timpul cafelei, își adună tot curajul. Dar tatăl i-o luă înainte.

– Roselyn, acum au trecut patru luni. Mama și cu mine înțelegem că îți este greu să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat de Crăciun, dar suntem îngrijorați pentru tine.

– Nu arăți bine, draga mea, îl susținu Joyce. Sunt sigură că nu ai destulă grijă de tine. De ce nu vii să petreci un timp cu noi?

În fața afecțiunii îngrijorate, tânăra femeie simțea un nod în gât. Își mușcă buzele pentru a încerca să-și stăpânească lacrimile care-i veneau în ochi.

– Vei face cum vei vrea, reluă tatăl său. Nu vrem să intervenim în treburile tale personale.

Roselyn scutură din cap.

– Voi pleca... Doresc să merg în Montagnes Bleues, adăugă, în fața expresiei alarmate a părinților. Am nevoie de o schimbare totală.

– Ah, vrei să iei vacanță, oftă Martin Devlin cu ușurare. Poate este o idee bună.

– Nu, tată, deloc. Nu mă voi întoarce înainte de un anumit timp. Voi închiria o casă și mă voi instala acolo, poate până la sfârșitul anului.

– Dar se apropie iarna, protestă mama sa. Acolo va fi foarte frig.

Roselyn oftă, venise timpul să spună totul.

– Trebuie să plec mamă. Aștept un copil, la sfârșitul lui septembrie.

– Oh, biata mea dragă...

Joyce văzu lacrimile țâșnind din ochii fiicei sale. Se ridică repede, venind să o înconjoare tandru cu brațele.

Tânăra femeie, care lupta împotriva emoției, fu scuturată de un frison. Își șterse cu stângăcie ochii, se ridică la rândul său și bâigui:

– Îți cer iertare mamă. Nu voiam să te necăjesc, dar am nevoie de ajutorul tău.

– Dar bineînțeles, draga mea.

Aruncă o privire de avertisment soțului care rămase așezat, suspect de tăcut.

– Ce putem face? Te poți bizui pe noi.

– Aș fi foarte fericită dacă vei veni să mi te alături când nasc.

– Roselyn, nu vrei să-ți schimbi părerea, să rămâi cu noi? Oare chiar trebuie să mergi atât de departe?

– Am nevoie să fiu singură, mamă, răspunse cu o urmă de disperare.

– Roselyn, o întrerupse tatăl, pe un ton ursuz, l-ai informat pe Patrick Hagan?

Ea scutură din cap.

– De ce?

– Haide, Martin...

– La naiba, Joyce! Este tatăl copilului. Roselyn l-a iubit destul pentru....

– Taci, tată, te rog, murmură tânăra femeie, ridicând spre el ochii triști. Nu vreau să-i spun nimic.

Cu trăsăturile schimbate de mânie, Martin dădu cu pumnul în masă.

– Egoistul ăsta, care nu este bun de nimic! Ar fi putut măcar să se asigure că nu vei veni...

– Martin, taci! interveni prompt soția sa.

– Sunt la fel de răspunzătoare ca și el, declară calm Roselyn. Iar acum, această responsabilitate este în întregime a mea, pentru că nu l-am respins pe Patrick. Iată de ce nu vreau să-i spun nimic, tată. M-a implorat să ne căsătorim, am refuzat. Nu pot să accept nimic de la el. Așa că, te rog, să nu mai vorbim despre asta.

– Dar îl iubeai, Roselyn, protestă slab mama sa.

O durere insuportabilă sfâșie inima tinerei femei. Da, îl iubise pe Patrick. Încă îl iubea. Simțea o nevoie acută de a-l avea din nou lângă ea. Nu pe Patrick din seara aceea fatală, ci pe bărbatul care i se dezvăluise în cursul câtorva zile trăite în comun. Dar era imposibil, știa asta.

– Să nu mai vorbim, mamă. Voi avea un copil și îmi voi relua viața de unde am lăsat-o. Trebuie. Voi pleca săptămâna viitoare.

În ciuda îngrijorării lor evidente, părinții îi acceptară decizia. În cursul săptămânii următoare, o înconjurară cu afecțiunea lor constantă. Roselyn le promise să le scrie cu regularitate, să aibă grijă de ea în mod rezonabil și să închirieze o casă dotată cu telefon. Fu o ușurare să le spună la revedere.

***

În regiunea Katoomba, centrul turistic din Montagnes Bleues, Roselyn alese o cabană de unde se descopereau pante abrupte și văi împădurite: un peisaj complet diferit de cel pe care-l vedea de acasă.

Nu-i trebui mult timp pentru a se instala și a-și face un program regulat. Era conștientă de necesitatea unei discipline personale. Își limita munca zilnică la carte, la cinci ore pe zi și făcea plimbări lungi. Îi plăcea atmosfera liniștitoare a munților; părea în afara timpului și, brusc, problemele tinerei femei își găsiră adevărata perspectivă.

Zilele deveniră rapid mai scurte și mai reci. Pentru prima dată în viață, Roselyn cumpără o pătură electrică; își cumpără de asemenea haine moi, călduroase. Strânse provizii: începuse să ningă și s-ar fi putut să se afle izolată. Scrisorile părinților soseau cu regularitate și le răspundea conștiincios, vorbea cu ei despre desele vizite la medic și despre sănătatea sa perfectă, pentru a-i liniști.

Trezindu-se într-o dimineață, descoperi un peisaj acoperit cu zăpadă. Încântată, se îmbrăcă rapid, pentru a merge să respire aer proaspăt, tonifiant. Cu o plăcere nespusă, făcu bulgări de zăpadă și-i aruncă în trunchiurile copacilor, izbucnind în râs când își atingea ținta. Brusc, această bucurie redeșteptă în ea amintirea altor bucurii. Lăsă încet amintirile atât de mult timp respinse, să-i cuprindă mintea.

Timpul acela între Crăciun și Anul Nou fusese atât de minunat, strălucind de fericire, arzând în incomparabila

intimitate a iubirii. Da, acum recunoștea, îl alungase prea repede pe Patrick. Îl judecase prea aspru, întorcând spatele unei iubiri care, cu puțină răbdare, toleranță, ar fi putut înlătura toate greutățile.

Patrick o iubise. Fără acea dragoste reciprocă, zilele acelea n-ar fi avut atâta farmec. O iubise, dar o scurtă săptămână nu fusese de-ajuns să-l dezbare de anumite atitudini profund înrădăcinate. Îi afirmase că sărutul schimbat cu Lissa era fără importanță și în cele din urmă îl crezu. Ani de-a rândul se dedase la acel gen de jocuri amoroase; obiceiurile de o viață nu se schimbă de la o zi la alta.

Îi revedea expresia disperată, în timp ce-l copleșea cu disprețul ei. Oarbă și surdă la rugămințile sale, nu fusese și mută. Departe de asta. Cuvintele jignitoare, îngrozitor de crude, i se îngrămădiseră pe buze. Dacă i-ar fi înfipt un pumnal direct în inimă, n-ar fi omorât mai sigur dragostea pentru ea.

Într-adevăr, Patrick nu încercase s-o revadă, să-i vorbească. Îi strigase că nu voia să păstreze nici o amintire de la ea. Oare unde era acum? Cu alta? Pentru Patrick, existau întotdeauna alte femei.

Dar pentru ea, vor mai exista alți bărbați? Nu-și putea imagina asta. Va continua să trăiască în lumea ei mică, bine închisă... dar singură. Își va iubi copilul. Acest gând o însenină brusc. La început, îl respinsese, considerându-și sarcina ca o pedeapsă a slăbiciunii sale. Își strânse brațele peste pântec, de parcă i-ar fi comunicat micuței ființe ce creștea în ea, toate speranțele sale. Patrick nu se va mai întoarce niciodată, dar păstra o parte din el. Copilul era al ei.

Dimineața aceea reprezenta o cotitură în viața Roselynei. Își termină cartea și i-o trimise lui Claude, cu o scrisoare. Nu-i

vorbise despre starea sa și nu spuse mai mult nici în acea scrisoare. Îi cerea doar să se ocupe de publicarea romanului; ea era în vacanță, îi declară, și nu voia să fie deranjată de detalii. Știa, Claude îi va supraveghea interesele cu zelul său obișnuit.

Acum, tânăra femeie nu mai avea altă preocupare decât bebelușul său. Îi făcu plăcere să aleagă niște hăinuțe și cumpără cele necesare pentru naștere.

N-avea importanță sexul copilului; totuși se gândea la el ca la un băiat. Așteptarea se apropia de sfârșit; de-abia aștepta să-și țină fiul în brațe.

Joyce Devlin sosi și afecțiunea sa asiduă trezi rând pe rând indulgența și enervarea fiicei sale. Dar, când veni clipa, fu fericită de prezența mamei. Fiul său veni pe lume în seara de 28 septembrie. Îi fu dat imediat și, în fața părului negru și creț, lacrimile îi veniră în ochi. Îl strânse convulsiv la piept. În adâncul inimii, și-ar fi dorit ca Patrick să fi putut împărtăși această bucurie cu ea.

Medicul îi văzu lacrimile și o liniști cu un zâmbet.

– Este perfect, domnișoară Devlin. Nu vă faceți nici o grijă.

– Știu, îi răspunse. Este superb.

O copleși un val de caldă dragoste maternă.

Își numi fiul Andrew. Îl hrănea și se ocupa de el cu nespusă încântare, dar, la clinică, avea prea mult timp să se gândească. Când îl ținea pe Andrew în brațe, acesta îi amintea puternic de Patrick. Martin Devlin venise să i se alăture soției. Părinții o vizitau în fiecare zi, aducându-i sprijin și încurajare. Totuși, avea crize de depresie. Era foarte firesc, după naștere, declarase medicul. Dar ea știa că rădăcinile tristeții sale era mai adânci.

Într-o zi când își alăpta fiul, tatăl său veni să-i țină companie. Ochii tinerei femei erau plini de lacrimi; fu incapabilă să-și ascundă suferința. Martin se apropie de ea și-i luă mâna cu afecțiune.

– Ce ai, comoara mea? Nu-i poți mărturisi bătrânului tău tată? o întrebă cu blândețe.

În fața acestei tandre îngrijorări, nu-și mai putu stăpâni suspinele.

– Oh, tată! îngăimă cu disperare. Uită-te la Andrew!

– Ei bine? Este un copil frumos, debordând de sănătate.

Roselyn scutură capul.

– Este portretul viu al lui Patrick. Acum, nu-l voi mai putea uita niciodată.

Martin Devlin simți un șoc puternic. Și-l alungase pe Patrick din gânduri și avu nevoie de o clipă pentru a înțelege sensul cuvintelor Roselynei. Gânditor, făcu semn unei infirmiere să vină să ia copilul. Își îmbrățișă fiica și aceasta se prinse de el, plângând în hohote. Se calmă până la urmă, îi dădu drumul și își șterse fața. În acea clipă, Martin atacă problema direct: tăcerea asupra acestui subiect, nu folosea la nimic.

– Acum, care îți sunt sunt sentimentele față de Patrick? o întrebă.

Cu buzele strânse, tânăra femeie rămase tăcută.

– Haide, nu-ți fie teamă să mărturisești. Îl iubești? Îl detești?

– Îl iubesc încă, murmură Roselyn.

Martin Devlin se gândi o clipă la această declarație, înainte de a o întreba pe un ton nesigur:

– Să mă fi înșelat atât de mult pe seama lui, Roselyn?

Aceasta dădu din cap, fără să spună nimic, iar Martin se încruntă.

– Acum, ți-ai schimba oare părerea, dacă ar mai vrea să te ia de soție?

Roselyn făcu un semn afirmativ, apoi negativ, din cap.

– Nu mai știu nimic, tată. De altfel, nu poate să mă mai vrea, după maniera în care l-am tratat. Am vrut să-l jignesc și am reușit cu o cruzime fără egal. Nu mai am nimic de așteptat de la el.

Copleșită de durere, închise ochii. Martin Devlin deveni brusc conștient de gravitatea disperării fiicei sale. Trebuia să facă ceva. Să nu mai ascundă adevărul și să înfrunte problemele cu demnitate.

– Trebuie să-i scrii, Roselyn, declară.

Aceasta deschise ochii, stupefiată.

– Trebuie să-i scrii și să-i anunți nașterea lui Andrew. Dacă este bărbatul pe care-l crezi, nu va întârzia să se afle în fața ușii tale.

– N-aș vrea să se întoarcă din cauza lui Andrew.

Îi adresă tatălui său un zâmbet timid.

– Nu te neliniști. Îmi voi reveni. Această slăbiciune ridicolă vine de la depresia de după naștere. Doctorul a spus-o.

Martin o privi cu gravitate.

– Roselyn, nici un bărbat demn de acest nume nu va accepta să fie lăsat neinformat de existența propriului fiu. Scrie-i, vei vedea. Într-un fel sau altul, vei ști cum stau lucrurile cu sentimentele lui Patrick Hagan.

– Vom vedea, murmură tânăra femeie. Ai făcut excursii? îl întrebă pentru a schimba subiectul.

Martin acceptă diversiunea cu regret, dar în clipa plecării reveni la preocuparea sa majoră.

– Referitor la scrisoarea aceea, Roselyn, mai gândește-te. O treabă neterminată nu este niciodată bună.

Avea dreptate. Evident, după părerea tinerei femei, Patrick, nu putea avea nici cea mai mică dorință să reia legătura cu ea, dar era rău să-i ascundă existența fiului său. Voia copii, i-o spusese și, dacă nu se va căsători niciodată, Andrew ar putea fi unicul său fiu. Îi va scrie. Dacă venea, poate... Se strădui să respingă speranța nesăbuită care se născu in inima sa.

În timpul săptămânilor următoare, Roselyn compuse numeroase scrisori, dar nu trimise nici una. În zadar încercase să nu exprime nici o rugăminte, o observa totuși printre rânduri. În sfârșit, când Andrew și ea se instalară la Tergola, reuși să compună un mesaj care anunța pur și simplu evenimentul. Îl reciti pentru a fi absolut sigură.

„Dragă Patrick,

Fiul nostru s-a născut pe 28 septembrie. L-am numit Andrew. Să știi că îmi asum toată responsabilitatea și nu-ți cer nimic. Te informez de nașterea lui, pentru că mi-ai spus într-o zi că-ți doreai copii. M-am gândit că aveai dreptul să știi de existența fiului tău.

Cu sinceritate,
Roselyn“

Vârî scrisoarea într-un plic, scrise adresa și se duse s-o pună la poștă, în timp ce Andrew dormea încă. Își ascultase conștiința. Acum, era rândul lui Patrick. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Săptămânile trecură. Se apropia Crăciunul. Scrisoarea rămăsese fără răspuns. Tensiunea tinerei femei se domoli, făcând loc unei pasivități banale. Speranța care luptase atât de mult să trăiască, murise dureros. O înmormântă sub pregătirile de Crăciun. Cel puțin avea un fiu cu care să sărbătorească.

Capitolul 10

Roselyn fu trezită de soneria insistentă a telefonului. Amorțită, neliniștită să audă că era sunată la acea oră nepotrivită, ieși cu greu din pat. Andrew scoase un strigăt ușor și ea se grăbi să răspundă.

– Alo?

– Roselyn, tu ești?

Îi recunoscu vocea și simți că leșină.

– Patrick? întrebă pe un ton neîncrezător.

– Da. Tocmai m-am întors din Europa și am găsit scrisoarea ta. Pot să vin să te văd? Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd pe micuț, îi explică pe un ton distant, impersonal.

Roselyn își veni cu greu în fire.

– Când?

– Am de luat câteva măsuri. În două zile?

Era tulburată, dorind cu disperare vizita sa și temându-se în același timp de vârtejul care urma.

– Ești de acord, Roselyn?

De data aceasta, vocea lui Patrick era tensionată.

– Da. Dacă ești sigur că asta dorești...

– Îți voi telefona la sosirea pe aeroport.

Închise. Respirând greu, Roselyn lăsă încet receptorul. Încerca să-și amintească fiecare vorbă a sa. După toate aparențele, subestimase reacția lui Patrick la scrisoarea sa, pentru că era gata să lase tot, pentru a veni imediat. În două zile, maximum trei, va fi acolo. Vocea fusese de-ajuns s-o zdruncine cu putere. Ce va face prezența sa?

Își petrecu restul nopții agitându-se în pat. O clipă se frământa, în clipa următoare se grăbea să-l vadă pe Patrick sosind; de-abia aștepta să-l revadă, își mărturisea, dar se temea de consecințele acestei regăsiri.

A doua zi dimineață, o trezi plânsul lui Andrew. Se duse să-și ia bebelușul și-l aduse cu ea în pat.

– Nu știi, dragostea mea, dar tatăl tău va veni să te vadă.

Fața mică se încreți și Andrew scoase un strigăt puternic: nu era acolo pentru a face conversație, părea să spună, ci pentru a bea lapte de la mama lui.

Roselyn zâmbi și murmură:

– Ești la fel de pretențios ca tatăl tău...

Ziua fu grea. Făcu curățenie generală și-și petrecu după-amiaza făcând cumpărături. Nu cunoștea planurile lui Patrick și ținea să fie pregătită pentru orice eventualitate. Se surprinse anticipând mâncăruri rafinate și-și reproșă prostia. Era de preferat să-și urmeze cursul vieții normale.

A doua zi nu mai avea nimic de făcut. Andrew simțea frământarea mamei sale și se arătă foarte agitat. În cele din urmă îl luă să facă o plimbare cu mașina. La o jumătate de oră de casă, o neliniști un gând. Patrick ar fi putut lua un avion mai devreme

decât prevăzuse și va lipsi la vizita sa. Evident, o va suna din nou, dar cât ai clipi din ochi se întoarse din drum, nevrând să piardă nici măcar un minut din prezența sa.

După-amiaza trecu greu și veni seara. În cele din urmă, se culcă și de-abia reuși să adoarmă.

La ora șase și jumătate, o trezi telefonul. Se grăbi spre aparat și își înăbuși un oftat de ușurare auzind vocea lui Patrick.

– Sunt la aeroport, Roselyn. Nu vreau să pierd timpul la telefon. Ai putea oare să-mi reții o cameră într-un motel apropiat? o întrebă pe un ton repezit.

– Pentru cât timp, Patrick? îl întrebă cu calm.

Dar sângele îi palpita nebunește în vene.

– Să spunem două săptămâni. Într-un fel sau altul, ar trebui să fie de-ajuns, îi răspunse el pe un ton obosit.

Fu incapabilă să-și dea seama ce voia să spună.

– Dacă vrei să te ocupi de asta, pornesc la drum, adăugă Patrick.

– Foarte bine. Pe curând, îi spuse simplu.

– Așa este.

Ca electrizată, tânăra femeie făcu un duș, își spălă părul, îmbrăcă un halat de baie și-și făcu patul. Îl auzea pe Andrew jucându-se cu bilele plasei agățate peste patul său. Se duse să-l ia și zâmbi când îl văzu întinzând brațele spre ea.

– Oh, sper că tatăl tău te va iubi, îi murmură.

Erau atâtea de făcut! Îl hrăni pe Andrew, îl îmbrăcă într-un combinezon pentru baia de soare. Era mândră de corpul mic, bronzat și viguros. Ochii interesați ai copilului o priviră îmbrăcând o rochie din pânză albastră, toată încheiată în nasturi. După mai multe apeluri fără succes, reuși în sfârșit să rețină o

cameră pentru Patrick, într-un motel apropiat. Îl luă pe Andrew cu ea la bucătărie, îl instală în scăunelul său și își luă micul dejun.

Privirea îi revenea neîncetat la pendulă; nervii îi erau încordați la maximum. În stradă se opri o mașină, dar refuză să privească pe fereastră, de teamă să nu fie decepționată. Când răsună soneria, i se păru că inima i se va opri în loc. Îl luă pe Andrew călare pe șold și se duse cu el să-i întâmpine tatăl.

Privirea lui Patrick trecu încet de la mamă la copil. Cât despre Roselyn, nu-și revenea descoperind la el o asemenea schimbare. Slăbise și oboseala îi scofâlcise fața.

– Bună ziua, Patrick, murmură. Vrei să intri? adăugă, punând mai multă forță în voce.

Acesta ezită, plecându-și ochii spre valiză.

– O vei putea lăsa în vestibul.

– Mulțumesc. Arăți bine, Roselyn.

– Iar tu, pari obosit. Vino și ia loc.

Îl precedă în camera de zi.

– Mulțumesc, dar mi-ar face plăcere să-mi dezmorțesc picioarele. Tocmai am făcut o călătorie foarte lungă.

– Vrei cafea? îl întrebă cu un calm bine imitat.

– Mulțumesc, îi răspunse politicos.

Roselyn se aplecă să-l pună pe Andrew în fotoliul său, dar Patrick îi preîntâmpină gestul.

– Pot să-l țin puțin? Voi fi foarte atent.

Fără o vorbă, îi întinse copilul. Patrick se întoarse și se apropie de fereastra mare pentru a-și examina mai bine fiul. După toate aparențele, acesta nu avea încredere în necunoscut.

Roselyn văzu apărând un zâmbet pe fața lui Patrick. Trecu în bucătărie. Când se întoarse cu tava, Andrew râdea în hohote, agitându-și mânuțele. Tatăl său zâmbea de plăcere.

– Este superb, declară.

– Este și părerea mea, spuse tânăra femeie râzând la rândul său. Îl voi lua, până când îți bei cafeaua.

Așeză copilul în micul său fotoliu. Andrew se zbuciuma și scotea mici strigăte pentru a le atrage atenția. Râzând, Patrick îngenunche lângă el și-l gâdilă pe burtică, ceea ce îl făcu să scoată strigăte de bucurie. În fața acestei scene, tânăra femeie simți o emoție dureroasă, care-i strângea gâtul. Patrick îi aruncă o privire, îi remarcă trăsăturile încordate și propria față se întunecă.

– Mulțumesc pentru că mi-ai scris, Roselyn. Știu foarte bine cât a trebuit să te coste.

Aceasta întoarse ochii. Nu-i putea simți privirea fără să-i dezvăluie bucuria pe care i-o aducea prezența sa. Se așeză, își luă ceașca și folosi distrată lingurița.

– Ți se va răci cafeaua dacă n-o bei imediat, spuse, pentru a umple tăcerea.

Patrick veni și se așeză în fața ei.

– Ți-am reținut o cameră la motelul „Frumosul țărm de mare“, reluă ea. Este la două grupuri compacte de case de aici. Sper să te simți bine acolo.

Vorbea automat, tulburată să-l simtă atât de aproape.

– Mulțumesc.

Patrick își bău cafeaua cu înghițituri mici, fără să înceteze să-l observe pe Andrew.

– Păreai surprinsă când te-am sunat în noaptea aceea, reluă el, aţintindu-şi asupra Roselynei o privire pătrunzătoare. Oare nu te aşteptai la vizita mea?

Tânăra femeie roşi şi ridică din umeri.

– Nu ştiam cum vei reacţiona. N-am primit nici un răspuns la scrisoare şi am dedus că nu te interesa copilul.

– Asta era, mormăi Patrick posomorât. Şi erai mulţumită? o întrebă pe un ton amar, care o descumpăni pe Roselyn.

Orice speranţă de împăcare dispăruse. Resentimentele lui Patrick erau prea profunde.

– Nu, răspunse. Îţi acceptam decizia, atâta tot. Ceea ce faci cu viaţa ta , nu mă priveşte.

Patrick făcu o mină cinică.

– Da, nu mă miră această părere din partea ta.

Se lăsă pe spate în fotoliul său, cu un oftat de oboseală.

– Era o scrisoare foarte sobră, Roselyn. Nu-mi dădea nici un mijloc de a şti dacă vizita mea va fi sau nu binevenită.

– Oare asta era important?

– Oh, da. Mi-ai dăruit un fiu, dar, dacă ţin să-l văd mai des, îmi va trebui asentimentul tău, nu? făcu încet, fără s-o scape din ochi.

Roselyn îi susţinu privirea fără să cedeze.

– Asta depinde de tine.

– Spune-mi de ce mi-ai scris, Roselyn?

Aceasta se întoarse spre Andrew şi trăsăturile i se îmblânziră.

– Eşti tatăl lui. Aveai dreptul să ştii de existenţa sa. Şi Andrew avea dreptul să-şi cunoască tatăl. Dacă vrei sau nu să faci parte din viaţa lui, decizia îţi aparţine.

Patrick nu răspunse. Tânăra femeie se întoarse spre el. Îşi privea încă bebeluşul şi o dragostte intensă i se citea în ochi.

– Pot să-l iau în brațe?

Vocea exprima o emoție profundă. Fără să răspundă, Roselyn îi dădu copilul, iar el îl strânse la piept, legănându-l încet.

– Are ochii tăi.

– Da, făcu simplu tânăra femeie.

– Ai suferit mult, aducându-l pe lume?

– Nu. A fost o naștere ușoară.

Între ei se lăsă tăcerea. Andrew adormise. Roselyn îl luă de la Patrick, indicându-i prin semne că trebuia să-l pună în pat. În cameră, întârzie. Avea nevoie să-și revină din acel șoc brutal. Imaginația nu o pregătise pentru realitate, pentru nota de duritate din atitudinea lui Patrick față de ea, pentru dragostea spontană care o arăta lui Andrew, pentru suferința ei, văzându-i împreună. Își apăsă inima cu mâna, ca pentru a-i domoli bătăile, inspiră adânc și se întoarse în camera de zi.

Capul lui Patrick era aplecat pe umăr, avea ochii închiși și respira profund. Părea atât de obosit, încât nu încercă să-l trezească. Profita de ocazie pentru a-l examina, fără să fie observată. Într-un an, îmbătrânise considerabil: obrajii i se scofâlciseră și sub ochi pielea se ridase. Simți dorința de a-i șterge ridurile, de a-și trece degetele prin părul mătăsos, dar rezistă acestei porniri. Se așeză puțin mai departe, pentru a-l privi dormind și a face un bilanț al celor întâmplate.

Încă nu avuseseră timp să abordeze mobilul vizitei sale. Prin întrebările puse, îi distrusese tinerei femei orice inițiativă. Nu dezvăluise nimic despre el, în afară că situația îl interesa în mod deosebit. După toate aparențele, Andrew constituia centrul emoțiilor sale, iar Roselyn trebuia să descopere ce intenții avea pentru viitor. Dacă venise pur și simplu pentru a-și vedea fiul,

următoarele două săptămâni îi vor părea foarte lungi, iar vizitele ulterioare vor fi un continuu chin. Dacă ar fi arătat cel mai mic semn de tandrețe, n-ar fi rezistat mult timp. Dar Patrick își concentrase toată dragostea asupra lui Andrew. Acum, tânăra femeie trebuia să-și construiască apărări indispensabile, pentru a evita să sufere.

Bebelușul începu să plângă, iar Roselyn fu uluită de rapiditatea cu care trecuse timpul. Se duse repede la copil, fără să-i lase timp să-și reclame masa, cu energia obișnuită. Îl luă din pătuț și, după ce-și deschise rochia începu să-l alăpteze. Îl privi cu îngăduință. Cel puțin el putea s-o iubească. Era reconfortant.

Un zgomot ușor o scoase din meditație. Înălță capul și-l văzu pe Patrick rezemat de tocul ușii. Tresări, ceea ce provocă un protest din partea lui Andrew. Schimbă rapid partea și-i aruncă lui Patrick o privire liniștitoare.

– Nu durează mult.

Acesta avea încă trăsăturile trase de oboseală, era foarte palid și ochii exprimau extenuare.

– Nu te grăbi, îi murmură.

Dar, în loc să plece, veni să se așeze pe marginea patului și privea bebelușul care sugea cu convingere.

– Îmi pare rău că am adormit. Voiam să-ți vorbesc.

– Trebuie să fii teribil de obosit, răspunse în șoaptă, Roselyn. Te voi conduce imediat la motel și te vei putea odihni, adăugă.

Andrew se săturase, în sfârșit. Îl așeză lângă ea și se aranjă repede.

– Nu te jena, Roselyn. Erai atât de frumoasă astfel.

Aceasta roși și luă din nou bebelușul în brațe, ca pentru a se apăra de trupul său.

– Voi pregăti prânzul, bâigui.

După ce-l instală pe Andrew în fotoliul său, se duse să se refugieze în bucătărie. Patrick o urmă și se așeză pe un taburet, observând-o în timp ce se agita. Tânăra femeie nu știa ce să spună, iar tăcerea lui Patrick nu avea nimic încurajator. Acesta o întrebă brusc:

– Sub ce nume l-ai declarat pe Andrew?

– Cel de Devlin. Ce altceva aș fi putut face?

– Probabil nu a fost deloc ușor pentru tine.

Roselynei i se păru că citește în ochii săi o anumită îngrijorare și se grăbi s-o alunge, prea mândră pentru a-i accepta simpatia.

– Nu, Patrick. Am scris o altă carte. Și tu, ce ai făcut în tot acest an?

– Mi-am omorât timpul. Am participat la câteva competiții nautice și m-am plimbat prin Europa. M-am întors când a început să fie fric. O existență complet fără scop și în acest timp, într-un colțișor al Australiei, tu aduceai pe lume fiul nostru, iar eu n-am știut nimic, încheie cu amărăciune.

Tânăra femeie făcu un ultim retuș salatei, servi biftecul și duse farfuriile în camera de zi. Mâncară un timp în tăcere. Patrick vorbi primul, cu o voce înăsprită de ironie.

– Presupun că nu ți-a venit în minte că m-aș putea simți răspunzător.

– Ba da, murmură ea.

– Și n-ai putut să-mi faci cunoscută vestea mai curând? De ce nu mi-ai cerut să vin? adăugă mai blând.

Roselyn își așeză cu grijă cuțitul și furculița și ripostă:

– Îmi pare rău, Patrick. Nu era... o perioadă prea ușoară pentru mine. Am încercat să-ți scriu mai devreme, dar.... n-a fost ușor, repetă.

– Înţeleg... În sfârşit, sunt aici. Şi am intenţia să rămân, Roselyn. Într-un fel sau altul, va trebui să te înveţi să-mi suporţi prezenţa.

Un fior uşor străbătu spatele tinerei femei. În ochii lui Patrick nu exista nici o tandreţe. Amărăciunea sa părea indestructibilă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Privirea însoţitorului său se înăspri şi mai mult.

– Îmi vreau fiul, vreau să ocup locul meu în viaţa lui Andrew. Să-l văd crescând zi de zi şi nu doar ocazional. Îmi doresc să fiu pentru el un tată adevărat, să mă găsească aici, când va avea nevoie de mine. Mă auzi?

Incapabilă să-i mai suporte răceala din privire, Roselyn închise ochii. În planurile lui, nu exista nimic pentru ea. Totul era pentru Andrew.

– Da.

– Fără comentarii?

– N-ai terminat.

– Soluţia este evidentă.

– Spune-o, insistă tânăra femeie.

– Pentru a obţine ceea ce doresc, cel mai simplu este să ne căsătorim.

Îi aştepta reacţia; nu exista nici una. Disperarea o devasta pe Roselyn. Vorbind, s-ar fi trădat...

– Ştiu că nu-ţi doreşti deloc să te căsătoreşti cu mine, reluă Patrick cu voce aspră. Cuvintele şi faptele tale m-au convins pe deplin. Dar, lăsând la o parte sentimentele personale, sper că vei lua în calcul avantajele unei căsătorii de convenienţă. Nu voi pretinde nimic de la tine. Vei fi absolut liberă. De fapt, mai liberă

decât ești acum, pentru că voi fi aici pentru a-l supraveghea pe Andrew și pentru a vă asigura existența.

Făcu o pauză, iar Roselyn profită.

– Și propria ta libertate, Patrick?

– Libertate să fac ce? spuse acesta cu un râs aspru.

Îi citi în ochi amintirea deziluziilor. Scutură din cap și vocea i se îmblânzi.

– Orice ți-ai putea închipui, acesta este purul adevăr: în tot acest timp, ai fost tot ceea ce-mi doream. Acum, mă interesează o singură libertate: aceea de a-mi iubi fiul și de a avea grijă de el. Voi împlini patruzeci de ani. Andrew este singurul meu copil. M-am plimbat străbătând lumea întreagă și acum știu că locul meu este aici.

Roselyn nu se putea îndoi de sinceritatea acestor vorbe. Dar oare, va putea suporta acest gen de relație cu el?

– Am nevoie de timp să mă gândesc, declară.

– Voi aștepta. Nu sunt grăbit. Nu voi pleca nicăieri. Sunt aici pentru totdeauna, Roselyn, chiar dacă îmi accepți sau nu propunerea.

– Ce înțelegi prin asta?

– Că indiferent de decizia ta, am intenția să cer naționalitate australiană. Dacă îți repugnă prea mult să te căsătorești cu mine, voi cumpăra o casă în apropiere: astfel, Andrew va putea veni să mă vadă. Cred că nu-mi vei refuza asta, adăugă cu răceală.

Tânăra femeie simți capcana închizându-se asupra ei și se îngrozi. Strângând convulsiv pumnii, se străduia să-și recapete calmul necesar unei asemenea discuții.

– Şi Andrew va fi împărţit între noi?

– Alegerea îţi aparţine.

Îşi împinse scaunul şi se ridică.

– Mulţumesc pentru prânz, Roselyn. Din nefericire, nu mi-a fost deloc foame. Dacă binevoieşti să-mi spui unde se află motelul, voi merge să mă odihnesc.

Aceasta se ridică la rândul său, cu picioarele tremurând.

– Te voi conduce.

– Îl laşi pe Andrew singur?

– Nu risc nimic. Nu-mi va lua decât zece minute şi-i pot cere vecinei să-l supravegheze.

Când îl lăsă în faţa motelului, Patrick anunţă înainte de a pleca:

– Dacă-mi permiţi, voi reveni mâine dimineaţă.

Roselyn răspunse cu un semn din cap şi-l privi îndepărtându-se. N-o mai iubea. Poate ar fi acceptat să-l vadă locuind nu departe de ea, dacă nu l-ar mai fi iubit, dar îl iubea încă şi o asemenea situaţie îi va fi de nesuportat. Totuşi, să se căsătorească în asemenea condiţii, însemna să-şi asume riscul unui dezastru...

Dar poate Andrew îi va apropia din nou? Ştia că-i va accepta oferta. Un an întreg încercase, fără rezultat, să şi-l alunge din minte şi din inimă. De la naşterea lui Andrew, dorinţa de a-l avea lângă ea sporise şi mai mult. Patrick îi oferea acum o a doua şansă, o şansă foarte fragilă; dar va profita de ea. Nu ştia unde va duce căsătoria lor, dar Patrick va fi acolo, la bine şi la rău.

Capitolul 11

Roselyn îl scotea pe Andrew din baie, când soneria anunță sosirea lui Patrick. Înfășură bebelușul într-un prosop mare și moale, în timp ce se străduia să-și domolească agitația inimii. Nu revenise asupra deciziei de a se căsători cu Patrick, dar știa foarte bine, orice relație personală între ei se sprijinea pe mâinile nevinovate ale băiețelului lor. Cu Andrew cuibărit pe umărul său, se duse să deschidă ușa.

Patrick le zâmbi. Zâmbetul îi era adresat mai mult fiului său, dar o ajută să-și calmeze oarecum temerile. Purta blugi și un pulover și părea mai relaxat. Ridurile săpate de oboseală se estompaseră, ochii își pierduseră expresia de epuizare. Redevenise el, iar Roselynei îi fu foarte greu să nu-și trădeze dragostea. Adoptă un ton glacial, dar prietenos.

– Intră, Patrick. Îl voi instala pe Andrew în apropierea piscinei, pentru baia de soare. Vrei să ni te alături?

– Dacă-mi permiți, răspunse acesta cu o voce atent detașată.

– Dacă l-ai duce tu, până pregătesc o cafea?

– Cu plăcere.

Întinse brațele spre bebeluș. Făcând-o, nu putu evita orice atingere a tinerei femei, dar acționă foarte natural, fără să pară tulburată de apropierea sa. Toată atenția îi era concentrată asupra fiului lui.

– Mulțumesc, Roselyn, spuse.

Înainte de a intra în bucătărie, îl privi coborând treptele din spatele casei, cu copilul în brațe. În timp ce filtrul se încălzea, îi observă pe fereastră. Patrick întinse cu grijă prosopul pe iarbă și se asigură că nu făcea cute sub bebeluș. Se întinse pe peluză lângă fiul său, cu capul sprijinit în mână. Amețit de libertate, Andrew își agita mânuțele și piciorușele. Un zâmbet îmblânzea trăsăturile tatălui, care-i examina mânuțele și piciorușele. Profund emoționată de acest tablou, Roselyn nu se putu împiedica să zâmbească.

Puse ceștile și o farfurioară cu prăjituri pe o tavă și o luă la piscină.

– Deja sunt un tătic prea îngăduitor, declară Patrick vesel.

Tânăra femeie zâmbi.

– Andrew adoră să fie complet gol.

– Cine l-ar putea condamna?

Roselyn puse tava pe masa din grădină. Spera că această bună dispoziție nu va dispărea subit. Se temea de revenirea tensiunii îngrozitoare din ajun.

– Vrei să bei cafeaua acolo unde ești?

– Nu. Vin.

Roselyn se așeză pe un șezlong. Îndată ce Patrick fu lângă ea, i se muiară picioarele. Așezați unul în fața celuilalt, nici măcar nu se gândiră la micul dejun.

– Ai dormit bine? îl întrebă tânăra femeie, pe un ton care se voia natural.

– Da, spre surprinderea mea, îi răspunse strâmbându-se. Ultimele două zile au fost mai degrabă agitate. După scrisoarea ta, am dat din colț în colț. Era un anunț foarte sec, Roselyn. Nu-ți imaginezi ce am simțit.

– Nu știam cum vei primi vestea, spuse aceasta roșind. Nu voiam să te fac să crezi că îți ceream ceva.

– Dumnezeule Atotpuernic! Mi-ai adus copilul pe lume. Aveai dreptul să-mi ceri orice!

Descumpănită de pasiunea pe care o trăda vocea sa, Roselyn făcu un efort pentru a răspunde, pentru a se explica.

– Nu este adevărat, Patrick și o știi. Te-am alungat din viața mea.

Tăcerea se prelungea. În cele din urmă îi aruncă o privire însoțitorului. Aplecat în față cu coatele pe genunchi, își freca mâinile una de alta. Privirea îi era ațintită asupra lui Andrew.

– Ei bine, Roselyn, ai avut timp să te gândești, declară în sfârșit. Vrei să-mi dai un răspuns?

Privirea resemnată arăta că se aștepta la un refuz.

– Dacă într-adevăr vrei, mă voi căsători cu tine, nuanță ea cu voce tremurândă.

Simți surpriza lui Patrick, dar nu-l privi.

– Da, vreau, îi răspunse.

Întoarse în sfârșit capul și ochii lui aruncau o provocare.

– Mi-ar plăcea să știu la ce mă pot aștepta din partea ta. Va fi vorba de un armistițiu, sau vom putea lega o prietenie durabilă? Trebuie să fie greu de stăpânit ura și disprețul, când trăiești unul lângă celălalt.

De data aceasta, Roselyn, nu-și mai putu ascunde tristețea.

– Asta este oare ceea ce simți pentru mine?

– Eu?

Stupefacția îi smulse masca de indiferență. Chipul i se îmblânzi și o licărire de vulnerabilitate îi trecu prin privire.

– Cum ar fi fost posibil? Mi-ai oferit cel mai frumos cadou pe lume! Voi face orice pentru a vă face fericiți pe tine și pe Andrew. Întrebam doar dacă vei accepta, să-mi faci sarcina mai ușoară.

Din răspunsul său, Roselyn luă curajul de a vorbi.

– Nu te detest, Patrick; nu te-am detestat niciodată. Mi-a trebuit mult timp pentru a reuși să accept ceea ce s-a întâmplat anul trecut. Scriindu-ți, speram că vei veni, dar numai dacă ai fi dorit asta.

Își plecă ochii și adăugă:

– Speram de asemenea să-ți fi dorit să formezi o familie cu noi... De data aceasta, voi încerca să fiu mai tolerantă.

Răspunsul îi fu primit în tăcere și îl privi pe Patrick cu îngrijorare. Expresia îi era greu de descifrat.

– Este foarte generos din partea ta, Roselyn, spuse în sfârșit. Mă temeam atât de mult de un refuz.

– Încă un lucru, Patrick, murmură aceasta.

Se simți roșind și de jenă își aținti privirea asupra copilului.

– Dacă vom forma o familie, n-aș vrea ca Andrew să fie singurul fiu.

Îl auzi recăpătându-și cu greu respirația.

– Ești gata să împarți patul cu mine? Să faci din căsătoria noastră o căsnicie adevărată? o întrebă cu o notă de neîncredere în voce.

– Tu nu dorești asta? îl chestionă..

O teribilă disperare îi chinuia inima.

– Dumnezeule, da! izbucni Patrick. Dar nu mă așteptam... credeam...

Își trecu mâna prin păr cu nervozitate.

– ... Credeam că pentru tine sunt doar tatăl lui Andrew.

Roselyn scutură din cap, căutând mai mult curaj.

– Nu vreau frustrări și neînțelegeri. Dacă vrei cu adevărat să-ți împarți viața cu noi, împărțirea trebuie să fie totală, în măsura posibilului.

– Te-ai gândit bine, Roselyn? Să nu faci promisiuni pe care nu ești sigură că le vei putea ține. Este mult mai ușor să te abții de la orice relație fizică, decât să te vezi respins, îi explică precaut.

Aluzia la scena de anul trecut o făcu să pălească.

– Asta este ceea ce vreau, afirmă.

– Cât timp îți trebuie înainte de celebrarea căsătoriei?

– Sunt pregătită. Vom merge la Jirrong în această după-amiază, pentru a semna documentele necesare.

– Nu ții la o cununie religioasă?

– Nu. Dar știi că va mai trebui să așteptăm o lună?

– Da, îmi amintesc. Pot foarte bine să aștept o lună, chiar mai mult timp, dacă trebuie. Trebuie să fiu absolut sigur de tine. Este destul de ușor să iei o hotărâre, mai greu este s-o pui în practică. O lună îți va lăsa timp să te obișnuiești cu prezența mea.

– Vrei să locuiești aici, cu noi? îl întrebă pe un ton nesigur.

– Nu. Dar mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții cât mai curând posibil. Dacă mergem la Jirrong în această după-amiază, vom putea trece să-i vedem?

Roselyn îi aruncă o privire surprinsă, dar părea perfect sincer.

– Cred că da. Tata este la pensie și iese puțin. Totuși, ar fi mai bine să-i sun, adăugă ridicându-se. Este timpul să-l ducem înăuntru pe Andrew.

Luă bebelușul. Patrick o urmă în casă și până în camera copilului. O privi punându-l în pat și rămase lângă el în timp ce tânăra femeie se duse să telefoneze. După o avalanșă de comentarii surprinse și de întrebări prudente, doamna Devlin îi invită la cină. Roselyn închise și oftă. Masa nu va fi ușoară. Curiozitatea părinților putea spori tensiunea dintre ea și Patrick. Depășiseră niște obstacole, dar relația lor rămânea fragilă.

– Sunt de acord? întrebă Patrick din ușă.

Se întoarse spre el.

– Da. Suntem invitați la cină.

– Nu pari foarte în largul tău.

– Părinții mei vor fi neliniștiți, Patrick.

– Am intenția să-i liniștesc.

– Tata...

Se întrerupse și schiță un gest nervos.

– Îmi este ostil? Era de așteptat, spuse el.

– Nu, nu chiar ostil, dar...

– Ascultă, să vorbim deschis.

Se apropie de ea și-i puse blând mâinile pe umeri. Ochii îi cercetau privirea.

– N-am venit aici pentru a-ți crea probleme, ci pentru a-ți face viața mai ușoară. Știu că părinții au o mare importanță pentru tine. Știu de asemenea că nu pot avea deloc o impresie bună despre mine. Dar vreau să încerc să le schimb părerea.

– Mulțumesc, murmură Roselyn, cu ochii plini de lacrimi.

O clipă, crezu că o va săruta. Degetele i se strânseră pe umeri și se aplecă ușor înainte. În ochi îi ardea o flacără, care se stinse aproape imediat. Se îndepărtă și își privi ceasul.

– Ar fi mai bine să plec. Îți poți aduna actele necesare: certificatul de naștere și restul?

– Da.

– La ce oră vrei să plecăm?

– La ora unu și jumătate.

– Am înțeles.

Și plecă fără să-i lase timp s adauge ceva. Roselyn se înfioră. Sperase în alinarea îmbrățișării sale. Oare de ce plecase atât de repede? Se temea să nu se vadă respins încă o dată? Ce simțea față de ea? Când îl întrebase, îi dăduse un răspuns indirect, care părea să facă din ea exclusiv mama fiului său. Desigur, părea foarte decis să construiască și o relație solidă, și-i era profund recunoscătoare pentru asta. Dar, măcar dacă ar fi sărutat-o...

Totuși, își adună actele de care avea nevoie, cu inima mai ușoară. Mâncă de prânz, îl trezi pe Andrew, îi dădu biberonul și îl îmbrăcă. Apoi se pregăti ea; îmbrăcă haine ușoare, atrăgătoare. Când îl întâmpină pe Patrick, la ora unu și jumătate, o făcu cu un zâmbet larg și cu ochi strălucitori. Fu surprinsă să-l vadă în costum de oraș, cu cravată.

– Am o ținută prea ceremonioasă? se îngrijoră.

– Nu. Nu mă așteptam, atâta tot. În general, tu ai un stil mai degajat.

Patrick strânse din buze și tânăra femeie își aminti prea târziu de propriile acuzații de anul trecut.

– Sunt gata, reluă repede. Vrei să preiei răspunderea asupra coșulețului lui Andrew?

– Desigur.

Trecu prin fața ei pentru a lua coșulețul și-i zâmbi copilului care-l privea gângurind.

Roselyn închise ușa de la intrare, se îndreptă spre mașină și deschise portiera din spate pentru a-i permite lui Patrick să-l

așeze pe Andrew pe banchetă. Îi întinse cheile, dar o refuză: ea cunoștea drumul. Pe drum, îi puse întrebări despre părinți și despre restul familiei.

Ajunseră la timp la Palatul de Justiție și umplură o serie de chestionare. Era ora trei și jumătate și Andrew începuse să se agite, când ajunseră la familia Devlin. Patrick avea trăsăturile crispate. În mod spontan, tânăra femeie își trecu brațul pe sub al său. El îi aruncă o privire nesigură.

– Totul va fi bine, afirmă Roselyn. Ei îmi doresc doar fericire.

– Și eu, Roselyn. Și sunt sincer.

– În acest caz, n-ai de ce te teme, îi ripostă zâmbind.

Tuffy năvăli brusc pe aleea grădinii și, după obiceiul său, făcu pe câinele de pază feroce, până când o recunoscut pe tânăra femeie. În acea clipă începu un dans frenetic, nu fără a arunca niște chelălăituri prudente lângă Patrick.

– Se crede un dog, pe cuvânt, făcu Roselyn râzând.

– N-am fost încă niciodată mușcat.

– Mai ales să nu te formalizezi dacă Tuffy are prioritate. Este regina casei, chiar dacă mama se preface că o ceartă.

Doamna Devlin deschise larg ușa.

– Mulțumesc, mamă. Pune coșulețul jos, Patrick. Îl voi lua eu pe Andrew.

Apăru Martin Devlin. Tuffy sărea bucuroasă în jurul picioarelor tuturor. Roselyn ridică bebelușul pentru a-l pune la adăpost de demonstrațiile sale și le zâmbi părinților.

– Sper că nu vă deranjăm. V-am anunțat foarte târziu. Patrick de-abia aștepta să vă cunoască.

– Nu, deloc. Încântat să vă cunosc, domnule Hagan, spuse calm Martin întinzând mâna.

– Cu siguranță mai puțin decât mine, domnule și doamnă Devlin, răspunse acesta grav.

Își strânseră mâinile. Joyce, agitată, îi conduse în camera de zi și îi făcu să se așeze.

– Probabil aveți nevoie de o ceașcă bună de ceai, declară.

Și, fără să aștepte răspuns, porni în direcția bucătăriei, luând-o cu ea pe Tuffy.

Roselyn oftă. Remediul universal al mamei sale, pentru vindecarea oricăror rele nu se aplica deloc situației prezente, dar era maniera sa de a spune bun venit. Nu fără teamă, își aținti privirea asupra tatălui său: spera că și el se va arăta generos. Acesta își aprindea pipa cu cea mai mare concentrare. După câteva fumuri, își aținti asupra lui Patrick privirea severă a ochilor albaștri.

– Dacă am înțeles bine, vreți să vă căsătoriți cu fiica mea, domnule Hagan.

Inima tinerei femei se strânse; tonul ceremonios era de rău augur. Îi aruncă lui Patrick o privire rapidă. Acesta susținu fără să crâcnească privirea lui Martin.

– Într-adevăr.

– Pentru Andrew?

Patrick ezită, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Andrew este fiul meu, domnule Devlin și vreau să mă ocup de el. Contează foarte mult pentru mine.

– Și Roselyn? Contează și ea?

Tânăra femeie își ținu respirația.

– Roselyn a contat pentru mine încă din prima clipă. Ar fi putu să mă cheme în orice moment și aș fi alergat. Regret profund că n-a considerat potrivit s-o facă mai curând. Dar mi-a acordat o a doua șansă și sper să n-o decepționez.

De data aceasta, inima Roselynei începu să bată nebunește. Oare vorbea serios? Voia să-l creadă? Tatăl său se încruntă, fluturându-și pipa.

– După părerea mea, în lumina a ceea ce s-a întâmplat anul trecut, luați o decizie foarte pripită, imprudentă.

– Tată, te rog, interveni Roselyn.

Acesta își aținti asupra ei o privire încărcată de îngrijorare.

– Îți pui tot viitorul în joc, draga mea. Patrick Hagan apare într-o zi și a doua zi te căsătorești cu el. Oare nu poți aștepta să-ți pui sentimentele la încercare? Mama ta și cu mine nu vrem să te vedem petrecând încă un an asemănător cu cel precedent. De-abia ți-ai revenit și...

– Taci!

Era în picioare, cu Andrew în brațe. Ochii i se plimbau cu neliniște de la unul la celălalt.

– Anul trecut, eu am fost cea care a decis, nu Patrick, iar tu o știi foarte bine, tată. Și de data aceasta, hotărârea îmi aparține. Mă voi căsători cu el și, dacă fac iar o greșeală, îi voi suporta consecințele.

– Și anul trecut erai foarte sigură de tine, Roselyn. N-ai vrut să aștepți și te-am văzut întorcându-te ca un animal rănit.

Martin spusese prea mult. Patrick, aplecat în față, o cerceta pe Roselyn cu îngrijorare.

– Gata, declară prompt, înainte de a se întoarce spre tatăl său. Gata, tată. Te rog. Este viața mea.

Acesta păru pe punctul de a protesta, dar oftă și ridică mâinile într-un gest de resemnare.

– O lună, Roselyn. Nu este suficient, când ți-e toată viața în joc, insistă totuși, cu un ton mai calm. Nu vrei să ai puțină răbdare, nu numai pentru tine, ci pentru Andrew?

– Nu.

– De ce?

– Știi foarte bine. Totul este aranjat. Am semnat deja actele necesare, adăugă.

Martin Devlin își frecă bărbia și privi perechea cu o rezervă evidentă.

– Sper din adâncul sufletului că de data aceasta știți ce faceți, declară în sfârșit.

În acea clipă, Joyce își făcu intrarea. Împingea o masă rulantă, pe care, în mijlocul serviciului de ceai, trona o prăjitură mare cu căpșuni, acoperită cu frișcă.

Roselyn își binecuvântă în sinea sa mama. Era la capătul răbdării și nu dorea să continue această discuție mai mult timp.

– Cu siguranță, vei fi fericită să afli vestea, Joyce, făcu tatăl său: se căsătoresc într-o lună.

– Ți-am spus eu, Martin. Aflând despre sosirea dumitale, Patrick... Îți pot spune Patrick, nu-i așa? Și spune-mi Joyce... Da, am fost convinsă că voiai să te căsătorești cu Roselyn. Altfel, nu ai fi venit. Ți-am pregătit o cafea: în bucătărie mi-am amintit că americanii nu beau ceai. Iar în borcanul acesta mic, este frișcă.

– Mulțumesc. Prefer cafeaua, este adevărat, spuse Patrick.

Părea stupefiat că a fost atât de repede acceptat de Joyce.

– Soția mea are o fire extraordinară, declară ironic Martin: acceptă totul, fără întrebări.

– De ce să te amesteci, Martin? Va fi în zadar, vor face cum vor vrea.

Întinse brațele spre copil.

– Îl voi lua pe Andrew, pentru a te lăsa să-ți bei ceaiul, Roselyn. Este frumos, nu-i așa Patrick?

– Sunt întru totul de părerea dumneavoastră.

– N-ai putea să pleci, să-l lași?

– Ar fi imposibil. Dintr-o singură privire, a făcut din mine scavul său, spuse el, zâmbind. Și trebuie să mărturisesc, are un imens avantaj: are ochii Roselynei.

Joyce începu să râdă.

– Da, este adevărat. Dar cred că are nasul dumitale. Acum, povestiți-mi totul despre planurile voastre.

– Încă n-am vorbit cu adevărat despre asta, explică Patrick cu tot farmecul său natural. Dar mi-ar plăcea să cumpăr o bucată de teren în vecinătate, destul pentru a-i permite lui Andrew să aibă un cal, câini, toate animalele care îi vor plăcea. Vom pune să se construiască o casă pe măsura noastră. Ce spui despre asta, Roselyn?

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse aceasta, nu fără emoție.

Joyce Devlin se arătă încântată.

– Așadar, veți rămâne aici? Oh, sunt atât de mulțumită! Roselyn mi-ar fi lipsit foarte mult dacă ai fi luat-o cu dumneata... Patrick, n-ai gustat din prăjitura mea. Dă-i o bucată, Roselyn.

Tânăra femeie știa că el nu aprecia dulciurile, dar acceptă cu eleganță, cu o licărire amuzată în ochi.

– Delicioasă! declară fără ezitare. N-am mâncat niciodată ceva mai bun.

– Cu siguranță, nu cunoști prăjiturile făcute în casă. Cele din comerț nu au același gust.

Martin oftă, acceptând o farfurie bine garnisită.

– Și se întreabă de ce am luat în greutate!

– Nu faci destulă mișcare iată greșeala, spuse soția sa. Pe Patrick l-ar avantaja să se îngrașe puțin. Ești puțin cam slab. Asta probabil din cauza tuturor acelor călătorii, fără să mănânci vreodată cum trebuie. Va trebui să-l hrănești, Roselyn.

– Deocamdată, fiul său are prioritate, declară aceasta zâmbind. Ți-l voi lua, mamă: sunt mai mult de patru ore.

Joyce se ridică, fără să lase copilul.

– Vin cu tine. Bărbații vor putea sta de vorbă.

Oh, Dumnezeule! Să stea de vorbă! se gândi Roselyn cu disperare. Înainte de a-și urma mama în cameră, își gratifică tatăl cu o privire de avertisment.

– Este fermecător, draga mea, într-adevăr fermecător, declară Joyce, îndată ce se așezară.

– Sunt fericită că-ți place. Poate va reveni și tata la sentimente mai bune.

– Oh, nu te neliniști. Își iese uneori din fire, dar nu ține mult. Știu cum să procedez cu el. Sub distincție, are o inimă afectuoasă. Și probabil, Patrick este ca el.

– Crezi, mamă?

– Fără nici o îndoială. Își dorește atât de mult fericirea ta! Trebuie să te iubească foarte mult.

Această idee o tulbură pe tânăra femeie. Da, se părea că Patrick încerca să-i facă plăcere, ținea cont de dorințele ei, fără să se gândească la ale sale, în special în acea zi. Oare încă o mai iubea? Afirmase că ar fi venit dacă l-ar fi chemat. Spusese adevărul? Oare mama sa avea dreptate? Roselyn nu îndrăznea s-o creadă și această atitudine o chinuia. Chiar în seara aceasta, îl va întreba pe Patrick despre sentimentele sale.

Andrew se sătură și adormi. Tânăra femeie se întoarse în camera de zi împreună cu mama sa. Se întreba cu teamă, despre ce se discutase în absența lor. Dar tatăl ei și Patrick conversau foarte natural și își spuneau pe nume. Scoase un suspin de ușurare.

Atmosfera de cordialitate se prelungi și în timpul cinei. Roselyn observă că Patrick, în loc să vorbească despre el însuși, arăta un interes viu pentru tot ceea ce-i privea familia, ca și când fusese transpus într-un univers complet nou pentru el.

– Va trebui să ne însoțești la Paul, de Crăciun, hotărî Joyce. Nu te vei supăra dacă îl vei împărți puțin, Roselyn?

Patrick se întoarse spre tânăra femeie așteptându-i decizia.

– Mi-ar plăcea să merg acolo, dacă nu te nemulțumește, îi spuse.

– În acest caz, vom merge.

– Vom putea face din nou turul magazinelor, propuse Patrick zâmbind.

– Vi s-a mai întâmplat asta deja? întrebă Joyce surprinsă.

– I-am impus Roselynei compania mea. Credeam că mă voi plictisi de moarte, dar am apreciat fiecare clipă.

Ochii săi o mângâiau. Mai întâi descumpănită, tânăra femeie îi zâmbi, cu inima palpitând și începu să spere.

– N-ai să mă crezi mamă, dar nu alesese niciodată cadouri de Crăciun. A petrecut o jumătate de oră jucându-se cu acel joc electronic și a ținut să-l cumpăr pentru băieți.

– Îl adoră! exclamă mama sa. Oh, anul acesta vom petrece un Crăciun minunat, mai ales cu Andrew.

– Apropo de Andrew, trebuie să-l ducem acasă, Patrick. Este deja ora nouă și jumătate.

De-abia aștepta să rămână singură cu el. Nu mai suporta să-l dorească în tăcere. Voia să știe cu orice preț.

– Vreau să vă mulțumesc amândurora pentru amabilitate, declară Patrick, cu evidentă sinceritate. Mă temeam de această întâlnire, dar acum am impresia că fac parte din familie.

– Este foarte firesc, Patrick. Ca și Roselyn, aici ești acasă. Suntem foarte fericiți, nu-i așa, Martin?

– Da, da, Joyce are dreptate, ca întotdeauna, făcu Martin, bătându-și cu afecțiunea soția pe genunchi.

Aceasta începu să râdă și se ridică.

– Mă duc să-l aduc pe micuț, draga mea.

Patrick se ocupă de coșuleț, iar Roselyn o luă înainte pentru a deschide ușile. Părinții îi urmară. După ce-și luară rămas-bun, Patrick și ea se aflau în sfârșit singuri.

Capitolul 12

– Părinții tăi sunt extraordinari, Roselyn. La ei, te simți copleșit de dragoste. Mi-ar plăcea...

Se întrerupse cu un oftat.

Tânăra femeie își desprinse ochii de la drum și-i aruncă o privire pătrunzătoare. Corpul îi era relaxat, dar fața îi era crispată. Ar fi vrut să fi ajuns deja, pentru a i se putea consacra în exclusivitate.

– Ce ți-ar plăcea? îl întrebă.

– Oh, mii și mii de lucruri. N-are importanță, Roselyn. Au fost foarte buni să mă primească astfel.

Oare își amintea de anul precedent, când refuzase să-i întâlnească pe părinții tinerei femei, când se temuse de influențele lor asupra ei?

– Tata a fost mai dificil, spuse Roselyn.

Încă se întreba ce-și putuseră spune în absența sa.

Patrick nu răspunse. Ea îndrăzni o privire piezișă. Era încruntat.

– Patrick?

Acesta tresări, își ațînti privirea asupra ei și Roselyn simți că-i lipsea curajul.

– Nu, nimic, murmură.

Tot restul drumului, tăcerea fu apăsătoare. Mintea refuza să găsească vorbele potrivite. Patrick nu-i era de nici un ajutor: nu rosti nici un cuvânt, doar când mașina se opri. Coborî repede și deschise portiera din spate pentru a lua coșulețul lui Andrew. Părea grăbit să plece.

Roselyn o luă înainte și deschise ușa de la intrare. Patrick duse copilul adormit în camera sa. Când părăsiră încăperea, nu-i lăsă Roselynei timp să vorbească și se întoarse spre ea, cu trăsăturile contractate.

– Roselyn...

– Nu pleca.

– Trebuie...

– Nu, te rog.

– Roselyn, trebuie să-ți vorbesc.

– Oh! spuse aceasta cu un oftat fericit. Credeam că voiai să pleci. Iartă-mă, vrei să bei ceva?

– Nu.

Gura avea o cută fermă, hotărâtă, dar ochii exprimau o îndoială chinuitoare.

– Am putea pur și simplu să ne așezăm? Aș vrea să precizăm anumite lucruri.

Îi luă cotul și o conduse până la fotoliu. El rămase în picioare, încordat. Își trecu nervos o mână prin părul în dezordine, făcu câțiva pași și scutură din cap.

– Nu înțeleg, Roselyn. Deja atitudinea ta față de mine, de dimineață... Dar, această după-amiază...

Se întoarse spre ea, cu un aer neliniștit.

– Tatăl tău mi-a spus... Ce s-a întâmplat oare în timpul acestui an? N-a fost ușor pentru tine, mi-ai spus. Am crezut că vorbeai despre sarcină. Dar probabil a fost altceva. Tatăl tău te-a comparat cu un „animal rănit“. Era preocupat, ca și când se temea că te voi face să suferi... să suferi cumplit.

Tăcu, așteptând explicații.

– Oare cum crezi că... am ieșit nevătămată din încercarea acestui an?

– Dar mă disprețuiai, Roselyn. Cuvintele tale, expresia feței din acea seară... Și scrisoarea era de o răceală!

Închise ochii, cu fața ridată de durere.

– Nouă luni, în care mi-ai purtat copilul, fără un cuvânt pentru mine!

Un val de remușcări o copleși pe tânăra femeie.

– Îți cer iertare. Dar mi-ai spus că nu voiai să păstrezi nici o amintire de la mine. În mintea mea plecai pur și simplu să-ți reiei viața...

– Viața mea! Oare mă credeai într-adevăr capabil să te uit, Roselyn? Dacă am trăit cu adevărat, a fost în timpul acelei săptămâni petrecute împreună. Mi-ai dat o rațiune de a fi... și sunt aici pentru că fără tine nu pot să trăiesc.

Descumpănită, tânăra femeie scutură din cap. Oare cum să nu-l creadă? Părea atât de nefericit!

– N-am încetat niciodată să te iubesc, murmură.

Și privirea îi trăda tot chinul din lunile trecute.

– Oh, Dumnezeule, nu! Tot acest timp... Roselyn!

– Îți cer ier...

Patrick o ridică și o îmbrățișă strâns, posesiv.

– Sst! Lasă-mă doar să te țin lângă mine. Nu știi cât de mult am dorit să-ți simt trupul lângă al meu. Oh, Roselyn, Roselyn...

Era un geamăt de dorință, iar mâinile i se plimbau pe tot corpul tinerei femei, ca și când nu se putea sătura s-o atingă. Roselyn îi simțea inima bătând, o inimă care bătea pentru ea, știa asta. În sfârșit, se regăsiseră.

Patrick își freca obrazul de părul moale și negru. Ea înălță capul și-l sărută pe gât.

– Roselyn... murmură Patrick.

Cu o infinită tandrețe, puse stăpânire pe buzele sale. Tânăra femeie se prinse de el. Sărutul devenea din ce în ce mai înflăcărat. Aveau atâtea clipe de recuperat, un an întreg de suferință de uitat.

– Roselyn... izbucni el cu o voce gâtuită de dorință.

– Da...

Era singurul răspuns posibil.

Imediat, în culmea pasiunii, trupurile li se uniră.

Plânsetul ascuțit al lui Andrew reuși să pătrundă în universul de dragoste în care pluteau fericiți.

– Ne cheamă fiul nostru, șopti Patrick.

– Fiul nostru. Oare mă poți ierta?.

Un nou sărut îi opri rugămintea.

– Te-am regăsit și îl am pe el. Nu vreau mai mult. Și de data aceasta, nu vom mai comite greșeli, îți promit. Am lăsat în urmă o lume care, fără tine, își pierduse orice atracție. Ne vom construi un univers doar al nostru.

– Ți-am spus niște lucruri îngrozitoare.

Patrick îi puse un deget pe buze.

– Totul era adevărat, dragostea mea. M-ai obligat să văd o anumită imagine a mea și, în cursul acestor luni lungi și goale, am învățat s-o disprețuiesc și eu.

– Oh, Patrick! Am umplut coșuri întregi de hârtii cu scrisori pe care nu ți le-am trimis.

– Ce spuneau?

– Că aveam nevoie de tine. Da, o nevoie disperată.

Patrick o sărută din nou, iar ea i se cuibări în brațe..

Un strigăt energic le reclamă imediat atenția. Patrick îi zâmbi tinerei femei.

– Mă duc să-l iau? Formăm o familie, nu?

– Da. Familia noastră.

Așteptându-l, Roselyn era gata să plângă de bucurie. Dar timpul lacrimilor trecuse, chiar acela al lacrimilor de fericire.

Sfârșit